

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE,
MADRAS.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமஜெபம்

விசுவாமித்திரமஹர்ஷி

அருளிச்செய்த

அத்தியாத்மராமாயணம்.

தமிழ்வுசனம்

இஃது

திருவிருதநூல்

பிரம்ஹுஸ்ரீ பிச்சகாஸ்திரியா அநாசன் சிஷ்யரான

ஆர். வைத்தியநாதய்யர்.

அவர்களால்

ஸ்ரீமம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

தக்கபண்டிதர்களால்

பரிசீலிக்கப்பட்டது,

தமது

தமது

சென்னை

திருவல்லிக்கேணி

ஸ்ரீவாண்பூஷணம் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

- + -

1914

உ
ஸ்ரீ ராமஜயம் .

அத்யாத்ம ராமாயணம்.

பாலகாண்டம் .

1-வதுசுருக்கம்

இராமர் வணக்கம் .

அச்சதரும் சிண்டையுபருமாகிய எந்த பகவான் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனைக்கணங்கிப் பூபாததைப் போக்கத திருவுளங் கொண்டு புவியில் இரகுவம்சத்தில் மாயாமானிடனாக வவதரித்து இராக்கதர்களை வர்க்கத்தோடு சங்கரித்து, உலகங்களின் பாபத்தைப் போக்கும் தன் புகழை நிலைநிறுத்திப் பின் ஆதியாயுள்ள தன் சொருபத்தை யடைந்தாரோ அந்த சீதாகாந்தனை வணங்குவாம்.

இதுவுமது .

உலக சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களுக்குக் காரணபூதனும் ஏகனும் மாயைக்கிருப்பிடமானவனும் மாயாகிதனும் சிந்தனைக்கெட்டாத திருவுருவமுடையவனும் ஆனந்தகனனும் அமலனும் ஞானவடிவமானவனும் உண்மையுணர்ந்தவனுமாகிய சீதாபதியை வணங்குவாம்.

ஸ்ரீவ புராணசம்மதமுடையதும் ஆத்யாத்மிகம் என்னும் பெயரையுடையதமாகிய இந்த இராமாயணத்தைக் கேட்பவர்கள் பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டு விஷ்ணுவையே யடைகின்றனர்.

ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விவச விரும்பிய மானிடன் எப் போதும் இந்த ஆத்யாத்மிக ராமாயணத்தைப் பாராயணம் செய்ய வேண்டும். அன்றியும் இந்த அத்யாத்மராமாயணத்தை சிவனஞ் செய்பவன் ஆபிராம் பதினாபிராம் கோடிக்கணக்காகப் பசுக்களைத் தானங்கொடுத்த பலனை யடைவான்.

நிரிபுரந்தரஞ்சிய பருவத்தில் உற்பத்தியாகி ஸ்ரீராமசத் திர பிரபுவாகிய சாகரத்தில் சங்கமமாகிற அததியாத்மராமாயண மென்னும் இந்த கங்கை மூவுலகத்தையும் பரிசுத்தம் செய்கிறது.

* கலவிமான்களே ! உங்களைப் பிடிக்கும் ஆத்தியாத்மிகம் ஆதிதையிசர், ஆதிபொதிகம என்ற மூன்று தாபகளும் ஒழிய வேண்டுமாயின், நீங்கள் பரமசிவஞ்சிய பாற்கடலில் உற்பத்தியான பதங்கையுடையதும் வைராக்கியமாகிய வேரீனா விளங்குவதும் பத்தியாகிய மலையுடையதும் ஒப்பற்ற ஞானமாகிய கனிபையுடையதும் தேவர்களுக்கும் வித்வான்களுக்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியை யளிப்பதுமாகிய அத்யாத்மராமாயண மென்னும் கற்பகத் தருவை யடையுங்கள்.

கைலைபங்கிரியின் சிகரத்தில் அருணனைப் போல பிரகாசிக்கும் கிரீடலமான இருகத்தில் திவ்யாசனத்தின் மீது வீற்றிருக்கும் முக்கண்ணுடையவரும் சம்ஸாரபந்தமில்லாதவரும் சித்தர்கள் சூழ்ந்து நின்று சேவிக்க விளங்குபவரும் யாவருக்கும் இதத்தையே செய்பவரும் ஈசுவரருமாகிய சிவபெருமானை அவரது இடது தொடையில் அமர்த்திருக்கும் பர்வதாஜனுடைய புத்திரியாகிய பார்வதிதேவி ஒருசமயம் பயபத்தியுடன் வணங்கி, நன்மையை யளிக்கக்கூடியனவும் ஆனந்தத்திற்கு ஆதாரமானவைகளாகிய சில மொழிகளைக் கூறலானாள்.

பார்வதிதேவி கூறுகிறாள் .

உலகங்களுக் கெடுப்பிடமாகிய தேவனே! தங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்களே சொருபங்களித்தையும் பார்க்கவல்ல பரமேசுவரர். தாங்களே சநாதனர். நித்தியமாகிய புருஷோத்தமனது ஸநாதன உண்மையை எனக்குக் கூறவேண்டும் என்று கேட்டாள்.

அதிகசியமும் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடாததுமாகிய விஷயமிருப்பினும் அதைப் பெரியோர்கள் பக்தர்களுக்குக் கூறு தொழியார்கள். நான் தங்களுக்கு உண்மையான பக்தி செலுத்து பவளாதலில் தேவ! எனக்குத் தாங்கள் அன்பாகிறீர்; ஆகையால் நான் கேட்டதை எனக்குக் கூறத் திருவுளமிடக்க வேண்டும்.

வைராக்யம், விஞ்ஞானம் இவைகளோடு கூட பக்தியைச் சார்ந்து நிற்கும் ஞானத்தை நான் தெரிந்து கொள்ளும் விதமாகச் சொல்லவேண்டும். நான் ஸ்திரீஜாதியானும் எந்த உபதேசத்தால் எல்லாருக்கும் பாபவிமோசன மேற்படுமோ அதை உபதேசியுங்கள் நான் தெரிந்துகொள்கிறேன்.

பிரபுவே ! இன்னுமோர் இரகசியமிருக்கிறது. அதனை முதலில் தெரிவிக்கவேண்டும். இராமசந்திரபிரபுவே தத்துவங்களின் ஸாரமென்பதும் அவரிடம் சிறந்த பக்தியுண்டாவதும் பிரசித்தம். பக்தியே ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று விடுவிப்பதாகிறது. இதைத் தவிர வேறு ஸாதனம் கிடையாது. ஆகையால் என் மனதிலுள்ள சந்தேகங்களைத் தங்களுடைய நிர்மலமான வாக்கியங்களால் நீக்க வேண்டும். இராமனையே பரன், ஏகன், மாயாகுணாதின் என்று யோகிகள் கூறுகிறார்கள். அன்றி அவரையே அல்லும் பகலும் தொழுது வணங்குகிறார்கள் அதனால் சித்திபெற்று பாம்பதமு மடைகிறார்கள். இது இப்படியிருக்க, இன்னும் சிலர், ‘‘இராமன் மேலானவனெனினும் தன் மாயையால் மனமயங்கித் தன்னையே தெரிந்துகொள்வதில்லை. வேறு யாரோனும் நன்றாய்ப் போதனை செய்யின் அப்பொழுது பாமான ஆத்தம தத்துவத்தை யறிந்து கொள்ளுகிறான்’’ என்று கூறுகிறார்கள். அந்தப் பாம்புருஷன் தன்னைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தானாயின் ஏன் சீதையின் நிமித்தம் புலம்பவேண்டும்? தன்னைத் தானறியாத ஒருவன் எல்லா ஜீவன்களுக்கும் சமமானவனே யாவான்ல்லவா? ஆகையால் அவனை ஏன் நாம் வணங்க வேண்டும்? இவைகளுக்குத் தாங்கள் என் சந்தேகங்ளை நிவர்த்திக்கக்கூடிய பதிலைக் கூறவேண்டும்.

பரமசிவன் கூறுகிறார்.

உமாதேவி இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் கேட்டதும் சிவபெருமான் மகிழ்வுற்று “ஏ பார்வதி! நீ தன்னைப் பரமபக்தியுடையவள். ஏனெனில் உன் விருப்பம் பரமாத்மாவாகிய இராமசந்திர மூர்த்தியின் தத்துவத்தை யறிந்துகொள்வதில்லவா சென்றிருக்கிறது. இதற்குமுன் எவரும் அநீகசியமும் பிரதானமுமான இந்தத் தத்துவத்தைக் கேட்டதில்லை. நீ யென்னை யாதாவுடன் கேட்டமை யால் ஈசுபுங்கவண வணங்கி உனக்குக் கூறுகிறேன்.

இராமன் பிரகிருதிக்குப் பரமான சொரூபமுடையவன். அநாதியான ஆனந்த சொரூபன். ஏகன். புருஷோத்தமன். பிறப்பில்லாதவன். தன் மாயையால் இந்த உலகமுழுதும் படைத்து அதற்குள்ளும் புறப்படும் ஆகாயம்போல் விபாதித்திருப்பவன்.

பரமாத்மா எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் இருப்பதானும் தன் மாயையால் படைக்கப்பட்ட உலகமுழுதும் விபாதித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பரமாத்மாவின் அருகேயிருக்கும் உலகங்கள் யாவும் கார்த்தத்தினருகே வைக்கப்பட்ட இருப்பு போல் எப்போதும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. அறிவில்லாத மூடர்கள் மாயாவசத்தர்களாகத் தங்களுடைய அக்ஞானத்தை மாயை யற்றதும் சுத்த ஞானசொரூபமுடையதுமாகிய ஆத்மாவிடம் ஆரோபணம் செய்கின்றார்கள். மக்கள் முதலியவர்களிடம் பற்றுதலுடையவர்களும் மிகுந்த கருமத்துடன் கூடியவர்களும் சம்ஸார துச்சத்தை யனுசரிப்பவர்களாகிய அறிவிலிகள், தங்கள் இருதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவை, கழுத்தில் பூண்டிருக்கும் சொர்ணபரணத்தை மறந்த மூடர்கள் போலத் தெரிந்துகொள்வதில்லை. ஜோதியானாகிய சூரியனிடம் எங்கனம் இருளிருப்பதில்லைபோ, அங்ஙனமே விசுத்த விஞ்ஞான கண்ணாய் பரமேசுவரனிடம் அவித்தை இருப்பதில்லை. இங்ஙனமிருக்க, பார்த்திற்கும் பரமான ஆத்மாவாகிய இரகுபுங்கவனிடம் அவித்தை யென்பது எவ்விதம் ஏற்படும்? பார்வையுறைந்த ஒருவனுக்கு அவனுடைய கண்கள் சுழலும்போது விழுமுதலியவைகள் சுற்றுவதுபோலவே காணப்படும்ல்லவா? அதுபோல் தேசிகந் திரியங்களுளே கூடிப் கர்த்தாவாகிய மனதினது செயல்பரமேசுவர

னிடம் ஆரோபித்துக்கொண்டு ஜனங்கள் மோகிக்கிறார்கள். சூரிய னுக்கேற்பட்ட ஒளிவேறுபடாதிருப்பதால் அவனுக்கு இரவு பகலி ல்லையென்று கூறுகிறோம். ஆகையால் சத்தனும் சித்தனும் பாண மாகிய இராமனிடம் ஞானமும் அக்ஞானமும் எவ்விதம் இருக்கும்? ஆகவே அறிவானந்த சொரூபனும் அக்ஞானத்திற்குச் சாஸ்திரான வனும் அயிர்த்த லோசனனுமாகிய இரகுபுங்கவனிடம் மாயை ஆசிர்பிக்கிருப்பதால் மோகத்திற்குக் காரணமாகிய தமோகுணம் சிச்சயமாய்க் கிடையாது.

ஏ பார்வதி! எல்லது கிடைத்தற்கரியதும் இரகசியமானதும் முத்திக்குச் சாதனமானதுமாகிய முன் இராமாயணத்திற் சொல்லப் பட்ட ஸீதை, இராமர், அனுமான் இவர்களுடைய சம்வாதத்தை இப்போதுணக்குக் கூறுகின்றேன். கேள்.

எல்லாருடைய மூலத்திற்கும் இன்பமளிக்கும் திவ்யகுணமு டையவனும் பேர்புரிவதில் வல்லவனென்று எல்லாராலும் கொண் டாடும் தக்கவனுமாகிய இராமன் தேவர்களுக்குக் கண்டகனாகிய இராவணனை அவன் மக்கள்கள், சேனைகள், வாகனங்கள் இவை களோடு யுத்தத்தில் சங்கரித்து ஸீதை, சுக்ரீவன், இலக்ஷ்மணன் அனுமான் முதலிய வானரவீரர்கள் சூழ அயோத்தி நகரத்தை படைந்தார். பிறகு அந்நகரக் கோடி சூரியனுக்குச் சமமான தேஜ ஸுடைய தசாதந்தனன் அங்கு பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு வசிஷ்டர் முதலிய மகாத்மாக்கள் சூழ சிங்காதனத்தமர்ந்தார். அச் சமயம் சுவாமி காரியங்களை முடித்துத் தான் எதையும்கூறும்பாத மேலான ஞானத்தை மட்டும் பெறக் கருதி காகுஸ்தன் முன்பு அஞ் சலி செய்துகொண்டு நின்ற அந்நுமானை மகா புத்திசாலியாகிய இரகுசியோஷ்டன் நோக்கி, உடனே அருகேயிருந்த ஸீதையைப் பார்த்து “ஏ ஸீதை! இந்தமாருதி களங்கமற்றவன்; நம்மிருவரிட மும பரம பக்தியுடையவன்; ஞானத்திற்குப் பாததிரமானவன் ஆகையால் இந்த அனுமானுக்குத் தத்துவத்தை உபதேசம் செய் யென்றார்.

உலகங்களை மோகிக்கும்படி செய்ய வல்ல ஸீதை இராமச திர பிரபுவை உடனே வணங்கி அப்படியே செய்கிறேனென,

தெரிவித்து, தன்னைச் சாணம் புகுந்த அனுமந்தனுக்கு இராம தத் துவத்தைப் பின் வருமாறு உபதேசம் செய்தாள்.

அனுமானே! இராமன் பரபிரம்ம், சச்சிதானந்த சொரூபன், தன்னைப்பற்றி மீவறில்லாதவன், எவ்வுபாதிசூழில்லாதவன். சத்தாமாநிதிரன், அகோசான், நிததியானந்தன், நிர்மலன், சாந்தன், நிர்விகாரன், நிர்ஞ்சணன், எங்கும் விளங்குபவன், ஆத்மா, சுயஞ்சேகரி, களங்கமற்றவன் என்றறிந்துகொள். என்னைச் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கராமாகிய முத்தொழிலுக்கும் மூலப்பிரகிருதி யென்று தெரிந்துகொள். பரபிரம்மாகிய இராமபிரானது ஸந்திதானமகிமையால் இந்தப்பிரபஞ்சத்தை சாவதானமாக சிருஷ்டிக்கிறேன். அப்படி இவரது ஸந்திதான மகிமையால் நான் சிருஷ்டி செய்திருந்த போதிலும் அறியாதவர்கள் இவரிடமே ஆரோபணம் செய்கிறார்கள். அன்றியும், இவர் அயோத்தியில் மிகவும் நிர்மலமான இரகுவமசத்தில் அவதரித்தது, கௌசிக முனிவருக்கு உதவி புரிந்து யாகத்தைக் காத்தது, அகஸ்ஸியையின் சாப விமோசனம் செய்தது, மகேசுவரன் ஸ்லை முறித்தது, என்னை மணந்துகொண்டது, பின் பரசராமனுடைய கருவபங்கம் செய்தது, என்னோடு அயோத்தியில் பனிரண்டு வருடகாலம் வாசஞ் செய்தது, தண்டகாரணயம் சென்றது, விராதனைவதைத்தது, மாயா மாரீசனை மாணமடையும்படி செய்தது, மாயா ஸீதை அபகரிக்கப்பட்டது, ஜடாயுவுக்கு முத்தியளித்தது, கபந்தனுக்கு நற்கதி தந்தது, சபரிநிலை யூஜை பெற்றது, சுக்ரீவனோடு சினேகம் செய்தது, வாலியை வதஞ் செய்தது, ஸீதைபைத தேடியது, கடலில் அணைகொலியது. இலங்கையை முற்றுக்கேபோட்டது, துராத்மாவாகிய இராவணனை அவன புத்திரர்களுடன் வதஞ் செய்தது, இலங்கையை விபீஷணனுக்கு அளித்தது, பிரகு என்னோடு புஷ்பக விமானமேறி அயோத்தி வந்து முடிசூட்டிக் கொண்டது இவைகளனைத்தும் என்னால் தான் நடந்தன. ஆனால் இவைகளனைத்தும் விகாரமற்றவரும் ஜகத சொரூபியுமாகிய இந்த இராமனிடம் ஆரோபணஞ் செய்யப்படுகின்றன. இராமர் நடப்பதுமில்லை இருப்பதுமில்லை, துக்கிப்பதுமில்லை, கிருப்பும் வெறுப்பும்ல்லாதவர். இவர் ஒன்றும் செய்வதில்லை, இவர் ஆனந்த சொரூபர், சலனமற்றவர், பரிணாமமில்லாதவர், அப்படியிருந்தும் மாயா குணங்க் சசாரந்தவர் போல் தோன்றுகிறார்—என்றுபதேசித்தாள்.

ப ர ம சி வ ன் க ளு கி று ர் .

பிறகு இராமசுந்திரர் அருகே கைகூப்பி வின்று கொண்டிருந்த அனுமந்தனை நோக்கி “ஆஞ்சனேய! ஜீவன், ஜடம், பாமா த்மா இவர்களின் தத்துவத்தைக் கூறுகிறேன். கேள்” என்று கூறு

ஆகாயத்தில் மூன்று விதமான பேதங்காணப் படுகின்றன. அவை தடாகத்தில் மகாகாசம். அந்தத்தடாகத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கும் (அவிச்சினை) ஆகாயம், அதில்தோன்றும் பிரதிபிம்ப ஆகாயம் என மூன்று விதமாக. இது போலவே புத்தியால் சூழ்ந்த சைதன்யம், பூர்ணம், ஆபாஸம், பிரம்மம் என மூன்று வித பேதத்தை படைகிறது. ஆபாஸத்துடன் கூடிய புத்தியின் கர்த்தா என்ற தன்மையையும், ஜீவன் என்ற தன்மையையும் விச்சேதமில்லாததும், விகாரமில்லாததும் சாக்ஷியுமாகிய பிரம்மத்திடம் அக்ஞானிகள் பிரமத்தால் ஆரோபணம் செய்கின்றார்கள். ஆபாஸமானது பொய்யான புத்தி. இது அவித்தைபின் காரியமென்று சொல்லப்படுகிறது அந்த பிரம்ம விச்சேதமில்லாதது. அஞ்ஞானத்தால் விச்சேத மேற்படுகிறது. “தத் துவமஸி” பா பிரம்மாக நீ ஆகிறாய் என்னும் இவ்வாக்கியத்தால் புத்தியால் சூழ்ந்த பிரம்மம் பூர்ணம் என்ற பிரம்ம இவ்விரண்டும் ஒன்றெனப் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறது. தமோகுண சம்பந்தமுள்ள ஆபாஸம் என்பது ஒன்றுபட்டது. ஆகவே, அவிச்சினை சைதன்யம் பூர்ணசைதன்யம் இவ்விரண்டும் ஒன்றென்கிற ஞானம் மகாவாக்கியத்தால் ஏற்பட்டது. அதனால் அவித்தை தன்னுடைய செய்கைகளோடு நிகிக்கின்றது. இதில் சந்தேகமில்லை. என்னுடைய அன்பர்களில் யார் இதை யறிந்து கொள்ளுகிறார்களோ அவர்கள் நானாக ஆவதற் குரியவாவார்கள். என்னிடம் பக்தியில்லாமல் சாஸ்திரக்குழிகளில் விழுந்த மயங்கிக் கிடப்பவர்களுக்கு னாறு ஜன்மமெடுத்தாலும் ஞானமுண்டாகாது. முத்தியுங் கிட்டாது.

ஏ குற்றமற்றவனே! மகாத்மாக்களாகிய எங்களுடைய இருதயமாகிய இவ்விரகசியத்தை நானுனக்குப் பிரத்தியட்சமாகச் சொன்னேன். என்னிடம் பக்தியில்லாதவனுக்கும் இரகசியமாகத் தீவ்ரு

செய்பவனுக்கும் நீ உபதேசிக்கக்கூடாது. இது சொர்க்கலோக வாழ் விற்குமேலானது என்று கூறினார்.

ப ர ம சி வ ன் கூ று கி ரு ர்.

ஏதேவி! ஸ்ரீராமருக்கு இருதயமாகிய இந்தவிஷயத்தை நான் உனக்குக் கூறினேன். அதிரகசியமாகையால் இவ்விஷயம் மனதிற்கு இடப்பந்தாக்கூடியது. பரிசுத்தமானது. பாபங்களைப் போக்கக்கூடியது. பிரத்தியட்சமாக ஸ்ரீராமர் கூறியது. எல்லா வேதாந்தத்தின் சுருக்கம், இதையன்போடி எப்போதும் பாராயணம் செய்பவன் முக்தனாவான், இதில் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேகமே கிடையாது. இராகவன் சொன்ன இந்த இரகசியத்தைப் படிப்பவர்கள் அநேக ஜன்மங்களிற் செய்த பிரம்மஹத்தி முதலிய பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுவார்கள். ஐயமில்லை. ஜாதி பிரதிஷ்டன், மிகுந்த பாபம் செய்தவன், அன்றியனுடைய பொருள், மனைவி இவைகளிடம் எப்பொழுதும் ஆசைகொள்ளும் சோரன், பிராமணர்களைக் கொன்றவன், பெற்றோர்களை வதைத்தவன் யோகிக்கூட்டங்களுக்கு அபகாரம் செய்தவன் இவர்கள் எவர்களாயினும் ஸ்ரீராமசந்திரனைத் தியானித்து இதைப்பாராயணம் செய்வார்களாயின், சிறந்தயோகிகளுக்குக் கிட்டாத பரம பதத்தை அடைவார்கள். அவர்கள் தேவர்களெல்லாராலும் பூஜிக்கப்படுவார்கள்.

ஸ்ரீ ராம ஹ ரு த ய மெ ன் னு ம் பெ ய ரு டை ய

மு த ற் ச ரு த் த ம்

சுருதிநாம
மு த ற் ச ரு த் த ம்
சுருதிநாம

2- வ து ச ரு க் க ம் .

பார்வதி தேவி கூறுகிறாள் .

ஓகத பிரபுவே ! நான் தன்மைய. தங்களால் அனுக்கரலுக்குப் பட்டேன். கிருதார்த்தையானேன். தங்களுடைய அலுக்காத தால் என்னுடைய ஸந்தேகங்களிற் பல நீங்கின. தங்களுடைய முகத்தினின்று நழுவினதும் ஸ்ரீராம தத்துவமாகிற அபிரு, நஸத் திற்கு இருப்பிடமும் பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதுமான இராம னுடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகக் கேட்டு என்னுடைய மன மானது திருப்தியடையவில்லை. ஆகையால் ஏ தேவ ! இப்போது வியத்தமாகவும் விஸ்தரமாகவும் கேட்க விரும்புகிறேன்; கூற வேண்டுங் என்று கேட்டாள்.

பரமசிவன் கூறுகிறார் .

தேவி நல்லது; சிரந்ததும் இரகசியத்திற்கும் இரகசியமான தும் முன் இராமரால் எனக்குச் சொல்லப்பட்டதுமாகிய அத்தி யாத்ம ராமசரித்திரத்தைக் கூறுகின்றேன் கேள். மூன்று நாபங் களையும் போக்கத்தக்கதும் எந்த சரித்திரத்தைக் கேட்டவுடன் அக்ஞானத்தாலேற்படும மகாபயம் நீங்கி மிகுந்த ஐசுவரியமும் நீண்ட ஆயுளும் மக்கட்பேறுமுண்டாகுமோ அப்பேர்ப்பட்ட இச்சரித்திரத்தை இப்போது எனக்குக் கூறுகிறேன்.

ஸ்ரீ ராமர் கூறுகிறார் .

பூதேவி, பத்து முகமுடைய இராவணன் முதலிய இராக்கதக் கூட்டங்களின் பாரம் பொறுக்க மாட்டாது மிக்க வருததமுற்றுக் கரமதேனுயின் உருவங்கொண்டு தேவர்களுடனும் முனிவர்கூட்டங் களுடனும் முதன் முதலில் பிரமலோகஞ் சென்று தன் துக்கத்தை பிரமனிடம் கூறினான். பிரமன் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து எல்லா வற்றையும் அறிந்து கொண்டான்.

(பிறகு பிரமன் சத்திய லோகத்திலிருந்து தேவர்கள் குழப் புறப்பட்டு பாற்கடற் கரைக்குச் சென்றான். அங்கு எல்லாருடைய இருதயத்தில் வசிப்பவரும் சர்வக்ஞரும் இலக்ஷ்மிதேவியுடன் கூடியவருமாகிய நாராயணமூர்த்தியைக் கண்டு பணிந்து பக்தியால் மெய்மறந்து கண்களினின்று மிகவும் பரிசுத்தமான ஆனந்தபாஷ்யம் சொரிய சின்று வேத புராணங்களால் தோத்தரிக்கப்பட்ட தோத்திரங்களைத் தழதழத்த வாய்க்கையால் கூறித் துதித்தான். ஒளி விசானினற ஆபிரம் ஆதித்தனுக்கு நேரான தேஜஸுடைய விஷ்ணுபகவான் திக்குகளிலுள்ள இரண்டு நீக்கிக்கொண்டு கீழ்த் திசையில் ஆவிர்ப்பவித்தார்.

பரிபாகமில்லாத மனமுடையவர்களுக்குக் காணமுடியாதவரும் இரத்திரிலே சத்தினத்தை யொத்து விளங்குபவரும் புன்முறுவல் பூத்த முடி கமலமுடையவரும் அம்புஜம் போன்ற நேத்திரமுடையவரும் கிரீடஹார கேசுர குண்டல முதலிய ஆபரணங்கள் பூண்டவரும் ஸ்ரீவத்ஸம் கௌஸ்தபம் இவைகளின் கார்தி விராசிய திருமேனியுடையவரும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிற ஸனகர் முதலிய வர்கள் நாரபுறமும் குழ விளங்குபவரும், சங்கு, சக்ரம், கதை பத்மம், வனமலை இவைகள் பூண்டவரும், சொர்ணமயமான யக்ஞோபவீதம் சொர்ணவர்ணமான வஸ்திரம் இவைகளைத் தரித்தவரும், ஸ்ரீ பூமி இவைகளுடன் கூடியவரும், கருடன் மீதிருப்பவருமாகிய வாசுதேவரை பிரமதேவர் மிக்க பிரயத்தினத்துடன் பார்த்து அவரைத் தரிசித்த மகிழ்ச்சியில் மூழ்கி தழதழத்த வார்த்தையை யுடையவாகிப் பின் வருமாறு தோத்தரிக்கலானார்.

பிரமதேவர் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்.

ஓ பிரபுவே ! கருமபாசத்தினின்று விடுதலையுடைய விருப்பியவர்களால் எப்போதும் தியானஞ் செய்யப்படும் தங்களுடைய பாதபங்கயத்தை எனதுபிர், அறிவு, கீம்புலன், மனம் இவைகளோடு நான் வணங்குகிறேன்.

சாத்துவிக இராஜத் தாமத குணங்களின் சொருபமாகிய மாயையால் தங்கள் உலகத்தைப் படைக்கிறீர்கள். நாம் செய்கிறீர்கள். ஆனந்தானுபவ சொருபாகிய தங்களுக்கும் அந்த உலகத்

திற்கும் சம்பந்தமே கிடையாது. தங்களுடைய மகிமையில் மிகுந்த பக்தியுடையவர்களுக்கு மனம் பரிசுத்தமடைவது போல், வேதாத்தியபணம் தானதரும் முதலிய கருமங்களைச் செய்தவர்களுக்கு ஏற்படாது. ஆகையால் என்னுடைய மனக்களங்க மொழிவதற்குத் தங்களுடைய சாணாவிர்த தரிசனம் செய்தேன். அந்த சாணாவிர்த மலரை முனிவர்கள் தங்களுடைய இதயத்திற்குள் வைத்துத்தியானம் செய்கிறார்கள். நாங்களும் (பிரமன் முதலிய தேவர்கள்) எங்களுக்குச் சொரூபம் சித்திப்பதன் நோக்கமாகத் திருவடிபைச் சேவித்திருக்கிறோம். ஞானிகள் தங்களுக்குப் பிரதியகூடானுபவம் சித்திப்பது கருதி மனதில் தியானம் செய்கிறார்கள். பிரபுவே! இலகூநுமிதேவி தங்களுடைய மார்பிலிருந்தும் தங்களுடைய சாணாவிர்தத்தில் பூஜிக்கப்பட்டு கிர்மாலியமான அளவிலிடம் வெறுப்புக் கொள்கிறான். தங்களுடைய பாதாமிந்த பக்தியை வகித்தவர்களிடம் தங்களுக்கு லக்ஷ்மி நேஷ்பிடத்திலுள்ள பக்தியைக் காட்டிலும் மிகுந்த விசுவாசமுண்டாகிறது. இந்த இரகசியமறிந்த தங்களுடைய பக்தர்கள் எப்போதும் தங்களுடைய பக்தியையே விரும்புகிறார்கள். ஆகையால் எனக்கும் உம் முடைய பாதபங்கயங்களில் என்றும் நீங்காத பக்தியுண்டாக வேண்டும். சம்சாரமாகிய வியாதியின் வாய்ப்பட்டு வருந்துவோருக்கு உம்மிடத்தில் பக்தி செய்வதே மருந்தாகிறது.

இங்ஙனம் துதிபுரிந்த பிரமதேவரை நோக்கி நான் செய்ய வேண்டுவதென்ன என்று கேட்டார் மகாவிஷ்ணு. பிரமதேவர் “பகவானே! புலத்தியவம்சத்தில் உதித்தவனும் உலகுக்குக் கெடுதலையே செய்பவனும் விசுவாசுக்குக் குமாரனுமாகிய இராவணன் என்றும் இராக்கதன் என்னிடம், பெற்ற வாத்நால் அரக்கர்களுக் காசனாகி அதனால் இறுமாப்படைந்து முவுலகங்களுக்கும் லோகபாலகர்களாகிய இந்திரன் முதலியவர்களுக்கும் பல நொத்தரீவுகள் செய்கிறான். மங்கள சொரூபமுடையவரே! நான் வாய்கொடுத்ததில் ஒரு விசேஷம். அவாவது நான் அவனுக்கு மானிடனால் மாணமேற்படுமென்று கூறியிருக்கிறேன். ஆதலால் பிரபுவே! நாங்கள் மானிடனாக அவதரித்துத் தேவர்களுக்குப் பகைவனாகிய அந்தக்கொடிய இராக்கதனை வதனஞ் செய்யவேண்டும்” என்றார்.

வ து ச ரு க் க ம்

அவற்ற ஐசவரியமும் நிகரற்ற பாக்ரமமும் வீரமும் பொருத்திய உலகபிரசித்தனுடைய அயோத்தியாதிபதி தசரதன் மக்கட் பேறில்லாக் குறைவால் மிக்க வருத்தங்கொண்டு முனிவர் பிரானுபை தனது குரு வசிஷ்ட முனிவரை வணங்கி, “ஐயோ! சர்வலக்ஷணங்களும் அமையப்பெற்ற மக்கள்களை யடையும் பாக்கியம் எனக்குண்டோ? அந்தோ மக்கட் பேறில்லாத எனக்கு இந்த ராஜ்யம் துக்கத்திற்கு ஏதாவனேதேயாம்?” என்று கூறினான். வசிஷ்டர் “மன்னா! உமக்குமகாபாக்ரமசாஸிகள் என்று உலகம் புழமும்படி யான குமாரர்கள் நால்வர் பிறக்கப்போகிறார்கள். அதற்கு நீர் செய்யத் தக்கதென்று. சாரதையின் நாயகரும் தவத்தையே தமக்குப் பொருளாகக்கொண்டவருமாகிய ரிசியசிருங்கமுனிவரை வரவழைத்து எங்குளோடு கூட புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டியதவசியம்” என்று கூறி, தசரதசகாவர்த்தி அவ்விதமே செய்வோம். தங்கள் சித்தப் படியே நடக்கக்காத்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லித் தன் அமைச்சர்களைக்கொண்டு ரிசியசிருங்க முனிவரை வரவழைத்து பரிசுத்தனாக விருந்து களங்கமற்ற முனிவர்களுடன் அந்த மகாயாகத்தைச் செய்ய லாயினர். யாகாக்கினிவளர்த்து அதில் ரித்திக்குகள் சித்தையோடு ஹோமம் செய்தார்கள். அதிலிருந்து உருக்கின தங்கத்துக்கு, கோண காந்தியுடன் கூடிய அக்னிபகவான் சொர்ணபாத்திரத்தில் பாயஸம் எடுத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டான். அந்தபகவான் தசரதனை நோக்கி விஷ்ணுவால் உண்டாக்கப்பட்டதும் தேவர்கமானதும் மக்கட்பேறை யளிக்கத்தக்கதுமாகிய இந்தப் பாயசத்தைப் பெற்றுக்கொள். உனக்கு பாமாத்மாவே புத்திரனாகப் பிறக்கப் போகிறார். அதிற்சந்தேகமேகிடையாத” என்று கூறிப் பாயசத்தை அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தான மடைந்தார்.

பிறகு அசன் வசிஷ்டர் ரிசியசிக்ஷர் இவர்களுடைய அனுமதி பெற்றுப் பாயஸத்தைச் சரி பாதிப்பாகப் பகிர்ந்து கௌஸல்னிய யிடம் பாதியும் கைகேயினிடம் பாதியுமாகக் கொடுத்தான். பிறகு

ஸுமித்திரை தனக்குப் டாயஸம் தேவண்டுமென்று வர, கௌஸல்
லியை மனமகிழ்ச்சியுடன் தனக்களிக்கப்பட்ட பாயஸத்தில்
கொஞ்சம் கொடுத்தாள். பின் அக்கணமே கைகேயியும் தன் பாகத்
தில் பிரீதியுடன் கொஞ்சம் கொடுத்தாள். பிறகு மூவரும் கர்பந்
தரித்து அண்மையில் தேவ மாதர்கள் போல் விளங்கினார்கள்.
கௌஸல்லியா தேவி பத்தாவது மாதத்தில் ஏகவஸ்துவாகிய
பரமாத்மாவைப் பிள்ளையாகப் பெற்றாள். லோகநாயகரும் பரமாத்மா
வும் ஸ்ராதனரும் கருநெய்தல் மலரை யொத்த திருமேனியை
யுடையவரும் மஞ்சட்பட்டாடை யுடுத்தவரும் சதுர்புஜ முடைய
வரும் செந்தாமரைமலர் போன்ற கண்களின் கடையில் பிரகா
சிக்கும் குண்டலங்களுடையவரும் ஆயிரம் ஆதித்தியனுக்கு நிக
ரான கார்தியுடையவரும் சங்கு, சக்கரம், கதை, பத்மம், வனமாலை
இவைகளை யணிந்திருப்பவரும் அனுக்காகம் செய்யக்கருதிய இரு
தயமுடையவரும், புன்முறுவலாகிய சந்திரிகையை யுடையவரும்,
கருணை நிறைந்த அகன்ற! கண்களை யுடையவரும், ஸ்ரீவதஸம்.
ஹாசம், கேயூரம், கிண்கிணி முதலிய ஆபரணங்கள் பூண்டவரு
மாகிய அந்த பகவான் சித்திரை மாதத்தில் வளர்பிறை நாளில்
நவமி திதியில் மங்களமான புனவர்க ஸ்ரூத்திரம் கடக லக்ஷணம்
சூரியன், சனி, அங்காரகன், குரு, சக்கரன் இவ்வவந்து சிகங்களுட
உச்சமாயிருக்கும் இந்தச் சபதினத்தில் சூரியபகவான் மேஷாசு
யிரிளுக்குப் போது அவதாரம் செய்தார். அப்போது ஆகாயத்தி
லிருந்து தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்து மகிழ்ந்தார்கள். அந்தப்
பரமாத்மாவைக் கண்ட கௌஸல்லியை பரமானந்த மடைந்து கண்
களினின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியக் கைகுவித்து நின்று பிண
வருடைய துதிக்கலானாள்.

கௌஸல்யா தேவி கூறுகிறாள்.

தேவாதி தேவனும் சங்கு சக்கரம் கதை இவைகளைத் தரித்த
வருமாகிய பிரபுவே ! தங்களுக்கு வந்தனம் செய்கின்றேன்.
ஏ புருஷோத்தம ! நீர் பரமாத்மா; அச்சுதர் முடிவற்ற பூர்ணம்.
தங்களை பிரந்த முதலிவர்களுடைய வாக்குக்கும் அறிவிக்கும்
எட்டாதவனென்றும் மீம்புலங்களாலும் காணமுடியாத பரம்
பொருள் என்றும் வேதமுணர்ந்த பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள்.

அன்றி ஞானசக சொரூபனென்றங் கூறிகின்றார்கள். சத்துவம் முதலிய குணங்களுடனிருந்து 'மாயையால் உலகத்தைப் படைக்கும் பரம்பொருள் தாங்கள்தான் காப்பவரும் முடிவில் சங்கரிப்பவரும் தாங்கள் தான். தாங்கள் செய்பவர் போலிருக்கிறீர்கள். ஆனால் செய்பவர் தாங்களல்ல. நடக்கிறவர் போல் காணப்படினும் நடப்பவர் நீரல்ல; பார்ப்பவர் போலும் கேட்பவர் போலும் நீரிருந்தாலும் பார்ப்பவரும் கேட்பவரும் நீரல்ல. தங்களைப் பிராணன், மனம் இவைகளில்லாதவரென்றும் வெண்மைவண்ண முடையவரென்றும் வேதங் கூறுகின்றது. பூதங்களெல்லாவற்றிலும் தாங்கள் சரி சமாணமாய் இருப்பவராயினும் அக்ஞானமாகிய இருளில் மறைந்த மனமுடையவர்கள் கண்களுக்கெட்டாதவர், நல்லறிவுடைவர்களின் கண்களுக்குச் செவ்வனே புலப்படக்கூடியவராகிறீர். தங்களுடைய உதாரத்தில் அநேக பிரமாண்டங்கள் பரமானுக்களாகக் காணப்படுகின்றன. அப்படியிருந்தும் என் வயிற்றிற் பிறந்து உலகத்தில் விளையாடுகிறீர். இரகுபுங்க! நீர் பக்தபராதிபென்பதைக் காட்டினீர். அதை நானறிந்தேன். இப்போது நான் உமது மாயையில் சம்ஸாரசாகரத்தில் முழுகி பிள்ளை, புருஷன், பொருள்களில் கட்டுண்டு சுழல்கிறேன். இப்போது உம்மைச் சாணமடைந்து விட்டேன். தேவ! உமது இந்த வடிவம் எப்போதும் என் மனதில் இருக்கட்டும், உலக சொரூபராகிய பகவானே! இந்த ரூபமானது உலகத்துக்கு விரோதமானது. இந்த வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டு பரமானந்தர் தாத்தக்கொன்று குழந்தை வடிவத்தையெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். தங்களை நான் லாலனை செய்தும் ஆலிங்கனம் செய்தும் தங்களோடு சம்பாஷித்தும் அக்ஞானம் நீங்கப் பெறுகிறேன்" என்றான்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகிறார் .

"அப்பா! தாங்கள் எப்படி விரும்புகிறீர்களோ அவ்விதமே செய்கிறேன். முன்னம் பிரமதேவர் செய்த பிரார்த்தனைக் கிணங்கி, இந்தப் புவியில் இராவணனென்னும் இராகத்தனைச் சங்கரிக்காண்ட வடிவத்துடன் அவதரித் திருக்கிறேன். அம்மா! தாங்களும் தசாதரும் என்னைப் புத்திராக அடைபக் கருதி முன்

தவம் புரிந்தீர்கள். அதற்காக நான் அவதரித்தேன். என் உருவத்தைத் தாங்கள் இப்பொழுது பார்த்தது முன் செய்த தவப்பயனையாம். என்னுடைய தரிசனம் மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காது. அது முத்தியளிக்கத்தக்கது. நம்மிருவருக்கும் நடந்த சம்வாதத்தைப்படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் என்னுடைய சாரூபியமுத்தியைப் பெறுவார்கள். அவர்களுக்கு அவர்கள் மாணமடையுந்தருவாயில் என் நினைவுண்டாகும்" எனத் தன் அன்னை கௌஸல்யாதேவியிடம் தெரிவித்து இராமர் குழந்தை வடிவம் கொண்டு அழுதார்.

குழந்தை வடிவம் கொண்ட இராமபிரான் திருமேனி இந்திர நீலத்தை யொத்து விளங்கிற்று. உருவம் வெகு அழகாக விருந்தது. பார்த்த நேத்திரமுடையவராயிருந்தார். சூரியனுக்குச் சமமான தேசுமுடையவராய் லோக பாலர்கள் யாவரையும் லாலனை செய்வதற்குரியவரென்று சொல்லும்படி விளங்கினார்.

தனக்குக் குழந்தை பிறந்த உத்ஸவத்தை தசாத சகாவர்த்தி கேட்டு ஆரந்தசாகரத்தில் மூழ்கியவராய் வசிஷ்டருடன் ஜகத் பிரபு குழந்தை வடிவமாக விளங்கும் இடத்திற்கு வந்து தாமரை இதழையாத்துத் துலங்கும் கண்களுடைய இராமபிரானை நோக்கிப் பரமான்ந்த மடைந்தார். உடனே அப்பொழுது செய்ய வேண்டிய ஜாதகர்மாதினை வசிஷ்டரைக் கொண்டு செய்து முடித்தார்.

பின் தாமரை புஷ்பங்கள் போன்ற கண்களையுடைய கைகேயி பாதனைப் பெற்றாள். ஸுமித்திரை பூர்ணசந்திரனை யொத்த முகம் களையுடைய இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றாள். அரசன் அசுசயம் ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களையும் பலுன்களையும் எத்தினங்களையும் சிறந்த பகக்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் பிராமணர்களுக்குத் தானக் கொடுத்து புத்திரோற்சவம் கொண்டாடினான். எல்லோரையும் சந்தோஷப் படுத்தும் அருமையான குணம் கௌஸல்யையிடம் பிறந்த பிரபுவுக்கு இருக்கக்கண்டு அவருக்கு இராமனெனவும் எல்லோரையும் ஆளும் சக்தி கைகேயியிடம் பிறந்த புத்திரனுக்கு இருக்கக் கண்டு அவனுக்குப் பாதனெனவும், சுமித்திரையிடம் பிறந்தவர்களில் மூத்தவனுக்கு சர்வ இலக்ஷணங்களும் செவ்வயா யுமைந்திருக்கக் கண்டு அவனுக்கு இலக்ஷுமணனெனவும் சதருக்

களைச் சங்கரிக்கும் சக்தி இளையவனுக்கு இருக்கக் கண்டு அவனுக்குச் சத்ருக்கனெனவும் திருநாமம் புனைந்தழைத்தார் வசிஷ்ட-
யகாமுனிவர்.

முன்னம் இந்த அவதார புருஷர்களுடைய தாய்மார்கள்
பாயஸத்தைபுண்ட முறையையனுசரித்து இலக்ஷ்மணன் இராம
பிரானேரிம் சத்ருக்கன் பாதனேரிம் சேர்ந்து சஞ்சரித்தார்கள்.
லோகநாயகராகிய இராமபிரானும் தமனை யனுசரித்த விளையா
டும் இலக்ஷ்மணனேரி விளையாடி மதலைச் சொடகளால் தாய் தர
தையவரை சந்தேசாபப்படுத்தினார். நெற்றியில் அரச இலைபோலில
கும் முத்தி சுட்டியின் காணி வீசவும் சமுத்தநில நரிசதுள்ள
யணித்தாவடங்களுக்கு நடுவே புலிநகவகனிநுதலு பிராசிச்சவும்
செவிகளில் மருத மாததின் முற்றின காய்களைப் போன்ற சொர்ண
மும் இரத்தினமும் கலந்த ஆபரணங்களிலகவும் தண்டை யொலிகக
வும் அரைஞாண், தோள்வளை இனவகளைட்டு புன்னகைகொண்டு
விட்டில் அங்கணாதேதானும் சென்று விளையாடும் இராமபிரானைப்
பார்த்து தளாதரும் கௌஸல்யையும் பாமானந்தமடைந
தார்கள்.

இப்படியாகத் தினந்தோறும் குழகதைகள் நல்வரும் விளை
யா பவதைப் பார்த்தும் மதலைச் சொல் வழங்குவதைக் கேட்டும்
ஆனந்த சாகாததில் பூங்கியவாயிருநது வரும் ராளில் ஓர் நாள்
தசாத சக்ரவர்த்தி 'பாபூனஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் தருணம்
இராமரைப் பார்த்து இவரு வாடுவென்று அழைத்தார். இராமபிரான்
வராமல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அதுகண்ட சக்ரவர்த்தி
கௌஸல்யையைப் பார்த்து “குழந்தையை நீ டோய் அழைத்த
வா” என்றனுப்பினார். கௌஸல்யை “இராமா வா” வென்றழைத்
துக்கொண்டு அவரிடம் சென்றாள். அவள் அருகே வந்ததம்
இராமர் ஒரு ஓட்டம் பிடித்தார். கௌஸல்யை யோகிகளுடைய
யனததில் வுதிக்கும் இராமரை இப்போது கண்ணால் பார்க்கவும்
சக்தியற்றவனானான். பிறகு கண்ணைத்திற்கெல்லாம் கையெல்
லாம் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு தாயாரெதிரில் ஓடிவந்து தமக்குப்
படைத்திருக்கும் அன்னத்தில் ஓர் கவளம் எடுத்துக்கொண்டு
மீண்டும் ஓடி ஒளிந்துகொண்டு விளையாடினார்.

அன்னை கௌஸல்யை ஸ்ரீராமனுக்கு மாதர்தோறும் அபூ பம், மோதகம், முறுக்கு முதலிய பல தின்பண்டங்களைச் செய்து கொடுத்தும் நாள்தோறும் அலங்கரித்தும் வந்து வருடக்கடைசியில் வரும் ஜன்ம நஷ்டத்திரத்தில் காதுகுத்தலென்ற கருவத்தைச் செய்கின்ற மகிழ்ச்சிருந்தாள். இராமனிடத்துள்ள அன்பினால் சில சமயம் விட்டுவேலைகளையும் பறந்துவிடுவாள். இந்தக் காலத்திலொரு நாள்தமது அனனையிடம் சென்று “அம்மா! சாதய” என்று கேட்டாள். கௌஸல்யை விட்டு வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தமையால் தன் குடியான் பேச்சைக் கவனிக்கவில்லை. அதுகண்ட இராமர் மிகக் கோபங்கொண்டு தமது கையிலிருந்த லகுடம் என்னும் ஆயுதத்தினால் அடித்துச் சட்டி பாளைகளை யுடைத்து அவைகளிலிருந்த வெண்ணெய் முதலியவைகளை லக்ஷுமணன், பாதன், சத்ருக்ஷன் முதலியவர்களுக்குக் கொடுத்து விடையாடினார். இதைச் சமயர் காரன், கௌஸல்யையிடம் தெரிவித்தான். அதையறிந்த இவர்கள் கதைத்துக்கொண்டு ஒட்டம் பிடித்தார்கள். கௌஸல்யையும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து தட்டுத் தடுமாற்றத்துடன் ஓடி இராமரைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாடல் பொறுமையா யிருந்தாள். குழந்தையாகிய இவர்கள் மட்டும் மெதுவாக அமுதார்கள். பிறகு கௌஸல்யை அவர்களை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு சமாதானப்படுத்தினார்.

இப்படியாக ஆரத்தயனும் உலகத்திற்கு ஆரத்தத்தை யளிப்பவனுமாகிய பரமபுருஷன் தன் மாயையால் குழந்தை வடிவ மெடுத்துக்கொண்டு உத்தம தம்பதியாகிய தசரதர் கௌஸல்யை இவ்விருவருக்கும் நித்தியங்களத்தையும் பரமானந்தத்தையும் அளித்து வந்தார்.

பிறகு நால்வரும் கௌமார பருவத்தை அடைந்தார்கள். வசிஷ்ட மகா முனிவர் அவர்களுக்கு உபசாரஞ் செய்கிறார். கரளடைவில் நால்வரும் வித்தைகளில் வல்லவர்களானார்கள். தனுர் வேதத்திலும் இணையற்ற சமர்த்தர்களானார்கள். அஸ்திரவா ளெல்லாவற்றையும் அறிந்து மகா பாக்ரமசாலிகளானார்கள். இக்ஷுமணர், பாதர், சத்ருக்ஷர்கள் மூவரும் இராமர் சேவிக்கத் தக்கவர் என்பதை யறிந்து அவரையே யணுகித்து வந்தார்கள்.

ஞகிய ஸ்ரீராமர் விசுவாமித்திரரை வேக்கி, “மகிமை பொருந்திய முனிவரே! இந்த ஆச்சிரமம் யாருடையது? தனீர், இலை, மலர், கனி இவைகளுடன் கூடிய மாங்களடர்த்து ளைந்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு பிராணியையும் இங்குக் காணோம். இதைக்கண்ணுற்றதும் என் மனதில் ஓர் ஆரத்தமுண்டாகிறது; இதன் உண்மையைக் கூறவேண்டுமே” என்றார்.

விசுவாமித்திர முனிவர் கூறுகிறார்.

ஓ இராம! முந்திய சரித்திரத்தைக்கேள். தர்மங்களினைத்தையும் அபிரித்தவர்களுள் சிறந்தவரும் உலகப்பிராவித்தரும் கௌதமர் என்ற திருநாமமுடையவருமாகிய ஒரு முனிபுங்கவர் இங்குத்தமம் புரிந்து விஷ்ணுவைச்சந்தோஷப்படுத்தினார். அந்தக் கௌதமமுனிவர் அனுஷ்டித்த வந்த பிரமசரியவிருத்தத்தைக் கண்டு மகிழ்வுற்ற பிரமதேவர் அவரிடம் புண்ணிடை செய்வதில் ஸமர்த்தையும் அதிருபவதியுமாகிய அகல்லிசுயி என்பவனைக் கொடுத்தார். அந்தத் தவ சிரேஷ்டராகிய கௌதமமுனிவர் அகல்லிசுயியுடன் இவரு வாசஞ் செய்தார். தேவேந்திரன் அந்த அகல்லிசுயியிடம் மோகவகொண்டு அவனை அடைவதற்குச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இவரு ஒரு சமயம் கௌதமர் தமது ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெளியே போய் ருக்கக்கண்டு, அப்பொழுது அவரைப்போலவே இந்திரன் ஓர் உருவங்கொண்டு அகல்லிசுயியிடம் சென்ற அவனைப் புணர்ந்த அந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெளிப்புறப்பட்டான். அச்சமயம் வெளியே போயிருந்த முனிவர்பெருமானும் சீக்கிரமாக வந்த விட்டராகையால் தம் முன் தம்மைப்போல் வடிவங்கொண்டவரும் இந்திரனைப் பார்த்ததும், மிகுந்த சினக்கொண்டு “அடே பாபி! துரோகி! நீ யார்? என்னுருவங்கொண்டதன் காரணமென்ன? உண்மையைச் சொல், இல்லாவிடில் உன்னைச் சாம்பலாகச் செய்துவிடுவேன். இதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை” என்றார். உடனே இந்திரன் மனதில் அச்சங்கொண்டு “முனிவரே! நான் தேவராகான். காமனுக்குக் கிங்கரானேன். செட்ட மனதுடையான் செட்டகாரியத்தைச் செய்து விட்டேன். பன்னிக்கவேண்டும்” என்றான். இதைக்கேட்டதும் கௌதமர் மிகக்கொபு

கொண்டு இத்திரிணப் பார்த்து “பெண்குறியில் ஆசைகொண்ட
கெட்டமனமுடையவனே! உன் தேகத்தில் நீ ஆயிரம் பெண்
குறிகளை அடைபக் கடவாய்” என்று சாபங்கொடுத்த விரை
வாகத் தமதாசிரமம் சென்றார். அங்கே நிறுத்த நடுக்கக் கிவிபிடி
த்து ஓர் முனையில் கைகுவித்து நிற்கும் அக் கலியைப்பைப் பார்த்த
தம் முனிவர், “ஏ தஷ்டே! கெட்ட செய்கை யுடையவனே!
என்னுள் சிரமத்தில் நீ கல்லாக இருக்கக்கடவது. அன்றியும் ஆகா
ரமில்லாமல் அல்லும் பகலும் வெயிலையும் கார்மையும் மழை
யையும் பொறுத்துக் கொண்டு பரமேசுவரான இராமனை மன
தில் திபாணஞ் செய்தவரே தவம்புரிந்து வா; என்னுடைய
இந்த ஆச்சிரமத்தில் பிராணிகளொதும் இல்லாதிருக்கட்டும்;
இப்படி அநேகாயிரம் வருடங்கள் கழிந்த பின்னர் தசாதகுமா
ரான இராமர் தமது சகோதரன் இலக்ஷ்மணனுடன் இங்கு
வருவார். அப்போது கல்லாகக் கிடக்கும் உன்னை அவரது பாத
பங்கபத்தால் தீண்டுவார். பிறகு உன் பரப்புகள் உன்னைவிட்டு
கிலகும். அதன்பின் நீ பத்தியுடன் இராமனைப் பூசித்து
வலம் வந்து வணங்கித் தோத்திரம் செய்து சாபத்தினின்றும்
விடுபடுவாய். பின்னர் எனக்கு முன்போல் சுகமாகப் பணிவிடை
செய்து கொண்டிருப்பாய்” என்று கூறி மலைகளாக்குள் நிறுத்த
தாசிய இமயமலைக்குச் சென்றார்.

அது முதல் சுகமான இந்த ஆசிரமத்தில் அகல்வியை எந்தப்
“பிராணிகளின் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் வசிக்கிறான். உனது
சாண்துளிகளின் ஸ்பரிசத்தை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டு காற்றை
உணவாகக் கொண்டு வேறு எவராலும் செய்யமுடியாத அருமை
யான தீயம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான். “இராகு சிரேஷ்டனே!
பிரமதேவனுக்குக் குமாரியும் கௌதம முனிவரின் மனைவியுமாகிய
இந்த அகல்வியைப்பைப் பரிசுத்தமாக்க வேண்டும்” என்று கூறி
இராகுவின் கையைப் பிடித்தழைத்துக் கொண்டு சிலாருபமாக விரு
ந்து கடுந்தவம் புரியும் அகல்வியை யிருக்குமிடம் வந்து காட்டினார்.
பிரமசந்திர பிரபு மகிழ்ச்சியடைந்து அந்தச் சிலையைக் காலால் ஸ்ப
ரிசித்தார். உடனே அதினின்றும் தவத்தையே பொருளாகவுடைய
அகல்வியை வெளிப்பட்டாள். அந்த உத்தமியை இராமபிரான் நமன்

பரித்து தாம் இராமர் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டார். பிறகு அசுரலீயை தன் முன் மஞ்சட்பட்டாடையுடுத்தது வில்லையும் பாணங் களையும் தரித்துக் கொண்டு தமது இலட்சுமணருடன் நிற்பவரும் புன்முதலவல் கொண்டு முகமுடையவரும் பத்பம் போன்ற நேத்ரிமுடையவரும் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற அடையாடமுடையவரும் இந்திர லீல இரத்தினத்திற்கு நேரான காந்தியுடையவரும் பத்துத் திக்குகளிலும் ஒளி பரவவிளங்குபவருமாகிய இலக்ஷ்மீ காந்தனைப் பார்த்ததும் தனதுகணவன் கௌதமமுனிவர் கூறியதை நினைத்துக் கொண்டு இந்த இராமனை பரமபொருளாகிய நாராயணனை வறிந்து சுறுசுறுப்புடன் அர்க்கயம் முதலியன கொடுத்து உபசரி த்து விதிபாடி அவரைப் பூசித்து வணங்கிக் கண்களினின்றும ஆந ர்தபாஷ்பம் பெருக நின்று அவரைப் பின் வருமாறு தோத்தரிக்க ளானான்.

அ ஹ ல் யை து தி க் கி ரு ள் .

ஆச்சரியம்! உலகங்களுக்கு வாசஸ்தானமாகிய பிரபுவே! தமது பாதாவிந்தத்தில் படிந்த தூளியினை லேசததாஷ்நான் பரி சுத்தமடைந்தேன். அனூராகமுடைய மனமுடைய பிடிமன், சங் கான் முதலியவர்கள் எப்போதும் தேடிக் கொண்டிருக்கும் பாத பத்மமல்லவா எனக்குக் கிடைத்தது. ஏ இராம! உமது வெய்க்கை விசித்திரமானது. மானிடபாவனையால் உலகமும்தம் தீமாக முற்றது. ஆச்சரியம்! எப்போதும் சலனமற்றவரும் பரிபூரணரும் ஆநர்தபயரும் மாயாசுருமாகிய நீர் சலனமடைகிறீர். தங்கா நதி எவருடைய பாதபங்கயத்தினை தூளியால் பரிசுத்தமான சரீர முடையவளாகி உருத்திரன் பிரமன் முதலிய தேவர்களைப் பரிசுத் தம் செய்கிறாளோ அந்த ஈசனே என் கண்ணுக்கு முன் பிரத்தியக்ஷமாகவந்திருக்கிறார். ஆகா முன நான் செய்த பாககயத்தின் பெருமையை என்னென்று கூறுவேன்!

மானிடனாக அவதரித்தபோது மானிடவடிவங் கொண்ட வரும் இராமன் என்ற பெயரை யடைந்தவரும் இராமனிய மான தேகம் பெற்றவரும் வில்லைக் கையில் தரித்தவரும் தாமரை மலர் போன்ற கண்ணொடையவருமாகிய ஹரிஸா நான் எப்போ

தும் பஸ்சிகிறேன். வேறு எவரையும் தெய்வமாகக் கொள்ளவில்லை. எந்த பகவானுடைய பாதாமிந்தத்தில் தூளிபானது வேதங்களால் தேடக்கூடியதோ, எவருடைய நாபிகமலத்தில் பிரமதேவர் உண்டானோ, புராரியாகிய பரமசிவமூர்த்தி எவருடைய நாமத்தின் ஸாரத்தில் ரஸிக்கிறோரோ அந்த பகவானாகிய இராமசக்தியை நான் எப்போதும் மனதில் தியானம் செய்கிறேன். பிரமலோகத்தில் காரதர் முதலியவர்களும், சிவன் முதலியவர்களும், ஆரந்த பாஷ் பத்தால் நனைந்த ஸ்தனமுடைய கலைகளும் எந்த பகவானுடைய அவதாரரித்திரங்களைத் துதிக்கிறார்களோ அந்த ஸ்ரீராமனை நான் சரணமடைகிறேன். பரமாத்மாவும் புராணபுருஷருமாகிய பகவான் இவர் தான். இவரே சுயஞ்சேதி, முடிவில்லாதவர். ஆதியிலிருப்பவர். இந்த இராமன் பிறருக்கு அனுக்கிரகம் செய்வதன் பொருட்டு உலகம் மோகிக்கக்கூடிய மாயாவடிவமெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். சுவதந்திரமும் பரிபூர்ணமும் ஆத்மாவும் பிறப்பில் காதவருமாகிய இந்த பகவான் ஏக புருஷர். இவர் தமது பாயை வின் குணங்களாகிய சத்வம், இராஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்றிலும் பிரதிபிம்பிக்கும் போது பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்திக்கும் பரிபாலனத்திற்கும் சங்கீரத்திற்கும் பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்ற நாம தேயங்களைப் பெறுகிறார். ஓ ராம! உமது பாதகமலம் முன் இலக்ஷ்மிதேவியால் அவள் மார்பில் வைத்துக் கொண்டாடப்பட்டதன்றோ! அன்றியும் அது மூவுலகமும் ஒரு சமயம் வியாபித்த நின்றது. பற்றற்ற முனிவர்கள் தியானம் செய்யக் கூடியது அது. அப்படிப்பட்ட பாதபத்மமுடைய உமக்கு வந்தனம். நீரே உலகத்துக்கு ஆதி புருஷர், பிரபஞ்சமே நீர் தான். உலகங்களுக்கு ஆசிரியமாக விருப்பவரும் நீர் தான். பூதங்களெதிலும் பறந்தலில்லாமல் விளங்கும் பரமபுருஷன் நீர் தான். மறைகளுக்கும் எட்டாத புருஷன் நீர் தான். சொல்லத்தக்கது சொல்வது (வாச்சியம் வாசகம்) என்ற பேதத்தால் நீர் உலகருபனாக விளங்குகிறீர். ஓ ராம ஒருவராகிய நீர் பலவிதமான ரூபங்களுடைய மாயையால் காரியம் காரணம், கர்த்தா, பலன், ஸாதனம் என்பனவாதி பேதங்களுடன் தோன்றுகிறீர். உமது மாயையால் மோகமடைந்து அறிவுடையவர்கள் உண்மையிலேயே உம்மைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. மாயையை சுவாதீனப் படுத்திக் கொண்ட உம்மை

மானிடனைப்போல் நினைக்கிறார்கள். ஆகாயம் போல் நீர் உள்
 னும் புறம்பும வியாபித்திருப்பவர், நிர்மலன், பற்றற்றவன்,
 சலனமில்லாதவன், அருந்தன் (முடிவில்லாதவன்,) சுத்தன், புத்
 ன், சமமானவன், இரண்டற்றவன், நானே ஸ்திரீ, அறி
 வில்லாதவள். பிரபுவே! உம்மை நான் எவ்விதம் தெரிந்துகொள்
 வேன். தெரிந்து கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் ஏ இராம!
 மற்றவைகளில் அறிவைச் செலுத்தாமல் உமக்கு அநேக
 வந்தனம் செப்கிறேன். ஓ தேவ! நான் எந்த விடத்தி
 லிருந்தாலும் எப்போதும் உமது சரணாகியந்த மலரிலேயே அன்பு
 செலுத்தமாறு அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். புருஷோத்தம! உமக்கு
 நமஸ்காரம். பத்தவத்ஸல உமக்கு நமஸ்காரம். ஹிருஷீகேச உமக்கு
 நமஸ்காரம். நாராயண உமக்கு நமஸ்காரம். சம்சாரபயத்தைப்
 போக்குகிறவரும் கோடிகூரியருக்குச் சமமான வரும் கையிற்
 பாணங்களையும் விலையையும், தரித்தவரும் நீருண்ட மேகம்
 போல் பிரகாசிப்பவரும் சுவர்ணம் போன்ற வஸ்திரமு
 டையவரும் இரத்தினங்களிழைத்த குண்டலமுடையவரும் தாமரை
 மலர் போன்ற நேத்திரமுடையவரும் தம்பி இலக்ஷுமணரு
 டன் கூடிய வருமாகிய இராமனை நான் ஸ்தோத்திரஞ் செய்
 கிறேன்—என்று இவ்விதம் அகல்லியை ஸ்தோத்திரம் செய்து
 பிரத்தியக்ஷமாக வந்து தனக்கு முன் நிற்கும் புருஷோத்தமனை
 வலம் வந்து நமஸ்கரித்து இராகவனிடம் உததாவு பெற்றுத் தன்
 கணவனுகிய கௌதம முனிவரை யடைந்தாள்.

அகல்லியை செய்த இந்த ஸ்தோத்திரத்தை அன்போடு மடிப்
 பவன் பாபங்களெல்லாவற்றிலுமிருந்து விடுபடுவான். ப ப் 3ம் ம
 சொருபத்தையு மடைவான். மக்கட்பேற்றினை விரும்பியவன
 இராமரை மனதில் தியானம் செய்து இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப்
 பாராயணம் செய்தால் ஒருவருடத்திற்குள் அவன்மனைவி மலடியாக
 விருந்தாலும் அவனிடம் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாகும். இராம
 ரது கருணையால் மனோபிஷ்டங்களை யெல்லாம் அடைவான் பிர்மஹ
 த்தி செய்தவனாயினும் குருவின் மனைவியைப் புணர்ந்த வனாயினும்
 சுவர்ணத்தைத் திருடினவனாயினும் கட்டுடித்தவனாயினும் தாய்
 தந்தை, பெற்றோர் இவர்களை இம்சிப்பவனாயினும் எப்போதும்

சகமனுபலிப்பதிலேயே கருத்துள்ளவனாயினும் இரகுபதியைத் தியானித்த இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்து வரின் முத்தியடைவான் என்றால் நல்ல ஆசாரமுடைய பானிடன் ஒருவன் பாராயணம் செய்பின் கேட்க வேண்டுமா?

அ க ல் யை க் கு ந ற் க தி ய:ளி த் த

ஐ ர் தா வ து ச ரு க் க ம்

மு த் தி த் து

6 - வ து ச ரு க் க ம் .

ஸ தி த ர் கூ று கி ரு ர் .

விசுவாமித்திரர் இலக்ஷ்மணனுடன் கூடிய இராமபிரானைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! ஜனகமகாராஜனிருந்து அரசு புரியும் மிதிக்குப் போவோம். அங்கு நடக்கும் சிறந்த யாகத்தைப் பார்த்துப் பிறகு அயோததிக்குச் செல்வோம்” என்று கூறி இராம இலக்ஷ்மணர்களுடன் கங்கா நதியைக் கடந்து செல்லப் புறப்பட்டார்—அந்தக்காலத்தில் அங்கிருந்த ஓடக்காரன் ஒருவன் ஓடி வந்து இராமசந்திரப பிரபுவைத் தடுக்கக் கொண்டு டீள் வருமாறு சொல்லுகிறான்.

ஓ ட க் க ர ன் கூ று கி ரு ன் .

“ஏ பிரபுவே தங்களுடைய தாமரைப் புஷ்பங்கள் போன்ற பாதங்களில் ஸ்திரீயாகச் செய்யும் பொடிகள் இருக்கின்றன வென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் தங்களுடைய பாதபதமக் களை நன்றாய்ச் சுத்தம் செய்து பிறகு ஓடத்தில் ஏற்றி அக்காரை

கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன். அப்படியில்லாவிட்டால் தங்
களுடைய பாததுளிப்பட்டவுடன் இந்தப் ஓடமும் ஸ்திரீயாய்
விடும். அப்பொழுது என்னுடைய பிழைப்பும் கெட்டு குடும்ப
ஹானியும் வந்து விடும்” என்று சொல்லி அவருடைய கால்களை
உலம்பிப் பிறகு அக்கரை கொண்டு போய்ச்சேர்த்தான். விசுவாமித
திரர் ராமருடன் கூட ~~இங்கே~~ தேசத்தைச் சார்ந்த நகரமாகிய
விநிலைக்கு அருகாமையிலிருந்து முனிவர்கள் பர்ணசாலைகளுக்குள்
சேர்வேசுத்தார். விசுவாமித்திரர் இவ்வு வந்திருக்கும் செய்தியை
பிரந்த ஜனகமகாராஜன் மிகவும் மகிழ்ச்சியை யடைந்து
பூஜைக் குரிய வஸ்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு தனது குருவுடன்
வந்து தண்டம் போல் புறமிட விழுந்த வணங்கி முனிவரைப்
பூஜித்தான் பிறகு முனிவரிடம் “அருகே உதயமான சூரிய சந்திர
சர்களுக்கொப்பாகத் திசைகள் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்
யும் தேஜஸுடன் சாவல அணங்களோடு கூடிய இராம லக்ஷ்மணர்கள்
அருகே இருப்பதைக்கண்டு முனிவரானோக்கி, “மானிடர்களுக்குள்
சிறந்தவர்களாகிய இவ்விருவரும் யாருடைய குமாரர்கள்? தேவகுமா
ரர்கள் போன்ற இவர்கள் இப்போது என் மனதுக்கு மிகவும் பிரீ
தியை யுண்டு பண்ணுகிறார்கள். நரசராயணர்களைப் போலிருக்
கிறார்கள். இவர்கள் யார்?” என்று கேட்டார். கௌசிகன் பர
மானந்த மடைந்து ஜனகமகாராஜனை நோக்கி “இவ்விருவரும்
தசரத மகாராஜனுடைய குமாரர்கள். இராமன் இலக்ஷ்மணன்
என்ற பெயருடையவர்கள் இவர்களை நான் தசரதசக்தவர்த்தி
யிருந்த அரசு புரிந்து வரும் அயோத்தியிலிருந்து என் யாகத்
தைக் காக்கும் பொருட்டு அழைத்து வந்தேன். வரும்போது
அளவு படுத்திச் சொல்ல முடியாத பராக்ரமமுடைய இந்த
இராமன் உலகமுழுதும் இம்சித்து வந்த தாடகை யென்றிற அரக்
கியை என் உத்தரவுப்படி ஒரே பாணத்தால் சங்கரித்தான்.
பின்னர் எனதாச்சிரமம் வந்து அங்கே என் யாகத்தைக் கெடு
த்து வந்த சுபாகு முதலிய இராக்கதர்களைக் கொன்றான்.
மாரீசனைக் கடலில் தள்ளினான். பிறகு புண்ணிய நதிபாகிய கங்கைக்
கரைக்கு வந்தான். அங்குள்ள கௌதமரது ஆசிரமம் வந்து
அங்கு சிலாருபமாயிருந்த கௌதமருடைய பத்தினியைத் தம்
முடைய பாததுளியால் மானிடரூபமடையும்படி செய்து அந்த

மாதாசிவபக்தண்டு வணங்கினான். அசல்லியை இந்த இராமனுக்கு வாக்ஷத்தாடன் பூஜை செய்தாள். தீப்பொழுது தங்கனிடத்திலிருந்தும் பாமசிவனுடைய வில்லைக் காண்பதன் பொருட்டு வந்திருக்கிறான். அந்த வில்லானது எல்லா அரசர்களாலும் பார்க்கப்பட்ட தென்றும் பூஜிக்கப்பட்ட தென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்கையால் இராஜசிவோஷ்டானே! சிறந்த அந்தச் சிவசுபத்தை இராமனுக்குக் காட்டவேண்டும். வில்லைப் பார்த்தப் பின்பு அயோத்யை சென்று தந்தை தசரதனைப் பார்க்க விரும்புகிறான்” என்றார்.

இங்ஙனம் விசுவாமித்திரர் கூறியதும் தருமங்கையுணர்ந், ஜனகமகாராஜன் மிகுந்த கௌரவத்துடன் பூஜார்க்களான இவரையும் பூசித்தார். பிறகு அறிவாளிகளுக்குள் சிறந்த தகைமந்திரிகளுக்குள் ஒருவனையழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார் “பாமசிவன் சாபத்தைச் சீக்கிரம் இங்கெடுத்தவா; இராமனுக்கு காட்டு” என்று சொல்லியனுப்பினார். அமைச்சன் அவ்விதமே செய்கிறேன் என்று போய் விட்டான். பிறகு ஜனகமகாராஜன், கௌசிகனைப் பார்த்து “முனிவரே இந்த இராமன் அந்த சிவதனுரைப் பிடித்து வளைத்து நானேற்றவானாகில் என் தன்னிகை சிதையை மணஞ் செய்து கொடுக்கிறேன்” என்றான். இதைக் கேட்டதும் விசுவாமித்திர முனிவர் மந்தஹாஸத்தாடன் இராமரைத் திரும்பிப் பார்த்து அவ்விதமே செய்யலாம் என்று கூறி “அளவற்ற வீரியமுடைய இராமபிரானுக்கு முதலில் வில்லைக் காட்டுங்கள் பார்ப்போம்” என்றார். மௌன கிருத முடைய கௌசிகர் இவ்வாறு கூறவே ஏற்கனவே வில்லையெடுக்கவும் வைக்கவும் வேலையில் அமர்ந்திருந்த யியாயிரம் பலசாலிகள் வில்லை யெடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். மந்திராலோசனை செய்பவர்களுக்குள் சிறந்தவரான அமைச்சனொருவன் மணிகள் எட்டியதும் இரத்தினங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்ற தாமாகிய வில்லை இராமனுக்குக் காட்டினான். இராமபிரான் வில்லைப் பார்த்த மனதில் சந்தோஷமடைந்து வஸ்திரத்தை இறுக்கி எட்டிக் கொண்டு இடது கையால் விளைபாட்டாகத் தொடுபவர்போல் அதைத் தொட்டு அசைத்தார். பிறகு வானவர்களும் மன்னவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சாபத்தைக் கையா

வெடுத்த ஆரோபணம் செய்த உலகைப்பால் கொஞ்சம் இழுத்
 தார். உடனே சிவசாபம் படிவென்று முறிந்தது. அந்தச் சத்
 திக்குகள், சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் எங்கும் கேட்டது.
 னத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த வானவர்கள் இராம
 னன் மீது மலர்மாரி பொழிந்தார்கள். தருதபி முதலிய வாத்
 தியங்கள் முழங்கின. அப்ஸஸ்திரீகள் காதலம் செய்தார்
 ன். ஜனகமகாராஜன் உடனே இருகுபுங்கவனை இருகாங்களை
 றும் தழுவித் கொண்டு பாமாச் சரியமடைந்தான். சீதாதேவி
 னின் தாய்மார்களும் மாடியிலிருந்து பார்த்தபடியே யிருந்து
 ிலிக்கவியப்புமமகிழ்ச்சியுமடைந்தார்கள் ஆரணங்கொல்லம்பூண்டு
 அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் சீதை, கழுத்தில் முத்தாரம் ஒளி
 விசவும் சாலில் தண்டை யொலிக்கவும் வெண்பட்டாடை போர்த்
 துக் கொண்டு முகத்தில் புன்முறுவல் தோன்ற வலது காத்தில்
 சொர்ணமாலையுடன் இராமர் முன் வந்து அவர் கழுத்தில் சுவர்ண
 மயமானமாலைகைப் போட்டு மெதுவாகச் சென்றார். அப்பொழுது
 உலகத்தை மோகிக்கும் படி திவ்ய அலங்காரத்துடனும் திவ்ய
 தேஜஸுடனும் விளங்கும் இராமனைச் சாளர வழியே பார்த்த
 ராஜஸ்திரீகள் யாவரும் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

பிறகு ஜனகமகாராஜன் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, “முனி
 வரே! விரைவாகப் பத்திரிகை யனுப்ப வேண்டும். தசாத
 மகாராஜன் அவருடைய மந்திரிகளுடனும் மனைவிமார்களுட
 னும் மற்றுமுள்ள உறவினமுறைபார்களுடனும் இவ்வு கடக்
 கப் போகும் அவருடைய குமாரர்களின் விவாகத்தின் பொருட்டு
 சீக்கிரம் வர வேண்டுமல்லவா?” என்று சொல்ல, விசுவாமித்திரர்
 சிறிது நகைத்த “ஆம் வர வழைக்க வேண்டியதவசியம்” என்று
 கூறி உடனே அதிவேகமாகச் செல்லும் துதர்கள் மூலமாக
 சமாசாரம் அனுப்பினார்.

துதர்கள் மனோவேகமாகச் சென்று அயோத்தியையடைந்து
 தசாத சகலவரத்தியைப் பணிந்து அவரிடம் சங்கதி தெரிவித்
 தார்கள். தசாதர் இராமபிரானது செய்கையைக் கேட்டதும் என்று
 மடையாத மகிழ்ச்சியடைந்து மிதிலைக்குப் புறப்படக் கருதி
 யந்திரிகளுக்குக் குதிகைகள், இரதங்கள், யானைகள் பதாதிகள்

இவைகளைத் சயார் செப்பும்படி ஆக்ஞாபித்தார். தனக்குத்தனியே இரதங்கொண்டுவரும்படி துரிதப்படுத்தினார். எல்லாரும் என்னோடு மிதிலைக்கு வரவேண்டும் என்பதை யாவருக்கும் தெரியப் படுத்தினார். மூன்று அக்னியுடனும் புறப்படும்படி தமது குரு வசிஷ்ட முனிவருக்குச் சொன்னார். இராமபிரானது தாயாகிய கௌஸல்யை முதலியவர்களையும் அவளாகிய அழைத்துக் கொண்டு போகும்படி சொன்னார். இப்படியாக எல்லோரும் புறப்பட அரசனும் புறப்பட்டு மிதிலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

தசாதமகாராஜன் மிதிலைக்குச் சமீபம் சென்றதும் அச்செய்தி கேட்ட ஜனகன் மகிழ்வுற்றுத் தமது குரு சதாநந்தருடன் எதிர் கொண்டு வரவேற்றுபசுரித்தான். இராமபிரான் தம்பி லக்ஷ்மணனுடன் தந்தையாகிய தசாதமகாராஜனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது தசாதன் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்த இராமனைப்பார்த்து, “ஓ இராம! மலர்ந்த உனது திருமுகத்தைக் கண்டு மகிழ்வுற்றேன். விசுவாமித்திர முனிவரது அனுச்சிராகத்தால் எனக்கு யாவும் மங்களமாகவே முடிந்தன” என்று கூறி இராமரைக் கட்டித் தழுவி உச்சிமோந்த பரமான்ந்த மடைந்தான். பிறகு ஜனகன் தசாதன் முதலிய எல்லோரையும் நகரத்துக்குள் அழைத்துவந்து ஓர் திவ்யகிருகத்தில் இருக்கும்படி செய்தான்.

இராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக் க ன் ற் க ள் ி ன்
திருமண வைபவம்.

தருமங்களினைத்தையுமறிந்த ஜனகமகாராஜன் பிறகு ஓர் நல்ல ஞானிப் பார்த்து நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் இரகு புன்னை அவருடைய சகோதாரர்களுடன் வரவழைத்து இரத்தினஸ்தம்பங்கள் ஞாட்டப்பெற்றதும் அழகான மேல் விரிப்புகள், தோணங்கள், முத்துகள், மலர்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதும், சொர்ணபாணங்கள் அணிந்தவர்களும் வேதமுணர்ந்த வர்களும் சாஸ்திரவாதம் செய்பவர்களாகிய அந்தணர்கள் நிறைந்திருக்கும் மகிமையுடையதும், நார்புறமும் சுமங்கலிகள் சூழ விளங்குவதும், பேரி, தாந்திரி, நிருத்தியம், தேம் இவைகளால் பிரகாசிப்

பதுமாகிப் திவ்யமண்டபத்தில் தேவர்க்கான இரத்தின பீடத்தில் ஸ்ரீஇராமரை ஜனகமகாராஜன் வீற்றிருக்கும்படி உபசரித்து அவருக்கு இருமருங்கிலும் வசிக்ஷ்டர், விசுவாமித்திரர், புரோகிதராகிய சதாஸூத்ரர் இவர்களை வீற்றிருக்கும்படி செய்தான். அந்த இடத்தில் அக்னியை ஸ்தாபித்து விதிப்படி ஜ்வாலையுண்டாகும்படி செய்தான். பிறகு வித விதமான இரத்தினபரண அலங்கார முடையவளும் மிகுந்த காரதி யுடையவளுமாகிய ஸீதையை யழைத்துக்கொண்டு தன் மனைவியுடன் தாமரைமலர் போன்ற நேத்திரமுடைய இராமரிடம் வந்தான் ஜனகமகாராஜன்.

பிறகு இராமரது பாதமலர்களை அலம்பி விதிப்படி சிசில் அந்தத் தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டான். அந்தப்பாத தீர்த்தத்தைப் பாமசிவன் பிரமதேவர் மற்றுமுள்ள முனிவர்கள் யாவரும் எப்போதும் சிசில் தரித்துக் கொள்ளுகிறார்களல்லவா? பிறகு ஜனகமகாராஜன் சீதையின் கையைப் பிடித்து இராமா கைமீது வைத்து “ஓ இராமா! உனக்கு சொர்ணபரணங்களாலும் இரத்தினபரணங்களாலும் அலங்கரித்துக் கொண்டுருக்கும் சீதையைக்கொடுக்கிறேன். இரகுபுங்கவனே! நீ பிழி யுடையவேண்டும்” என்று கூறி பாற்கடல், லக்ஷ்மியை மகாவிஷ்ணுவிடம் கொடுத்தது போல பாணிக்கிரகண விதப்படி இராமரிடம் கொடுத்து ஸந்தோஷமடைந்தான். ஊர்மிளையென்கிற தன் புத்திரியை இலக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு தன் சகோதரனாகிய குசத்துவஜன் கன்னிகைகளிருவரில் மாண்டவி என்பவளைப் பாதனுக்கும் சுருதகீர்த்தியை சத்ருக்னனுக்கும் கொடுத்தான்.

நல்ல இலக்ஷணங்களமைந்த நான்கு சகோதரர்களும் தத்தம் மனைவிகளுடனும் வேறு லோகாலகர்க்குள்வென்றெண்ணும்படி விளங்கினார்கள். பிறகு ஜனகமகாராஜன் வசிக்ஷ்டரையும் விசுவாமித்திரரையும் பார்த்து, “முனிவர்களே! நான் யாக ஸ்மித்யச் சோதிப்பதற்குக் கலப்பைக்கொண்டு உழு? தன். கலப்பையின் நுனியில் மங்களகரமான இலக்ஷணமுள்ள இந்தக் கன்னிகை உண்டானாள். அக்கன்னிகையை யான் கண்டேன. கண்டதும் கரைகடந்த சந்திராஷ்டமடைந்து சரத்கால சந்திரன் போன்ற முகமுடைய இக்கன்

னிகையை என் பெண்ணாகவே பாவித்து என் மனைவியிடம் கொடுத்த வளர்த்த வந்தேன். அப்பொழுது ஒரு நாள் நான் தனிமையாயிருக்கும் சமயத்தில் நாரதமுனிவர் மகிதி என்ற வீணையைக் கையிலெடுத்திக்கொண்டு நாராயணமூர்த்தியைத் துதித்துக் கொண்டி வந்தார். நான் அவரை மிகுதியும் அன்போடு வரவேற்று உபசரித்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து “ஐனக! உனக்கு மங்களமருளக்கூடிய இரகசியமான வார்த்தையைக் கேள். பரமாத்மா வாகிய ஹரிஷீகேசர் பக்தர்களுக்கனுக்கிரகம் செய்பவன் தேவர்களின் காரியத்தை நிறைவேற்றவும் இராவணனை வதம் செய்யவும் இராமன் என்ற பெயருடன் தசாதமகாராஜனுக்குப் புத்திரனாகவதரித்திருக்கிறார். அவர் மாயாமானிட வடிவங்கொண்டவர்; பரமேசுவரே நான்குவிதமாக அவதரித்திருக்கிறார். பகவானுடைய யோகமாயையும் உனது கிருகத்தில் சீதையென்கிற பெயருடன் அவதரித்திருக்கிறான். ஆகையால் இந்தச் சீதையை எந்த விதமான முயற்சி செய்தேனும் இராமருக்கே மணஞ் செய்து கொடுமற்றவர்களுக்கு இவளைக் கொடுக்கக் கூடாது. முன்னம் இவள் பரமாத்மாவாகிய இராமனுக்கு மனைவியாக விருந்தவள்” என்று நாரதமாமுனிவர் கூறிவிட்டுச் சொர்க்கலோகம் சென்றார்.

நான் அது முதல் இந்தச் சீதாதேவியை மகாலக்ஷ்ணுவைச் சார்ந்த இலட்சுமிதேவி யென்றே நினைத்தேன். இந்த மங்களசுவ பாவமுடைய ஜானகியை இராமனுக்கு எவ்விதம் கொடுப்பதென யோசித்துப் பின் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தேன். முன் பாமசிவன் திரிபுத்தை யெரித்த சமயம் தமது வில்லை என் முன்னோர்களிடம் வைத்திருந்தார். அதை ஆரோபணஞ்செய்யச் சக்தியுடையவர்களே சீதையை விவாகம் செய்துகொள்ளத் தக்கவர்களென்று பிரதிக்கை செய்தேன். அந்தப் பிரதிக்கைபுரானது அநேகர் கொண்டிருந்த பெருமைபைத் தண்டித்ததாக வாயிற்று. ரிஷிகளுக்குள் சிறந்த விசுவாமித்திர முனிவரே! தமது அனுக்கிரகத்தால் இராஜீவலோசனனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் வில்லைக் காண்பதற்கு இங்கே வந்தார். என் மனக்கோரிக்கை நிறைவேறிற்று” என்று கூறி இராமச்சந்திரனைப்பார்த்து, “ஏ இராமா! இப்பொழுது என் ஜன்மம் சபலமாயிற்று. ஜானகியுடன் ஒரே ஆசனத்திருவிக்கும், சூரி யணைப்போன்ற தக்கனைத் தரிசித்தேனல்லவா? பிரபுவே! தமது

பாத தீர்த்தத்தைத் தரித்த பிரமதேவர் கிருஷ்ணசக்கரத்தை நடத்தினார். உமது பாதாமிர்த தீர்த்தத்தைச் சிவமேற்கொண்ட மகாபலி இத்திர பதவியை யடைந்தான். கணவனுடைய சாபவசத் தால் சிலைபாகக் கிடந்த அகலியை உமது பாதஸ்பரிச மகிமைபால் சாபகிரமோசன மடைந்தான். பிரபுவே! இந்தப்புயியில் தங்களை விட பெருமைபெற்றவர்கள் யாவருளர்? உமது பாதாமிர்த தரிசன மகிமையால் அநேககேயானிகள் காலசக்கரத்தை வென்று ஸம்ஸார பயத்தினின்றும் விலகிச்சுக மடைந்திருக்கிறார்கள். உமது வாமகீர்த்தனம் செய்து தேவர்களிற் பலர் தங்களுடைய பலவிதமான துக்கங்களையும் ஒழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவனந்தம் மகிமை வாய்ந்த தங்களை யோ நான் சரமணடைந் திருக்கிறேன்” என்று தோத்திரஞ் செய்து இராமபிரானது திருவடி யலஸாத் தொட்டு வணங்கினான். பிறகு நூறுகோடி சொர்ணங்கள் பதினாயிரம் இரதங்கள் இலட்சம் குகிரைகள், அறுநூறு யானைகள் இலட்சம் பதாதிகள் முன்னூறு தாசிகள் தேவார்கமான வஸ்திரங்கள் முத்துக்கள், இத்தினுபரணங்கள் இவைகளைத் தன்னுடைய அன்பான பெண்ணாகிய சீதைக்கு மனமுயர்ந்தளித்தான்.

பிறகு ஜனகமகாராஜன வசிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களை நன்றாய்ப் பூசித்தான். பாத, இலட்சமணர்களையும் உபசரித்தான். அவ்விதமே நீதிதவறாமல் தசரத மகாராஜனையும் பூசித்து இரகு சிவோஷ்டனாகிய இராமனைப் பிரயாணப்படுத்தி யனுப்பினான். இராமருடன் சீதையும் பிராயணப் படுகையில் நீருடன் கூடிய கண்களை யுடைய அவளுடைய தாய்மார்கள் இவர்களை விட்டுப் பிரியும் துக்கத்தால் அழுவிற் சீதையைக்கட்டி யனைத்துக் கொண்டு “அம்மா! மாமன் மாமிமார்களுக்குப் பணியிடை செய்துகொண்டு எப்போதும் இராமச்சந்திரனைச் யனுசரித்துக்கொண்டிரு. கற்பையே கருந் தனமாகக் காப்பாற்று” என்று புத்தி சொன்னார்கள்.

இந்த வைபவத்துடன் இரகு புங்கவன் பிரயாணப்படுகையில் பேரி, மிருதங்கம், ஆனகம், தூரியம், முதலிய வாத்தியங்களா முழங்கின. மேகம் போன்ற சங்கவாத்தியம் முழங்கிற்று.

ஆ ரு வ து ச ரு க் க ம்

7 - வது சருக்கம் .

ஸுபிதர் கூறுகிறார் .

மிதிவியிலிருந்து இராமன் மூன்று யோசனை தூய்ம் சென்ற பின் மன்னர் மன்னனாகிய தசாதன் மிகவும் பயங்கரமான பல அபசருணங்களுண்டாகக் கண்டு அநுதே இருந்த வசிஷ்டமுனி வரை நமஸ்கரித்து, “முனிவர் பெருமானே ! நாலாபக்கங்களிலும் விரோதமான அபசருணங்கள் நேரிடக்காரண மென்ன ?” என்று கேட்டான். முனிவர் “மன்னா ! உயமுண்டாகும் என்கிற சூசனைகளல்லவா காணப்படுகின்றன; இன்னும் சற்று நேரத்தில் மனதிற்குப் பயமில்லை யென்பதைச் காட்டும் சூசனைகள் காணப்படும் பாருங்கள்” என்று கூறி வாய் மூடி முன் அங்கு கப சூசனை யாக மிருகங்கள் வலம் வாக்கண்டு அதைக் காட்டினார்.

இவ்வகை வசிஷ்ட முனிவர் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் பயங்கரமான காற்று வீசிற்று. உடனே புழுதியானது யாரியாகக் கிளம்பி எல்லாருடைய கண்களின் ஒளியையும் மங்கும்படி செய்தது. பின் எதிரில் தேஜஸ் கூட்டங்களோடு கூடியதும், அநேக ஸுபிராந்தருக்கு ஸமமான வரும், மின்னல் கூட்டங்களுக்கு ஸமமான தேஜஸ் உடையவரும் ஜமதக்கினி முனிவருக்குப் புத்திரரும் பாசர்மசாலியுய, கார்மேகம் போன்றவரும் ஜடை மரவுறி முதலியன அணிந்தவரும் கையில் பாசு எனற ஆயுதமும் வில்லும் உடையவரும் நேரே வந்த மற்றொரு காலனுக்கொப்பான வரும் கார்த்தவிரியாச்சுன்னுக்கு யமனாகியவரும் இறுமாப்புற்ற க்ஷத்திரியர்களை சங்கரிப்பவருமாகிய பாசாராமர் வருவதை அசன் கண்ணுற்றான்.

இவ்விதம் காலமிருத்தியு போல் தசாதருடைய முன் தோன்றிய அந்தப் பாசாராமரைக் கண்ணுற்ற தசாதன் மிகவும் பயத நடுக்கி அச்சம் முதலியன கொடுத்து உபசரிக்க வேண்டிய

முறையையும்மறந்து “காப்பாற்றவேண்டும்! காப்பாற்றவேண்டும்!” என்றான். உடனே தண்டம் போல் புதி மீது விழுந்த சாணமடைந்து “என் குமாரர்களின் பிராணனைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கூறினான். இவ்வாறு கூறிய தசாதனைப் பொருட் படுத்தாமல் இராமனைப் பார்த்து இரத்திரியங்கள் கலங்கக் கோபங் கொண்டு நிஷ்ரோமான வார்த்தையைச் சொன்னார். “கூத்திரியர் களுக்குள் அதமனே! இராமனென்கிற பெயரை வைத்துக் கொண்டு திரிக்றாயல்லவா நீ? நீ கூத்திரியனாகில் என்னோடு போர் புரியவில்லை. ஜீர்ணமான பனமுபயிலலை முறித்து விட்டுப் பெருமை பேசிக்கொள்கிறாயல்லவா நீ. இரகுவம்சத்தில் பிறந்தவனே! விஷ்ணுவுக்குறித்தான இந்த வில்லை நானேற்றி ஆரோபணம் செய்; பார்க்கலாம். அப்படிச் செய்யாவிடில் இப்போதே எல்லோரையும் நாசஞ் செய்வேன். நான் யார்? கூத்திரியர்களை நாசஞ் செய்பவனல்லவா?” என்று கூறினார் பாசாராமர்.

இங்ஙனம் பாசாராமர் பேசும் போது பூமி நடுங்கிற்று. எல்லோருடைய கண்களும் இருளடைந்தன. பிறகு விரும் தசாத குமாரனாகிய இராமர் பிருசுவம்சத்திற் பிறந்த பாசாராமனைப் பார்த்து, கோபங் கொண்டு அவர் காத்நிரிருத்த வில்லை பலாத்காசமாகப் பிடுக்கி வளைத்து நானேற்றி அம்புகறையிலிருந்து பாணத்தை பெடுத்துத் தொடுத்து இழுத்து மீண்டும் பாசாராமனைப்பார்த்து, “ஓ பிராமண! நான் சொல்வதைக் கேள்; இராம பாணம் வினாசாத. ஆகையால் இந்த பாணத்திற்கு ஓர் இலக்கைக் காட்டும்; தாமதியது கூறும்; இதுதான் எனதாக்ஹு” என்றார். “நீர் இந்திலேகம் போனானும் சரி வேறு லேகம் போனும் சரி உம்மை விடாது. ஆகையால் உம்மை என்ன செய்கிறது. தாமதியாது கூறும்; இதுதான் எனது ஆக்கஹு” என்றார்.

இங்ஙனம் இராமபிரான் கூறியதும் பாசாராமர் பூர்வ விருத்தாத்நக்களைத் தமது நினைவிற்குக் கொண்டு வந்து வணக்கத்துடன் துதிக்கலானார்.

பாசாராமர் துதி.

மகா சமர்த்தரான ஏராம! தங்களைப் பாமேசுவரென்றுணர்ந்தேன். புராண புருஷர் நீர். நீயே விஷ்ணு பகவான். ஸிருஷ்டி,

வந்திதி, சங்கராமென்கிற முத்தொழில் கட்கும் நீரே கர்த்தா. மாயா மானிட ரூபி. நீர்போல மாயையுடன் வசிக்கிறவர். விஷயங்களுக் கு எட்டாதவர். ஆதிபந்த மற்றவர். நிர்விகாரர், நிராமயர், நித் தியாநந்தர், ஜனனமில்லாதவர், கல்மஷமற்றவர், விபுவாய் விளங்குபவர்; நான் சிறியவனா யிருக்குங்கால் தவம் புரிந்து விஷ்ணு வைப் பூசிப்பதற்காகக் தீர்த்தம் சென்றேன். அதில் நீரடியே நெதிலும் சிதை செலுத்தாது அங்கிருந்து தவம் புரிந்து மகாத் மாவாகிய விஷ்ணு பகவானை மகிழ்வித்தேன். இரகு புங்கவனே! பின்னர் தேவதேவனாகிய அந்த ஈசன் சங்கு சங்கம் கதைகளுடன் பிரத்தியட்சமாகி என்னை நோக்கிப் பின் வறு மாறு

ப க வ ன் கூ று கி ரு ர் .

“பிராமணோத்தம! தவம்புரிவதிலிருந்து எழுந்திரும்! உமது தவம் பலித்தது. நீர் தவம் செய்து சிரமம் அடைந்தபடி உமது தருதையைக் கொன்ற ஹேஹயர்தேசத்து மன்னர்களுக்குள் சிறந்தவனான கார்த்தவீரியாசகனனை நமது அம்சத்தைப் பெற்று வதம் செய்யும். பின் நீர் இருபத்தொறு முறை கூத்திரியர் களைக்கொன்று இரதப்புவி முழுவதையும் கசப்பருக்குக் கொடுத்து சாந்தி நிலைமையை அடைவீராக. திரோதாயுத்தில் தசரத மகா ராஜனிடம் அவ்வியயனான நாமே நமது அபாரசக்தியுடன் அவதரிப்போம்; அச்சமயம் நீரும் என்னைக்காண்பீர், முந்தி உம்மிடம் என்னால் அளித்த நமது தேஜஸை அப்பொழுது நாமே மீண்டும் அடைவோம். பின்னர் நீர் பிரம்ம கற்பம்வரை தவம் புரிவீராக” என்று உத்திரவு அளித்து மறைந்து அருளினார்.

அப்படியே நானும் செப்தேன். ஸ்ரீராமசுந்திரே நீர்தான் அந்த விஷ்ணு மூர்த்தி. பிரமதேவனது பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி இப்புவிபில் அவதரித்து இருக்கிறீர். பிரபுவே! என்னிடத்திலிருந்த உமது தேஜஸ் திருப்பவும் உம்மைபே அடைந்து விட்டது. நீரும் பிரசன்னரானீர்; இப்போது எனது பிறப்பும் பயனை அடைந்தது. பிரம்மாதிதேவர்களுக்கும் எட்டாதவர் நீர். பிருகுருதி புருஷர், அமல மூர்த்தி, அக்ஞானத்தால் ஏற்படும் பிறப்புமுதலியனாகிய அழுவகைப் பகைகளும் உமக்கு இல்லை. நீர் பரிபூர்ணர், நீர்

கிசார், போக்கு வாவற்றவர், தீயிற் புனையும் நீரில் துனையும் உண்டாவதுபோல் அந்தேகோடி பிரம்மாண்டங்களும் சந்தேகமின்றி உம்மிடத்தில் உண்டாகின்றன. உமது மாயைபே உம்மை பாதாசமாகக்கொண்டு காரியத்தைச் செய்கிறது. உலகத்திலுள்ளவர்கள் எது வரையில் உமது மாயைப் குள்ளா யிருக்கிறார்களோ அதுவரையில் உம்மைக் காணமாட்டார்கள். கிசாரனை ஏது மில்லாத அவித்தை இது. வித்தைக்கு கிரோதியாகும். அவித்தைபாஸேற்படும் தேகம் உடல் முதலியவைகளில் பிரதிபலிக்கும் சிற்சத்தியே இந்த ஜீவலோகத்தில் ஜீவனென்று சொல்லப் படுகின்றது.

எதுவரையில் தேகம், மனம், உயிர், புத்தி முதலியவற்றில் அபிமான மிருக்கிறதோ அதுவரையில் கர்த்திருத்துவ ரீபாக்திரு தலங்கள் சகதுக்கங்கள் முதலியவற்றைக் கொடுக்கும் ஆத்தாவுக்குச் சம்சார பந்தம் கிடையாது புத்திக்கு ஞானம் கிடையாது. இங்கனமிருந்தும் விசாரணையிலலாதது பற்றி இரண்டையு ஒன்று சேர்த்து சம்சாரியைக் கூறுகிறார்கள். ஜடம சித்திடன் சேர்ந்திருப்பதால் அறியுத்தன்மை யடைந்தது இங்ஙனமே சித்தசத்திடன் சேர்ந்தது காரணமாக அதற்கு நீரும் நெருப்பும் சேர்ந்தது போல் அறியாதன்மை யேற்பட்டது. உமது சிருவடிமலரில் அன்புசெலுத்தம் அடியாருடன் சேர்வதால் உண்டாம சுகமறியாதவனுக்கு சம்சார நிவர்த்தி ஏற்படாது. சத்தங்க சகவாச மெப்போதுண்டாகிறதோ அப்போதுதான் அன்போடுஉம்மைஉபாசிப்பான். உபாசிக்கும் போதே மாயையும் மெதுவாய் விலகும். பின் பரமார்த்தத்தை யடைபாதவனு முண்டோ? ஆகவே அவனை ஞானியாகென. பின் சற்குருவின் கூட்டுறவும் அவனுக்குண்டாகும். பிரகு உமது பிரசாத மகிமையால் வாக்யஞானத்தை குரு ஞானமாக உணர்ந்த பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவான் ஆதலால் பக்தியில்லாதவனுக்கு எத்தனை கற்பமானாலும் முத்தி கிட்டாது. ஞானமு முண்டாகாது. அப்படியே அவர்களுக்குச் சுகமு கிடையாது. ஆகவே அனைக ஜன்மக்களை யடையப்பெறின்ம உமது பாத பக்திமார்த்தம் அடியேனுக்கு மாறுதருக் வேண்டும். இரகுவிர! உமது அடியார்களின் சகவாசம் எனக்கு எப்போதும் உண்டாக வேண்டும். அந்தச் சங்கத்தானுண்டாம் வித்தையால் அவித்தை ரசமுறம். உம்மிடத்திற் பக்தி யுள்ளவர்கள் உமது உதமமாயிப

அமுதத்தை 'உலகத்தில்' மிகுதியும் பெருகும்படி செய்வார்கள். உலகமனைத்தும் புனிதமாம் டி. செய்வொணில் தங்கள் குலத்தாளைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டிப் பா' ஏ ஜகதீசர்! உமக்கு நமஸ்காரம். பக்தர்கள் மனதிலிருக்கும் பகவானே! உமக்கு நமஸ்காரம். கருணா கிடிலே! சரணா. இராமசங்கீரே! சரணம். பிரபுவே! உலகத்தை வெல்லக் கருதி நான் மனமகிழ்ச்சியுடன் செய்த புண்ணிய மனைத் தும் உமது பாணத்திற்கு இலக்யமாகட்டும். இராமா! நமஸ்காரம் என்று கூறினார் பரசராமர். இவ்வனம் மனமுருகித் தேத்திரஞ் செய்யும் பரசராமருக்கு கருணாநுதியும் பகவானுமாகிய இராமர் பிரத்திபக்ஷமாகி, பிராமணைந்தமரே! உமது மனவிருப்பம யாத? உமக்கு இஷ்டம் எதுவோ அவை எல்லா வற்றையுடனிருக்கிறேன். ஸந்தேக மறச சொல்லும் என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் பரசராமர், "இராமா! உமது அனுக்கிரகம் அடியேனுக்கு இருக்கவேண்டும். உமது பக்தர்களின் கூட்டுறவு எனக்கு இருக்கவேண்டும். உமது பாதபங்கயத்தில் இடைவிடாத பக்தி அடியேனுக்கு எப்போதும் இருக்க வேண்டும். இந்த ஸ்தோத்திரத்தை உமமிடத்தில் அன்னைலாதவன் படிப்பினும் அவனுக்கு உம்மிடத்தில் இடைவிடாத பகதியுண்டாவது மன்றிக் கடைசியில் உமது சினைவும் உண்டாகும்படி அனுக்கிரகக் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். பகவானும் அவ்விதமே உண்டாகக் கடவது என்று கூறியருளினார். பிறகு பரசராமா பகவானை வலம்வந்து பணிக்ருது அவரிடம் விடைபெற்றதாகக் கொண்டு மகேந்திரபர்வதம் சென்றனர். பிறகு மன்னர் மன்னனான தசரதன் இறந்த தன் புத்திரனை உயிர்பெற்றொழுக்கண்டவன் போல் மகிழ்வுற்று இராமபிரானை ஆவிவகனம் செய்து கொண்டு மனதில் சந்தோஷமடைந்து ஆரத்தபாஷ்யம் பெருக்கினான். பின் கவலையற்றவனாய் தன் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். இங்கே தேவர்களுக்கு ஸமானமான இராமலக்ஷ்ணபாதசத்துருக்கள்தான் தத்தம் மனை மிகர்களுடன் தத்தம் வீடுகளில் சுகமாக ரிந்தார்கள்.

தாய் தந்தைகளுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் இராமர் லக்ஷ்மிதேவியுடன் வையகுண்டத்தில் வஸிக்கும் விஷ்ணுவைப் போல் ரிந்தார்.

இக்காலத் தொருசமயம் கைகையிபின் அண்ணனும் பாதனுக்குமாமனுமாகிய யுதாஜிகன வகை தன் இராஜப்பதிறகுப் பாதனையனுப்பும்படி கேட்டான். தசாதன் அவனுடன் தன் குமாரர்கள பாத சத்ருக்கனர்களிருவனாயும் அனுப்பினான் மகாபுண்ணியவதியாகிய கௌஸல்ஸிபை, புலோமபுத்திரியான இரத்திராணியுடன் கூடிய தேவீவந்திரனால் தேவபாதா பிரகாசிப்பதுபோல லீதையுடன் கூடிய இராமனால் பிரகாசித்தான்.

இப்படியாக அயோத்திமா நகரிலுள்ள ஜகதபிரபுவாகிய பகவான் ஸீதாபிராட்டியுடன் ஸகல கல்யாண குண ஸம்பன்னராய் யாவருக்கும் பிரபுவாய், ஸகல முனிவர்களுக்கும் ஆனந்தகனராய் நித்திய மகைளஞ்சொருபராய், நிர்ணிகாரராய், எல்லையற்ற ஸம்பதது ஹையாவாய், மாயாஹிதராயுமிருந்த, மாயா காரியங்களுக்குட்பட்ட மானுடன் போல ஸகல லோகத்திற்கும் ஈசனாகிய தேவன் விருங்கி வந்தான்.

ஏழாவது சருக்கம்

முத்திம்ம :

பாலகாண்டம் ,

முத்திம்ம ,

அயோத்தியா காண்டம்.

1 - வது சருக்கம்.

இங்ஙனம் திருவாய் மலர்த்தருளிய பாசிவமூர்த்தியைப் பார்த்து, பார்வதிதேவி “மகாதேவ! ஜகந்நாத! சங்கர! கருணாக! பிறகு இராமபிரான் செய்தருளிய விநாயாடல்களைத் தையும் வின் தாமராகச் சொல்லி யருளு” மெனக் கேட்டனள்.

ப ர ம சி வ ன் க ளு கி ழு ர்.

“பார்வதி! ஒரு நாள் லீலமேகசியாமள வர்ணமுடையவராகிய இராமபிரான் தமது அந்தப்புரத்தில் கௌஸ்தபம் முத்தமாலை முதலிய பல ஆபரணங்களணிந்து கொண்டே தாம்பூலம் தரித்துக் கொண்டும் சிவகாதனத்தில் வீற்றிருந்தார். அச்சமயம் சீதாபிராட்டி இரத்தினபிடியை மறைந்த சாமரை வீசிக்குண்டு அருகே யிருந்த னள். அப்பொழுது அவ்வே நாரதமுனிவர் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி இராமரைப் பார்ப்பதற்கு யோவசித்தனர்.

புகழ்போன்ற பரிசுத்தமான நிறமுடையவரும், சாத்கால சந்திரனைப்போல் களங்க மற்றவரும் ஊசித்துணர்த்தற்குரிய சிறந்த ஞானமுடையவருமாகிய நாகர் கோன்றினார். அந்த நாரதரை இராமபிரான் பார்த்ததும், ஆசனத்திலிருந்து விரைந்தெழுந்து தமது மணவி சீதாபிராட்டியுடன் தலையில் விழுந்து அன்போடு நமன் கரித்தெழுந்து, “முனிவர் பெருமானே! வரவேண்டும், எம்போன்ற கிருகஸ்தர்களுக்கு தங்களைப்போன்ற மகான்களுடைய தரிசனம் கிடைப்பது அரிது. முனிவரே! எங்கள் சித்தவிரும்பி மிகுதியும் விஷயாசக்திபுடையது. எங்களுடைய டூர்வஜன்ம புண்ணிய பலனை இன்றுதான் கண்டோம். முனிவர் பெருமானே! புண்ணிய விசேஷத்தால் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் சாது சேவை கிடைக்கின்றது.

தமது தரிசனத்தால் அடியைச் சிறுதார்த்தனுனைன். தங்களுக்கு அடியினால் ஆகவேண்டியது ஏதேனு மிருக்குமாயின் ஆக்ஞாஞ் செய்கிறேன்" என, முனிவர் இரகுபுங்கவணப் பார்த்துக் கூறுகிறார்.

இரகுரத்த! உலகத்துப் பிரஜைகளைப் போற் சம்பாஷித்து என்னைபேன் மயங்கச் செய்கின்றீர்? நீர் உம்மைச் சம்சாரியென்று சொல்லிக்கொண்டது உண்மையே. எப்படியெனில் உலகத்திற்கு ஆதிக்காரணமான மாயை உமக்கு மீளாது. உமது சம்பந்தத்தால் அவ்விடத்தில் பிரமன் முதலிய பிரஜைகள் உண்டாகின்றனர். மூன்று குணங்களைவிடிக் கூடிய மாயை உம்மை அபித்திருப்பதால் எப்போதும் பிரகாசிக்கிறார். கூறுப்பு, சிவப்பு, வெளுப்பு, என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று வர்ணங்களை யுமுடைய பிரஜைகளை எப்போதும் கூன்று வருகிறார். மூவுலகமென்று கூறப்படும் பெரியபீட்டில் நீரே இரகஸ்தராகச் சொல்லப்படுகின்றீர். நீரே விஷ்ணு, ஜானகியே இலக்ஷ்மி. நீர்தான் சிவன், ஜானகிதான் பார்வதி. நீர் பிரமதேவன், ஜானகி ஸாஸ்வதி தேவி. நீர் சூரியன், ஜானகி பிரபாதேவி. நீர் சந்திரன், சீதை நல்ல லக்ஷணமுள்ள ரோகினி. நீர் இரத்திரன், சீதை இரத்திராணி. நீரே அக்னிபகவான், சீதை சுவாகாதேவி நீர் காலஞ்செய்ய யமதருமராயன், ஜானகி சம்பமினி. நீர் சிறுதி, ஜானகி தாமஸி. நீர் வருணன், ஜானகி பார்க்ககிபாவாள். நீர் வாயுபகவான், சீதை சதாகதி. குபேரன் நீர், சீதை சர்வசம்பத்து. லோகசங்காரியான உருத்திரமூர்த்தி நீர், சீதை உருத்திராணி. பலபல சொல்வானேன். உலகத்தில் பெண்பாலெதுவோ அவையனைத்தும் ஜானகியாகிறார். ஆண்பாலனைத்தும் தாமோபகிறீர். ஆகவே இம்மூன்றுலகங்களும் உங்களுக்கு வாயல்லாத வேறின்று. உமது சங்கற்பத்தாலுண்டான அஞ்ஞானம் மாயைபென்று சொல்லப்படுகின்றது. மகத்தன்மையும் அதனுலேயே யுண்டாயிற்று. அதனால் சர்வாத்மமாய்க் குத்திரமென்னும் சிங்கமுண்டாயிற்று. அதனால் அகங்காரம், புத்தி, பஞ்ச பிராணங்கள், இந்திரியங்கள் முதலிய தோன்றின. பிறகு பெரியோர்களால் லிங்கசரீரமெனச் சொல்லப்பட்டு சிறப்பிப்பு சுததுக்கங்களுடையதாய் ஜீவனென்னும் பெயர்கொண்ட உலகத்தில் அதுவே பிரசித்திபடைக்கிருக்கின்றது. சொல்லமுடியாததும் அநாதியுமான அபித்தையே காரணமாகி பெண்கூறப்ப

மெ. சித்திற்ரு ஸ்தூல ரூட்சும காரணங்களாகிய மூன்று உபாதிக ளுண்டு. இவற்றுடன் கூடியவனே ஜீவன். இரண்டோடு கூடிய வனே பரமேசுவரன். ஏராளசிரேஷ்டரோ! எது ஜாக்கிர ஸ்வப்பன், ஸுஷுப்தி என்னும் அவஸ்தைகளில் பிரவிர்த்திக்கின்றதோ, அத றகு விக்கஷணராயும் சாக்ஷியாயும் சின்பாத்திர மாயுயிடுப்பவர் நீர். இந்த உலகமும் தங்களிடமிருந்தே தோன்றிற்று. யாவும் உம்மி டத்திலேயே பிரதிஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கின்றன; உம்மிடமே யாவும் வயமடைகின்றன. ஆகவே நீரே ஸர்வத்தக்கும் காரணாகிரீர், பழ டையைக்கண்ட விடத்ததுப் பாம்பென்று கருதுபவன் போல் ஆத பாவரன் தன்னை ஜீவனாக எண்ணுகின்றவன் பயத்தை அடைகிறான். தான் உத்தமயான ஆதமா என்று அறிந்தவனாயின் பயதுக்கங்களால் துன்பப்பட மாட்டான். உமது சிந்தாதிர ஜோதிடால் எல் லாருடைய சரீரங்களிலுமிருக்கிற எல்லாபுத்திகளும் எக்காரணங் கொண்டு உம்மால் பிரகாசிக்கின்றனவோ, அந்தகாரணத்தால் எல்லா ஜீவன்களுக்குள்ளும் அந்தராத்மாவாக விளங்குபவர் நீர் தான். அஞ்ஞானத்தால் கயிற்றில் அரவம் தோன்றுகிறதபோல் எல்லாம் உம்மிடமே தோன்றி மறைகின்றன. உமது ஞானம் வயம் அடை ந்தவிடத்து அமை யுணத்தம் பொய்யாகின்றன. ஆகையால் ஞானமே எக்காலத்தும் அப்பியசிக்கத்தக்கதாம். உமது பாதபக்தி யுடையாருக்கே உண்மையில் விக்ஞானம் முறையே யுண்டாகும். ஆதலால் உமது பத்திரே முக்தாகிறார். பிரபுவே உமது பக்தர்களு டைய பக்தர்களுக்கும் அவர்களுடைய பக்தர்களுக்கும் வேலைக் காரனாகிறேன் நான். ஆகையால் எனக்கு அனுக்கிரக புரியக்கடவீர். என்னை மயங்கச் செய்யவேண்டாம். தமது உத்திக்கபலததுகிகத வனாகிய பிரமன் என் பிரதா. ஆதலால் அடியேன் தங்களுக்குப் போனாகின்றேன் அல்லவா? இராமச்சந்திர! தமது பக்தனாகிய அடியேனைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று திங்கனம் கண்களினி ன்றும் ஆகந்த பாஷ்பம் கடைபிடித்து டிபருக நின்ற னுதிதது பன் முறையும் வணங்கி இராமபிரானிப்பின்தும் நோக்கிக் கூறுகிறார். இராம! பிரமதேவருடைய ஆக்களுபால் நானிவ்விடம் வந்தேன். இராவண ஸம்ஹாரம் செய்வதன் பொருட்டுத் தாங்கள் அவதரித்தி ருக்கின்றீர். இந்த இராஜ்யத்தைப் பரிபாஸிப்பதன் நிமித்தம் உமது பிரதா உயர்கு ருடி ரூட்ட உத்தனஞ் செய்தார். இந்த உ

சாட்சியை நீர் விரும்புவினில் இராவண வதம் சிறைவேறுது. “பூபாரத்தைப் போக்குகிறேன்” என்று பூர்வம் நீர் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றீர். அந்த வார்த்தையை உண்மையாக்கவேண்டும். “சத்தியசந்தானனே நீர்?” என்றார். இம்மொழிகளைக் கேட்டதும் இராமபிரான் புன்முறுவல் செய்து நாரதரைப் பார்த்துக் கூறுவாராயினார்.

“நாரதமுனிவீரே! எனக்குத் தெரிந்ததைக் கூறுகின்றேன். சற்றுச் செவியுடையதாக கேளுங்கள். முன்னம் நான் செய்த பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுகின்றேன். அதைப்பற்றிச் சிறிதும் சந்தேகம் வேண்டாம். காலத்தையும் அந்தந்த பிரார்த்தத்தின் க்ஷயத்தையும் உபாபாதித்து, இராமமாக அசுரக் கூட்டங்களாகிய பூபாரத்தைப் பொழிக்கின்றேன். இராவணனைச் சங்கரிப்பதன் பொருட்டு நானேக்கே நான் தண்டகாரணியம் செல்கின்றேன். அங்கு பதினான்கு வருஷம் வரையில் ரிஷிவேடத்துடன் வசித்திருந்து, சீதையைக் காரணமாகக் கொண்டு, தஷ்டஜன அநாத இராவணனைக் குலத்துடன் நாசம் செய்கின்றேன்.” என்றான்.

இவ்வண்ம ஜநிசன் இராமச்சந்திரமூர்த்தி கூறியதும் நாரதர் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து அவரை மும்முறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு ஆகாய மார்ச்சமாய்ச் சென்றார்.

இப்படி முனிவர் பெருமானுக்கும் இராமபிரானுக்கும் நடந்த ப்ரீதம்வாதத்தை டக்திவியாடு படிப்பவனுக்கும் படிக்குமபடி செய்து பிறர் கேட்குமபடி செய்வவனுக்கும் சிவசிப்பவனுக்கும் வைராக்ய ஞானமுண்டாகி வானவருமடைதற்கரிய முதநிபிஷபம் கைகூடும.

மு த ந் ச ரு க் க ம .

மு த் தி த் து .

2 - வது சருக்கம் .

பரமசிவன் கூறுகிறார் .

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் தசாதமகாராஜன் தனியே விருக்குர் திருணத்தில் தன் குலகுருவும் எல்லா மறிந்துவரும் சகல நற்குணங்களும்மையப் பெற்றவரும் முனிவர் பெருமானுமாகிய வசிட்டமகா முனிவரை வாலழைத்து, அவரைப் பார்த்து “சுவாமி ஸமஸ்தமானபட்டணத்து ஜனங்களும் பிராசினவ்ருத்தர்களும் விதேஷமாக மந்திரிகளும் இராமனை அடிக்கடி புகழ்கிறார்கள். நான் வயது முதிர்ந்த கிழவனாய் விட்டேனன்றோ? ஆகையால் சகல நற்குணகளோடு விளங்கும் தாமரைக்கண்ணனாகிய இராமச் சந்திரனுக்கு இந்த இராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்விக்க அவாவுண்டா கிறது. அவனே எல்லாருக்கும் முத்தவனாகையால் சிறந்தவனு கிறான். பாதனே சத்ருக்களோடு மாமன வீடு சென்றிருக்கிறான். முனிபுகுவரே ! உமது சம்மதம் தெரியப்படுத்துவிராயின் நானேய தினமே அபிஷேக உற்சவத்தை நடத்திவிடலாம் அதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரகனைச் சேகரிப்பதோடு இராமனுக்கும் எச்சரிக்கை செய்யவேண்டும். நான்கு வர்ணங்களுங் கலந்த பதானைகளால் நகரத்தையும் அலங்கரிக்கச் செய்யவேண்டும். விசித்திர முத்துத் தோணங்களையும் துரிதத்தில் தயார்செய்தல் வேண்டும் என்று பரீந்து அமச்சர்களுட்குத் தலைவனான சுமந்திரனை வாவழைத்து. “சுமந்திர வசிட்டமகாமுனிவர் தெரிவிக்கும் சகல சாமான்களையும் தாமதமின்றிச் சிதர்படுத்த வேண்டும், நானேயதினம் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறது” என்றான்.

“அரசனது அந்த ஆக்ஞையைச் செவியுற்ற அமைச்சனும் காலத்தையறிந்து அங்கநாமேயென்று மனமகிழ்ச்சியோடு வசிட்டனை நோக்கி, அடிபென் செய்யவேண்டியதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று யினவ, முனிவர் “சுமந்திரே! அரண்மனை நடுவாயிற்படியின்

சொர்ணபாண அலங்காரங்களை யுடைய பதினாறு என்னிகைகள்
 நாளை பொழுது புலருவதன் முன்னா எதற்குக் கொண்டிருந்தல்
 வேண்டும். ஐராவதத்தின் குலத்தில் பிறந்த நான்கு தந்தைகளுடைய
 யானைகள் மீது அநேக புண்ணிய உதிகளின் தீர்த்தம் ஆயிரங் குடங்
 களில் சித்தப படுத்தி வைக்கவேண்டும். நூதனமான மூன்று புலித
 தோலும், முத்து, மாணிகசம், முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்
 பட்ட பிடிசுளுடன் பிரகாசக்கும் திவ்ய வெண்பாட்டுக் குடையும்,
 ரதின தண்டமும், தேவராகமான மாலையுடைய, வஸ்திரங்களுப,
 திவ்யியமான ஆபரணங்களும், தயார்செய்தல் வேண்டும். முனிவரா
 கள் தருப்பைபைக் கையாற்பிடித்துக்கொண்டு முன்பு வந்திருக்க-
 வேண்டும். பரதராட்டியத்தில் வல்லவரான கணிகையரும், பாடகர்
 களும் புல்லாங்குழல் முதலிய எல்லாவாதிய விதபன்னிகளுடைய வாச
 லில் வந்து காணஞ்செய்ய வேண்டும். இர்க்கஜ் தூகபதாரிகள யாவும்
 ஆயுதங்களுடன் அரமணையாபிலிவிருந்து காவல் புரிதல் வேண்டும்.
 நகரத்திலுள்ள ஆலயங்களிலெல்லாம் பலிதான முதலாய ஆராத
 னைகள் குறையின்றி நடைபெறவேண்டும். மன்னரெல்லாரும் காணிக்
 கையுடன் சீக்கிரம் வந்துசேருமாறு செய்யவேண்டும்—என்று
 இவ்வாறு வசிஷ்டமகாமுனிவர் சுமந்திரனுக்குத் ததவளித்தன ளிட்டு
 உடனே ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஜகத பிரபுவாகிய இராபபிரான்
 எழுந்தருளியிராதின்ற மாணிகைக்கேகிகார், குருவாகையால் மூன்று
 வாயில்களையும் தடைநின்றிக் கடரதுரதத்திலிருந்துபுயிபில இறங்கி
 உளனே சென்றார். அவருடைய வருகையை யறிந்த இரகுபுங்கவர்
 எதிர்கொண்டு வந்து வரவேற்றுக் கைகுவித்துப் பாதங்களிற்
 பணிந்தெழுந்து அன்போடழைத்துச் சென்று சிங்காதனத்தின்
 மீது வீற்றிருக்கும்படி செய்து சீதாராட்டியார் கொண்டுவந்த
 தீர்த்தத்தினால் அவரது பாதத்தை விளக்கி அரதப் பாததீர்த்தத்தைத்
 தாமும் தமது மனைவியும் புரோஷித்துக் கொண்டு அஞ்சலி
 யஸ்தராய் நின்று “தங்களுடைய பாததீர்த்தத்தை தரித்ததினால்
 நான் தன்னியனப் விட்டேன்” என்று கூறினார். இராபர் இவ்வி
 தம் சொல்லக் கேட்ட வசிஷ்டமகாமுனிவர், பிரபுவை நோக்கி
 நனைத்து, “உமது பாததீர்த்தத்தைத் தரித்தக் கொண்டு முதலி
 ருந்தநி தன்னியராயினர். எனது தந்தையாகிய பிதாமகரும் உமது
 பாததீர்த்த மகையையால் சகல சுகங்களையும் எளிதில்டைந்தனா.

இங்ஙனமிருக்க, நீர் இப்படிச் சொல்வது உலக உபதேசமேயாம். நீர் பரமாத்மா, இலக்ஷ்மிபுடசுவதரித்திருக்கும் ஈசவாஸின்பதை காணறிவேன். தேவர்களுடைய கோரிக்கையை சிறைவேற்றுவதன் பொருட்டும் பக்தர்களுடைய பக்தி சித்திப்பதன் பொருட்டு மன்றோ பசவானாயே தாம் அவதரித்திருப்பது இராம! இராவணனைச் சங்கரிப்பதன் பொருட்டு இஃதப் புரிபில் நீர் அவதரித்திருக்கிறீரென்பதை காணறிவேன். ஆயினும் இது தேவர்க்குபமாதலால் தங்களுக்குத் தெரியச் சொல்லுகிறேன்

ஓ ராம! உமது மாயையால் எப்படி நீர் எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகிறீரா, அப்படியே நீர் எனக்குச் சிதனாகவும் காணாமல் ஆகியாயாவும் இருக்கும்படி பணுகிக்கின்றேன். நீர் ஆகியவர்களுக்கெல்லாம் ஆகியார். பிறருக்கெல்லாம் பிதாமகர். நீர் அந்தரவாயி. அசிலமென்ற இஃத ஜகமாயிப யந்திரத்தை ஆட்நிறைவர். மனோவாக்குக் காயங்களுக்கெட்டாதவர். இஃசாமாத்நிரமெயித்தக் கொண்ட சுத்ததத்துவமயமான சரீரக்கூடன் இஃத உலகத்தின் கண் உமது யோகமாயை?னால் மானிடன்போல் விளங்குகின்றீர். பரமாத்மாவே இஃத இஷ்டவாகு வம்சத்தில் இராமனாவதரிக்கப் போகிறாரென்பதை ஆதிகாலத்திலேயே கமலாசனக்கடவுள் முகமாக அறிவேன். ஆதலால் உலகத்திற் பழித்ததக்க தொழில் இஃதப் புரோசித்த தொழிலென்றதை யறிந்தவனா யிருத்தும் உமக்கு ஆசாரியனாக விருந்து உமது சம்பந்தத்தை யடைந்துப்பலாமெனக் கருதி அத்தொழிலை யறுசரித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். இப்போது என்மனோதம ஈடுநிறம்; உம்மைச் சார்ந்த மாயையானது உலக முழுதையும் மோகிக்கும்படி செய்கின்றது. பிரபுவே! அந்த மாயை என்னையும் மயக்கா வண்ணம் திருவருள் புரியவேண்டும். ஆகியியனுடைய கடனைத் தீர்க்க வேண்டுமென்ற சிந்தனையும்கிருக்குமாயின் எனது இஃத வேண்டுமெனத் தீர்க்கவேண்டியதவசியம். இஃத வார்த்தைகள் சூதர்ப்பங் கருதியே வெளிவந்தனவன்றி இல்லாவிட்டால் மற்ற்ந்த இடங்களிலும் வெளிபட்ட தக்கவைபன்று. இராம! நானே சூரியோதயவேகையில் உன் பிதா உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்கின்ற தீர்மானித்திருக்கின்றனர். அந்தச் செய்தி உனக்குத் தெரிவிப்பதன் பொருட்டே என்னை

இங்கே யனுப்பினார். ஆகவே இப்போது நீ சீதையுடன் உபவாச மிருத்தல வேண்டும். பரிசுந்தமான பூப்பிரதேசத்தில் சயனித்துக் கொண்டு இரீதத்திரியனுயிருத்தல் வேண்டும். நான் அரசனிடம் போகின்றேன். நீயும் விடியற்கால வேளையில் அங்கே வருகிறேன் என்று தெரிவித்து இரதததிய மீதற்குக் கொண்டு அரசனிடம் சென்றனர்.

பின்னர், சர்வக்ருருர் மாயாதேரும் நகவாருபாகிப இராம பிரான் அருகே இருக்கும் இலக்ஷ்மணரை நோக்கி, நகரத்தை, “இலக்ஷ்மண நாளையதினம் எனக்கு யுவராஜ்யாபிஷேகம் நடக்கப் போகின்றதாம். நான் நிமித்த மாதிரித்தான். இராஜ்யத்தை நடத்துகிறவனும் அதை அனுபவிப்பவனும் நீ தான். நீ எனது வெளிப்பிராணன். இதைப்பற்றி நீ சிறிதும் விசாரிக்க வேண்டிய தில்லை” என்று சொல்லி வசிஷ்ட மகரிஷியின் சொற்படி நியமகரர யிருந்தார்.

தசரதனிடம் வந்த வசிஷ்டர் அவனிடம் தாம் இராமருக்குச் சொல்லியிட்டதாகக்கூறினர். இங்ஙனம் வசிஷ்டருக்கும் தசரதனுக்கும் நடந்த இராமபட்டாபிஷேக விசேஷத்தை அங்கிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த இராஜா மனிதன் ஒருவன் இராமருடைய அன்னையா டிய கௌஸல்யைக்கும் சுமிததினாக்கும் தெரிவித்தான். அதைக்கேட் டதும் அவர்களிருவரும் அளவற்ற வாணந்தமடைந்து அவனுக்கு விடைமதிக்க வேண்ணாத ஆரம் ஒன்றைப் பரிசளித்தார்கள்.

பிறகு புத்திரனிடத்தில் வாத்துஸ்யமுள்ள கொஸல்லியை ராம ருக்கு அர்ச்சித்தியுண்டாவதன் பொருட்டு லக்ஷ்மிதேவியை பூஜித் தான். உண்மைபேசும் தசரதர் நாம்எவ்விதம் கேள்விப்பட்டோமோ அவ்விதமே செய்வார். கைகேயினிடத்தில் போரமுள்ளவராகை யால் அவன் பேச்சைக்கேட்டு என்ன செய்யப் போகிறாரோ என்று கவலைபடைந்த மனதையுடைய அந்தக் கௌஸல்யைப் மறுபடி துர்க்காதேவியைப் பூஜித்தான்.

இங்கிப்படியிருக்க, தேவர்கள் வாணியென்னும் தேவகையை மறைத்து “நீ பூலோகத்தில் அயோத்தியாபுரி சென்றுஅங்கு இராம

பொழுது நடந்த உத்தேசித்திருக்கும் மகுடாபிஷேகமடைபெற வண்ணம் பிழர்வரின் வாக்கியப்படி இடைபூறா காரியங்களை யத்தனிக்க முதலில் மந்தரையென்னுர் கூனியினிடமும் பிறகு கைகேயியினிடமும் பிரவேசித்துக் காரியசிகதி செய்து வரக்கட வாய்” என்று சுட்டளைபிட்டனுப்பினர். வரணிதேவியும் அதற்குச் சம்பந்திதான் வினாவாக வந்து மந்தரையினிடம் பிரவேசித்தாள். இச் சமயம் முதுகில் மூன்று கோணையுடைய மந்தரை யென்பவள் உன்னதமான உப்பிரிகைபின் மீதுருத்து பட்டண முழுவதையும் பார்த்து நகரமுழுகும் அலங்கரிக்கப் பட்டி எங்கும் மகேசுவரன் கொண்டாடப்படுவதைக் கண்டு பரமசச்சரியடைந்து தன் மாற்றார் தாபப் பார்த்து “அம்மா ! பட்டணமெங்கும் அலங் கரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் உற்சவம் கொண் டாடப்படுகின்றது. இவைகளன்றி கொஸல்பாதேவியும் குது கலத்துடன் அந்தணர்களுக்கு வஸ்திரகாணமும் பூரிதானமும் வழங்குகின்றனள். இதற்குக் காரணமென்ன?” என்று கேட்டாள். அது கேட்டதும் அவள் காய் “அடி மந்தரே ! இராமனுக்கு நாராயணம் மகுடாபிஷேகமாம். அதற்காகவே பட்டண முழுகும் இப்பொழுது அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்றாள். அதைக் கேட்டதும் மந்தரையாவள் சீக்கிரமாக கைகேயியினிடம் வந்து பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

அப்போது கைகேயி ஒரு கட்டிலில் தனியே படுத்துக்கொண் டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்து, “பாக்கிய மில்லாதவனே! அறிவில்லாதவனே! பெரும் பயமுண்டா யிருக்கிறதே! நீ யறிவாரியோ அகை? பிடியாணையை யொத்த நடையுடைய ஏ ரூபவதியே! நீ பேசப் படுத் துக்கொண்டிருக்கின்றாள்?” மகாராஜா இராமனிடம் கொண்ட அன் பினால் அவனுக்கு நாராயணம் முடிசூட்டப்போகின்றனாம்” என்றாள். இந்தச் சொற்களைச் செவியுற்றதும் கைகேயி மஞ்சத்தி னின்றும் விடைபெற்று, அமிர் கத்திற்குச் சமானமான வார்த்தை யைச் சொன்ன அந்த மந்தரைக்கு அழகான ஒரு இரத்தின மாலையை வெகுமதியாகவளித்து, “அடிமந்தரே! அளவிறந்த மகிழ்ச் சிபை யளிப்பதான இந்தச் சமரசாத்தில் மிக்க பயத்தைத் தாக்கூடிய தென்ன விருக்கின்றது? பாதனிலும் இராமனே எனக்குப்

பதின் ஊக்கதிகமான பிரியத்தைச் செய்பவன். கௌஸல்பையும் என்னையும் சமமாகப் பாவித்துப் பணிவிடைபுரிவன் இராமன். அடி அறியில்லாதவனே! இந்த இராமனால் எனக்கேண்டி பயமுண்டாடும்” என, அதைக்கேட்ட மந்தரை, உடனே, துக்கித்து கைகேயியைப் பார்த்து, “தேவி! உனக்கு இவ்விதமாகப் பயமுண்டாகும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றேன் கேள். மகாராஜா உன்னிடம் இது வசனங்களைப் பேசி உன்னை மயக்கி விடுகிறார். உன்னிடத்தின் மிகுதியும் காதுல் கொண்டவரென்றும், சத்தியவாதி பென்றும், சொல்லி, வார்த்தைகளினாலேயே உன்னைச்சூதேதாஷ்டப்படுத்திவிடுகிறார் ஆனால் அவர் கௌஸல்பையிடம் அநாதாங்கத்தில பகஷ நாகவிருநது சகலகாரியங்களையும் செய்துவருகின்றார். இதைப்பட்டாபிஷேக காரியத்தை மனதிலெண்ணிக்கொண்டே பாதனை அவன்மாமன்விட்டுக்குச் சத்ருக்ஷணுடன் அனுப்பி இருக்கின்றார். இலக்ஷ்மணன் எப்போதும் இராமனை யனுசரித்திருந்து வருவதால் அவன் எவ்விதத்திலும் இராஜ்ய சுகத்தைத் தடையின்றி யனுபவிப்பான். அதனால் சுமித்தினை நலம் பெறுவான். அதிற் சிறிதும் யியயில்லை பாதன் இராமனுக்குப் பணிவிடை செய்பவனாகவேண்டும் அப்படியில்லை யாயின் இந்நகரத்தினின்றே தூரத்தப்படவேண்டும். அதுவுமில்லையாயின் சித்திரத்தில் கொலைசெய்யப்படுவான் நீ கௌசலைக்கு அடிமையாகி நாடோறும் அவனிட்ட ஏவற்றொழில் புரியவேண்டும். ஒருத்தி தன் சக்களத்திமினிடமிருந்து துன்பப்படுவது னும் இரத்தலே மேலன்றோ?” ஆகையால், பாதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறவும் இராமன் பதினான்கு வருடம் காடேகயும் சித்திரமாக முயற்சி செய். அப்படிச் செய்தாற்றான் உன் மகன் சிங்காசனம் பெறவும் நீயும் இராஜாதி காரத்தைப் பெறவும் இம்முண்டாம். அதன் பொருட்டு முன்னாடியே ஒரு உபாயத்தை ட்ச்சயித்திருக்கிறேன். அதாவது-

முன்னொரு சமயம் தேவாசார்களுள் யுத்தம் ஏற்பட்டதும் அப்போது மஹாரதனுள் நமதாசனைத் தேவேந்திரன் தனக்குதவி செய்ப அழைத்ததும், அரசன் ஞானினியகளுளிடம் உன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு அவிடம் சென்று, அரசார்களை யெதிர்த்து அவர் புரியுஞ் சமயம் இத்ததனை அரசர் ஆணி விழுந்து விட்டதும் அரசன்

அதைத் தெரிந்தகொள்ளாத அந்த மையத்தில் ரீமியவும் தைரியமாக அச்சின் துவாரத்தில் கையை துழைத்து அரசனைக் காப்பாற்றினதும் அரசன் பின் அசுரர்களைவென்று உண்ணிப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்த உண்ணி ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு “கைகேயி! இச்சமயம் உனக்கு இரண்டு வரங்கள் தருகிறேன். வேண்டுவன வற்றைக் கேட்டுக்கொள்” என்று சொல்ல, ரீ அந்த இரண்டு வரங்களையும் பிறகு கேட்டுக்கொள்கின்றேன், அவையிரண்டும் தங்கனிடமேயிருக்கட்டும் என்று சொன்னதும், அரசனதற்குச் சம்மதித்து இங்கே வந்ததும் ரீ எனக்குச் சொல்லி யிருக்கின்றாய், உனக்கு இது ஞாபகமில்லையா? அதை இப்போது எனக்கு நினைப்பூட்டினேன். ஆகையால் ரீ அரசனிடம் சினங்கொண்டவள் டோல் பாசாங்கு செய்து உன் ஆபாணங்களை யெல்லாம் கழற்றி யெறிந்து விட்டுக் கோபகிரகத்துட் சென்று தரையிலேயே சயனித்துக் கொண்டிரு. அரசன் உன்னுடைய மனோதததை நிறைவேற்று கிறேனென்று உண்மையாய் பிரதிஞ்சுகசெய்யும் வரை அந்த இடத்தை விட்டசையாதே என்று கூறினள். இவ்வளவு கூறியதும் கைகேயி தூர் எண்ணக் கொண்டவளாகிய மந்தரையை முகமலர்ச்சி யுடன் பார்த்தது, “அடியே மந்தரே! ரீ இது வரையில் சொன்னவை களெல்லாம் உண்மை யென்று தெரிந்து கொண்டேன். இந்தப் புத்தி உனக்கு எப்படியும்மா யுண்டாயது? இவ்வளவு அறிவாளியா யிருப்பாயென்று நான் இதுவரையில் நினைக்கவில்லை. என் அன்பான பாதனுக்கு இராஜ்யம் உரிமையாக்கப் படுமீபோது உனக்கு நூறு கிராமங்களை வெகுமதியாகக் கொடுக்கும்படி செய்கின்றேன்; என்று இப்படி வாக்குறுதி கொடுத்த விட்டுக் கைகேயி கோபகிருகம் சென்று, தன் ஆபாணங்களை யெல்லாம் கழற்றி ஒரு பக்கம் எறிந்து விட்டு, அழுக்கு உல்திரர் எடுத்து உடுத்துக்கொண்டு தரை மீது மிகக்கோபை கொண்டவன்போல் படுத்துக் கொண்டு கூனியைப் பார்த்து “அடியே; இராமன் வனத்திற்குச் செல்லும் வரையில் இவ்வாறே சயனித்துக் கொண்டிருப்பேன். இல்லா விட்டால் என் உயிரை யிழந்து விடுவேன். அடி கல்லாணி! இது நிச்சயமென் றெண்ணிக்கொள். உனக்கு மக்கள டுண்டாமக்கடவது” என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்டதும் மந்தரை மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து தன் விடுசென்றாள். கைகேயி தன் வாக்குத்தத்தத்தைக் காத்தவா

தாள். தைரியம், தகை, நற்குண நன்னடக்கையுடையவர்கள், நீதி
செறி யுணர்ந்த விதி வாதங்களில் தேர்த்த தேசிகர்கள், விற்பன்னர்
கள், இவர்களில் எவர்களாயினும் கொடிய பாபசிந்தனையுடைய
வர்களின் சகவாசத்திற் குட்படுவார்களாயின் அவர்களுடைய
புத்தியில் மயங்கி அவர்களைப்போலவே கொடியவர்களாய் விடுவர்
கள். ஆகையால் கெட்ட நடத்தையுடையவர்களுடைய செய்கையை
எப்போதும் விட்டுவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தஷ்ட சகவா
சத்தால் தன் பெருமைபை போக்கிக்கொண்ட இராஜ பத்தினியின்
கதிக் கொப்பரக முடியும்.

இரண்டாவது சருக்கம்.

முற்றிற்று.

3 - வது சருக்கம்

பரமசிவன்கூறுகிறார்.

இங்கிப்படியிருக்கத் தசாதமாராஜன் தன் குமாரனுடைய
பட்டாபிஷேகத்திற்குச் செய்ய வேண்டிவன யாவும் செவ்வனை
கடை பெறும் வண்ணம் மந்திரிக்குக் கட்டளையிட்டனுப்பிவிட்டுத்
தன் அரண்மனைக்குச் சந்தோஷமாகத் திரும்பி வந்தான். அங்கே
தன் காதலி கைகேயி இல்லாதிருக்கக்கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து,
“இதென்ன? இதற்கு முன்பென்றும் நாம் வந்த கணத்திலேயே
நமக்கு முன் சிரித்த முகத்துடன் வந்து நம்மை நமது அன்புடைய
மனைவி எதிர்கொண்டழைப்பாளே; இன்றைக்கு அவ்வாறு வரா
மைக்குக் காரணம் யாதோ தெரியவில்லையே” என்று தனக்குள்ளே
யோசித்துக்கொண்டே மனக்குறையுடன், அங்கிருந்த தானிவர்க்
கத்தைப் பார்த்து, “உன்னுடைய எஜமானியாகிய என்

காதலி எங்கிருக்கின்றாள்? எனக்கு அன்பை யளிக்கும் என் காதலி ஏன் எப்போதும் போல் என் முக வரையில்லை?" என, அவர்கள் "ஐயா எஜமானி கோபகிருஷ்ணத்திற்குச் செல்வதைப் பார்த்தோம்; ஆனால் அதன் காரணத்தை நாங்கள் அறியோம்; தாங்களே போய்த் தெரிந்து கொள்ளலா" மென்றார்கள். இதைக் கேட்டதும் அரசன் பயங்கொண்ட மனதுடன் கைகேயி இருக்கும் அறை சென்று அவளருகே யுட்கார்த்து அவள் உடல் முழுதும் தன காதலால் மெதுவாகத்தடவிக் கொண்டு "பயந்த உபாவ முடையவனே; நீபடுக்கையிற் படுப்பதைத் தவிர்த்து ஏன் இத்தனையில் இப்படிச் சயனித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? நீ மௌனமாயிருப்பது எனக்கு மிஞ்ஞியும் எனக்கலக்கத்தை யுண்டாக்குகின்றது. ஆபரணங்க ளெல்லாவற்றையும் கழற்றி யெறிந்து விட்டு இப்படியேன் படுத்திருக்க வேண்டும்? உன் இஷ்டத்தைத் தடையிசுறி முடிப்பேன்; உனக்கு யார் தீங்கழைத்தார்கள்? மாதர்களே? ஆடவர்களோ? அவர்களை இந்தக் கணத்திலேயே தவறாது தண்டிக்கின்றேன். யாவரும் எனதாக்கொரு குடப்பட்டவர்களென்பதற்கும் ஐயமுண்டோ? தேவி! நான் பிரியமடையுமபடி அனைத்த தெரிவிப்பாய்; அது எப்படிப்பட்ட கஷ்டமான செய்கை யெனினும் கணப்பொழுதில் முடிக்கின்றேன்; பிரியே! எனது பல பராக்ரமங்களை நீ யறியாயோ? ஏனோ இங்ஙனம் அவசமாயிருக்கின்றாய்? நீ இப்படியிருப்பது எனக்கு மிகவுடனடிப்பதைத் தருகின்றது. இது உனக்கு வினா கஷ்டமல்லவா? நீ விரும்புவாயாயின் ஒரு கணத்தில் தனவாணத் தரிததிராணத்தி விடுவேன். தரித்திரானையுந் தனவானாகச் செய்துகொடுவேன். கொலைசெய்யக் கூடாதவனைக் கொலை செய்ய வேண்டுமெனக் கூறினும் கொல்வேன். கொலைக்குப் பாத திரமானவனை விட்டுவிடுவது சொல்லினும் விடுவியேன. பலபல சொல்வானேன். என் பிராணனையே நீ கேட்பினும் தருவேன். உன் இஷ்டப்படியே செய்கின்றேன். என உபரினும் பெரியவனும் சததயசந்தனுமாகிய இராமன் மேலானையிட்டுச் சொல்கின்றேன்" என்றான்.

இதைச் செவியுற்றதும் கைகேயி, கண்களை மெதுவாகத் துடைத்துக்கொண்டு அரசனை நோக்கி, "தாங்கள் ஆணையிட்டது

உண்மையாயின் அடியேன் கேட்டதைத் தடையின்றி யளிக்க வேண்டும்; முன்னொரு சமயம் நடந்த தேவாசுர யுத்தத்தில் தாங்கள் என்னுல் காப்பாற்றப்பட்டீர்களல்லவா? அப்போது என்மீது தாங்கள் கொண்ட அன்பினால் எனக்களித்த வரமிரண்டுண்டா? அவ்வாங்களை நான் எனக்கு வேண்டும் சமயம் பெற்றுக்கொள்கின்றேனென்று சொல்லியிருந்தனல்லவா? அவற்றில் ஒரு வரத்தால் என் அன்பான புதல்வன் பரதன், இப்போது யததனித்திருக்கும் பட்டாபிஷேகத்தை யடையும்படி செய்யவேண்டுமே? மற்றொரு வரத்தால் இராமன் சடைமுடியும் மாவுரியூர் தரிததுத் தவவேடத்துடன் தண்டகாரணயம் செல்லவும் அங்கு அவன் பதினான்கு வருடகாலம் கந்தமுலங்களைத் தின்று காலங் கழிக்கவும் செய்யவேண்டும். அந்தப் பதினான்கு வருடங் கழித்தபின் இராமன் இங்கு வரின்னும் வருக; இன்றேல் அங்கேயே வசிக்கும்படி கட்டளையிட்டாலும் சம்மதம். இராஜீவலோசனனாகிய இராமன் காலியிலெழுந்ததும் தவறாது காடேகவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் தாமதமாகுமாயின் என் பிராணனை உமக்கு முன்பே யிழப்பேன, சத்தியந் தவறாதவராகிய நீர் செய்த வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றக் கடவீர்; இதுவே எனது விருப்பம்” என்றான்.

இங்ஙனம் கைகேயி கூறிய இந்த விபரீதமான கொடிய வசனங்களைக் கேட்டதும், அசன் மயிர்க்கூச்சலடைந்து, வஜ்ரையுத்தினால் அடிபட்ட மலைபோல் புவி மீது கிழந்தான். பிறகு தெளிந்து மெதுவாக வெழுந்து, கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, மிகுந்த வருத்தத்துடன், இதென்ன இது: நான் துர் சொப்பனங்கள்கூடேனோ? அல்லது மதிதான்மயங்கி நிற்கிறதோ? என்று யோசித்துத் தன்னதிரேபுளிபோல் நிற்கும் தன் மனைவியை நோக்கி, பத்ரோ! நீயேன் இப்படிப் பேசுகின்றாய்? நீ சொல்லிய வசனங்கள் என்னுயிரை வதைப்பனவா யிருக்கின்றனவே! உனக்கு தாமரைக்கண்ணாகிய இராமன் செய்த அபராதமென்ன? எப்போதும் நீ இராமனது கந்தமுலங்களைப் பற்றி என்முன் பேசுவது வழக்கமா யிற்றே! என்னையும் கௌஸல்யையும் ஒரே தன்மையில் வைத்து எப்போதும் பணிவிடை செய்வானென்ற நீயே முன்னெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருந்து, இப்பொழுது ஏனோ அதற்கு கிரோதமாகப் பேசுகின்றாய்? உன் மகனுக்கு இந்த இராஜ்யத்தைவைத்துக்

கொள். இராமன் மாத்திரம் வீட்டிலேயேயிருக்கட்டும். இவ்வளவு அனுஷ்டேசம் எனக்குச் செய். இந்த இராமனால் உனக்கு யாதொரு பயமும் உண்டாகாது” என்று கூறி கண்களினின்றும் நீர் பெருகு அவள் பாதத்தில் விழுந்தான்.

கைகேயி உடனே கண்கள் சிவக்கக் கோபமடைந்து அரசனை நோக்கி மன்னவனே உனக்கு அறிவு மயக்கி நிற்கிறதோ; சொன்ன சொல்லை ஏன் மாற்றிச் சொல்வீர். மன்னவர் மன்னனே! நீங்கள் சொல்லியபடி செய்யாதிதாயின் நாகததிற்குப் பரத்திரானுவீர். நானே பொழுது கிடிந்ததும்! இராமன் மரவுரி யுடுத்துக் காட்டுக்கு செல்லானேல் கொடிய விஷத்தைப் பானம்செய்தோ அல்லது கயிற் றினால் என் கழுத்தில் சுறுக்கிட்டுக் கொண்டோ இந்தச் சரீரத்தைத் தங்களுக்கு முன்னே ஒழித்து விடுவேன். நான்தான் இவ்வுலகத்தில் சத்தியவாதிபென்று அநேக சபைகளில் டம்பமாக நீங்கலே கூறி இருக்கின்றீர். அப்படியிருக்க நீர் இராமன் மேல் வைத்த ஆணையைப் பொய்யாக்குவீராயின் இப்பொழுதே அஸத்தியவாதி பெய்ற பெயரெடுத்து நாகத்தை அடைவீர் என்றான். இவ்வளம் சொல்லிய மனைவியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அரசன் துயாக் கடலில் ஆழ்ந்த மூர்ச்சித்து பூமிமீது விழுந்து உயிர் துறந்தவனைப் போலானான். இவ்விதம் நடந்த அந்த இரவானது துக்கத்திலாழ்ந்த அரசனுக்கு ஒரு வருஷம் போலிருந்தது. அரசனைத் துக்கத்திலிருந்து நீக்கும்பொருட்டு வந்திமாகதர்களும் பாடகர்களும் அருளை தயத்தில் அங்குவந்து சேர்த்தனர். அவர்களைக் கண்ட கைகேயி பெருஞ்சினங்கொண்டு எல்லாரையும் அவ்விடம் விட்டுப்போகச் செய்தனர். பின்பு பொழுது புலரும் தருணத்தில் பிரம்ம கூத்த திரிய வையியாகைய மூவருணத்தவரும், முனி ஜனங்களும், கன்னிகைப் பெண்களும், சிவ்யமான சத்திர சாமரங்களுடன் இரத கஜதாசு பதாதிசங்களும், தாசி ஸ்திரீகளும், பட்டணத்த ஜனங்களும், இன்னும் அநேகரும், வசிஷ்டர் வாக்கியப்படி அவ்விடம் வந்து இருந்தார்கள். ஸ்திரீகள், சிறுவர்கள், சிறுவர்கள் முதலியவர்களுக்கும் கூட அந்த இரவில் துக்கம் வரவில்லை. சர்வபாணலங்காரததுண யிதாம்பதாரியாய் ஒளிவீசும் கிரீடகடங்களுடன் கௌஸ்தபமணி கும் துலங்கி, சியாமளவண்ணாய், நூறு மண்மதுகூடய சௌந்தரி யும் வாழ்க்கப் பெற்றவராய், சர்வ லக்ஷணங்களுடன் கூடிய இலக்ஷ-

மணர் வெள்ளைக்குடைபிடிக்க, இடதுபக்கத்தில் ஜானகி தேவி சக்தி மாய், மருடாபிஷேகத்துக்கு மந்தாசமான முகத்துடன் பட்டத்து யானையின்மீது வீற்றிருப்பவராய், சத்திய சங்கல்பமான சர்வேசுவர சுவரூபர், சர்வ சன்னகங்களுடன், பரிபூர்ண குணங்களுடையவராய் வேதியர்கள், பிரம்மத்தை அறிந்தவர்கள், சித்தர்கள், வேத வேதாந்தங்களை நன்குணர்ந்தவர்கள், புராணம் படிக்கிறவர்கள், சாஸ்திர சித்திபெற்றவர்கள், களங்கமற்ற தபோநிஷ்டர்கள், இாதகஜ தாக பதாதிகள் இவர்கள் எல்லோரும் சேவிக்க எப்போதெழுந்தருளவர், எப்போது நாம்கண்டு சேவிப்போம். எப்போது பொழுதுவிடியும் என்று நகரத்துணைக்களெல்லாம் சந்தோஷத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அசசமயம் அமைச்சர் தலைவனான சுமந்திரன் அவனிடம் வந்து மன்னன் ஏன் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை; காரணம் யாது என்று சிந்தித்து அநதப்புரம் சென்று ஜெயா விஜயீபவ என்று போற்றித் தலையில் விழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டான்.

பிறகு எழுந்து உட்கார்ந்து மிகுந்த வருத்தமான பார்வை யோடு விசனத்துடனிருக்கும் மணனர் மன்னனைக் கண்டு அருகேயிருந்த கைகேயியைப் பார்த்து அரசன் இவ்வளம் விசனத்துடனிருக்கக் காரணமென்னவென்று கேட்டான். கைகேயி மாதிரியை நோக்கி இரவெல்லாம் அரசனுக்கு நித்திரையே கிடையாது. எப்போதும் இராமா இராமா இராமா என்று இராமனையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வளம் இரத்திரி முழுவதும் விழித்துக் கொண்டிருந்தமையால் அரசனை இந்தக் கோலத்தோடு பார்க்கலாபிற்று. அவர் இப்போதே இராமனைப் பார்க்கப் பிரியப்படுகின்றமையால் இராமனை அநி சேகரமாக இவ்விடத்திற் கழைத்து வரவேண்டும் என்றான்.

ஸ ம ந் தி ர ன் கூ று கி ரு ன் .

அதைக்கேட்டதும் அமைச்சன் “அம்மணீ மகாஜனது உத்தரவு இன்றி அடியேன் இராமனை அவ்வாறு அழைத்து வருவது கூடுமோ வென” அரசன் மந்திரியின் முகத்தைப் பார்த்து “நான் இராமனை இப்பொழுது பார்க்கவேண்டும். சீக்கிரம் அழைத்த வருவாயாக என்றான். சுமந்திரன் உடனே விரைவாக அங்கிருந்து

புறப்பட்டு இராமனது அரமணைக்குச் சென்றான். 'அங்கே பார்த்த நேத்திரமும் பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகமும்; குண்டலங்களின் கார்திரால் பிரகாசிக்கப்பட்ட கீபாலங்களும், விலைமதிக்கவொண்ணாத திவ்ய ரத்தினங்கள் பூசிக்கப்பட்டு விளங்கும் திவ்யபரணங்கள் திவ்விய பிரதாமபரம் மகாதேவபூர கங்கணங்கள் ஆகும் இவைகளை அணிந்துகொண்டு, அலங்காரமான கட்டிலின்மேல் தனியே எழுந்திருளியிராணின் காகுஸ்த்தரைக் கண்டு தரிசித்துத் தண்டனிட்டிப் பப்பக்தியுடன் கைகூப்பிணின்று "பங்கஜநேத்திர இராமா! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக, பிரபுவே உமது தந்தை உம்மை இப்போது பார்க்க விரும்புகிறார்; ஆகையால் வினாந்து என்னோடு வரவேண்டும்" என்று சொல்லி இலக்ஷ்ணருடன் இராமனார தத்திலேற்றி யழைத்துக்கொண்டு அநி சீக்கிரத்தில் தசரத மஹாராஜனிடத்திற்கு வந்தான்.

இராமபிரான் தந்தையிடம் வந்ததும் அவரை வணங்க, இராஜனும் உடனே எழுந்து மகனை அன்போடு கட்டித் தழுவி பிறகு, கைகளை நீட்டிக்கொண்டு ஏராமா! என்று கதறிக் கீழே விழுந்தான். இராமபிரான் அதைக்கண்டு திடுக்கிட்டு உடனே தன் இருகரங்களாலும் தந்தையை எடுத்து அணைத்துத் தொடைமீது உட்கா வைத்துக்கொள்ள, அப்பொழுது இராஜ ஸ்திரீகளெல்லாம் யீரோ அசன் மூர்ச்சை அடைந்தனனே என அழத்தொடங்கினார்கள். அந்த அழகைச் சத்தம் கேட்ட வசிட்ட முனிவர் அதற்குக்காரணம் அறிவதன் பொருட்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது இராமபிரான் கைகேயியை நோக்கித் தந்தை இவ்வாறு வருத்துவதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்ட, கைகேயி கூறுகிறாள்.

இராமா அசனது துக்கசார்திக்கு நீதான் காரணம். இந்தத் துன்பம் நீருவதற்கு இன்றே நீ செய்யவேண்டிய காரியமொன்றிருக்கின்றது. இராஜனுடைய சத்தியத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய வேண்டியது உன் கடமை; அவர் எனக்குகொண்டிருந்த அன்பால் எனக்கு இரண்டு வரம் தந்திருந்தனர். அந்த இரண்டு வரங்களும் உன் வசமே யிருக்கின்றன. மகாராஜா அவற்றை வெளியிடுவதற்கு வெட்கப் படுகின்றனர். சத்தியமென்கிற கயிற்றால் கட்டுண்ட காலனாகிய உனது தந்தையைக் காப்பாற்றுவ துண்டாகும்

யல்லவா? ஒரு புதல்வன் தன் பிதாவை புத்திரன் என்கிற சப்தத்தி னால் (புத் என்கிற) ராகத்திற் செல்ல வொட்டாது காக்கவேண்டு மன்றோ? என்றான்.

இவ்வார்த்தைகள் சூலாயுதம் பதிந்ததுபோல் இராமபிரானை வருத்தவே, அவர் தன் அன்னையை நோக்கி, “என்னைப் பற்றி இப் படியேன் பேசவேண்டும். என் தந்தையின் பொருட்டு என் உயி ரையும்ன்றோ தாக்கடவேன். கடுமையான விடமெனினும் உண் பேன். வேண்டுமேயாகில் சிதையையும் விட்டுவிடுவேன். கௌஸ ல்யையும் வெறுத்தொதுக்குவேன். இந்த இராஜ்யத்தையுங்கூட இக்கணமே விடுவேன். இன்னும் யான சொல்லக் கிடப்பதென்ன ஹிருக்கிறது? தன் தந்தையின் விரும்பத்தைச் சொல்லாமுன் செய் பவனே உத்தமனாகிறான். சொல்லியபின் செய்பவன் மத்திமனாகி றான் சொல்லியும் செய்பாத மகனே அதமனாகிறான். ஆகையால் என் தந்தை செய்யக் கட்டளைபடுவது எதவாயினும் செய்வேன். என் தாயே! இது உண்மை! இராமன் இரண்டு பேச்சுப் பேசுவ தில்லை” என்றார்.

இங்ஙனம் வாக்குத்தந்த இராமபிரானைப் பார்த்துப் பின்னும், கூறுகின்றான் கைகேயி. இராமா இப்போது உனது பட்டாபிஷே கத்தின் காரணமாகச் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கும் சாமரங்கள் யாவும் என் அன்பான புதல்வன் பாதனுக்காக வேண்டும். மற்றொருவர்த் தால் நீ இப்போதே மரவுரி யுடுத்துக் கானகம்சென்று அங்கு முனி வர்கள் புசிக்கும் கந்தமூலங்களைப் புசித்துப் பதிகன்கு வருடகா லத்தைக் கழிக்கவேண்டும். இவை இரண்டுந்தான் உன் தந்தையின் பொருட்டு நீ செய்யவேண்டியன. இவற்றை உன்னிடந் தெரி யிக்க அரசன் வெட்கப்படுகின்றான்” என்றான்.

ஸ்ரீ ராமர் கூறுகிறார்.

இதைக்கேட்ட ராமசந்திரபிரபு கைகேயியைப்பார்த்து, அம்மா! பாதனுக்கே இராஜ்யமிருக்கட்டும்; நான் அரண்யம் செல்கின்றேன். ஆனாலும் என் தந்தை இங்ஙனங்கட்டளையிடாததற்குக் காரணத்தெரி யவில்லையே என்று கூற, அரசன் தனக்கு முன் சின்றுகொண்டிருந்த இராமரைப் பார்த்து, மிகுந்த துக்கத்துடன் துக்கத்தை யுதகரிச் சும் படியான வசனங்களைக் கூறுகிறான்.

ஏ ராமா! என்னை ஸ்திரீ ஜெயித்துவிட்டாள். என் மனம் மயக்
கங்கொண்டிருக்கிறது. வழிதப்பி வழி சென்ற என்னை இங்ஙனம்
கட்டுப்படுத்தி இந்த ராஜ்யத்தைப்பெற்றுக்கொண்டாள். இராஜ்ய
மும் பாவமும் உணக்கில்லாதிருக்கக் கடவது. இப்படிப்பட்ட அசத்
தியமென்னைக் கிட்டாதிருக்கட்டுமென்று கூறி துக்கம் பொறுக்க
மாட்டாது ஒ வென்று புலம்பிக் கீழேயிழுந்த, ஆ! ராமா!
ஹா ஜகந்நாதா! என் பிராணவல்லப! இராஜேந்திரா! இராகுல
நிலகா! பூர்ணசந்திர முகமுடையவனே! மனோகா! ஏ திவ்ய
கபோல! ஜானகிபதே! என்னருமைப் புதல்வனே! ஏ மஹாபாஹீ! ஹா!
ஏ நாகிரேஷ்டனே! என்னைவிட்டுப் பிரிந்து மிகவும் பயங்கரமான
கானகத்திற்கு எப்படிப் போக விரும்புகிறாய் என்று கூறி இராம
னைக் கட்டி யனைததுத் துக்கத்துப் பெருங்குரலிட்டு அழுதான்.
இராமபிரான் தமது கரங்களால் ஜலத்தைத்தொட்டு தந்தையின் கண்
னீரைத் துடைத்து இராஜனுக்குச் சமாதானம் தாக்கடிய ரீதி
செறிவளடங்கிய இரவசனங்களைக் கூறுகின்றார்.

விபுவே! இதிலென்ன துன்பமிருக்கிறது? என் தம்பியே
இராஜ்யபரிபாலனம் செய்யக்கடவன், யானுமது வாக்கை நிறை
வேற்றித் திரும்பவும் நகரமே வந்து சேர்வேன். இராஜ சிரேஷ்டரே!
இராஜ்யத்தைவிட கோடி மடங்கு செளகரியம் வனததிலெனக்
குண்டு, உமது சத்திய வாக்கிய பரிபாலனத்தினாலேயே தேவகாரிய
மும் நடக்கப்போகிறது. எனதன்னையின் மனதிலிருக்கும் அச்சத்தை
ஒழித்து இப்போதே வனம்போக எண்ணம் கொண்டிருக்கிறேன்.
அபிஷேகத்திற்காகச் சேகரித்த சாமான்னகளைத் திருப்பிவிடுகன்,
அன்னையையும் சிதாதேவியையும் சமாதானப்படுத்திவிட்டு வந்து
உமது பாதங்களை வணங்கி வனத்திற்கேக விடைபெறுவேன் என்று
சொல்லிப் பிதாவை பிரதக்ஷணம் வந்து வணங்கி அன்னையைப்
பார்க்க வந்தனர்.

இப்பொழுது இங்கே கௌஸல்னியாதேவி இராமபிரான்
பொருட்டு தேவாராதனை செய்த ஹோமத்தை நடத்திவைத்த அந்
தணர்களுக்குத் தஷண அளித்து மெளன விரதங்கொண்டு மஹா
விஷ்ணுவை மனதில் எழுந்தருளச் செய்து தியானித்துக் கொண்
டிருந்தாள்.

இப்படி இருக்கும் கௌஸல்யையின் இரதயத்தினுள்ளவனே அத்துவிதியன், அபராஞ்ஞ பிரகாசமுடையவன், மாயாநிசய சவருபயில்லாதவன், சதானந்தமயன். இப்படிப்பட்ட ஹ்ருஷீகேசனை இதயத்தில் அமைத்து தியானஞ்செய்து வந்தமையால் இராமபிரான் அவ்விடத்திற்கு வந்ததைக் கௌஸல்யியா தேவி பார்க்கவில்லை.

மு ன் று வ து ச ரு க் க ம் ,

மு த் தி த் து .

நா ன் கா வ து ச ரு க் க ம்

ப ர ம சி ல ன் கூ-று சி ரு ர் .

அச்சமயம் அவ்விடத்திலிருந்த சுமத்திரை இராமபிரான் வந்திருப்பதைக் கண்டு பாபாப்புடன் கௌஸல்யியாதேவியிடம் தெரிவித்தாள். இராமரது திருநாமத்தைக் கேட்டவுடன் கௌஸல்யை பசிர்முகப் பார்வையையடைந்து பரந்த கேத்திரங்களை யுடையவரும், கருணையுள்ளவரும், நாசயில்லாதவரும், நீலமணியை பொத்த மேனியுடையவரும், பீதாம்பரதாரும் சிரித்த திருமுக முடையவரும், கழுத்தில் ஆரமும், பாதங்களில் சதங்கையும், செவிகளில் திவ்விய ரத்தின குண்டலங்களும் விளங்கும் ஆனந்த சுருபரும், மன்னர்கள் வணக்க விளங்குபவரும், யாவருக்கும் நன்மையே புரிபவரும், சார்த சீலரும், அழிவில்லாதவரும், மேலான சொருபமுடையவரும், நிராமயரும், நித்தியரும், அவியத்தரும், அக்ஷரரும், நிஷ்களங்கரும், ஜனனமில்லாதவரும், சித்தரும், சிரமலரும், நித்தியா நந்தருமாகிய இராமபிரானைப் பார்த்த மகிழ்வுற்று உடனே ஆலீங்கனம் செய்துகொண்டு மடியில் உட்காரவைத்து உச்சி முகர்ந்து நீலோத்பலம் போன்ற நிறத்தையுடைய திருமேனியைத் தடவிக்கொடுத்து குழந்தாய் பசியோடு வந்தாயோ: இந்த பரிசுத்தமான அன்னத்தைப் புசி என்னுள்.

இராமர் அம்மா இப்பொழுது அன்னம் புசிக்க அவகாச மில்லை. நான் அதிசீக்கிரத்தில் தண்டகாரண்ணியம் செல்லவேண்டுமென்ற உத்தரவா யிருக்கிறது. முன் என் தந்தை கைகேயிக்குக் கொடுத்திருந்த வரத்தின் காரணமாக சத்தியத்தைக் காக்கவேண்டி, பரதனுக்கு இந்த ராஜ்ய பாரத்தையும், எனக்குச் சிறந்த காணக வாஸத்தையும் அனுக்கிரகித்தனர். ஆகையால் நான் பதினான்கு வருடகாலம் முனிவர்களுடன் கானகத்தில் வசித்திருந்து சீக்கிரம் திரும்பி வருகின்றேன். என்னைப்பற்றித் தாங்கள் சிறிதும் கவலைப் படவேண்டியதில்லை என்று கூறினார்.

கேட்டவுடன் கௌஸல்யை சோகமுற்று மூர்ச்சை நடைபிழன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்தளமு ந்து மிகுந்த துக்கத்துடன் இராமரை நோக்கி அப்பா ஒருவேளை உன்னைப்போலவே நீ காணகம் செல்லவேண்டியதா யிருப்பின், என்னை நாம் அழைத்துப்போ; உன்னைவிட்டுப் பிரிந்த என் பிராணன் அரை நிமிஷங்கூடத் தரித்திராது. கண்ணைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கச் சிறிதும் சகியாத பசுவைப்போல் நானும் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கச் சகியாதவனா யிருக்கிறேன். நீ என் உயிரினும் பிரியமான மைந்தனன்றோ? அரசன் பரதனிடத்தில் அன்புடையவராயின் அவனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கட்டும். உன்னை ஏன் காட்டுக்குப் போகச் சொல்லவேண்டும். இராஜன் கைகேயினிடத்தில் ஆகை உடையவராயின் அவளுக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுக்கட்டும். நீ அரசனுக்காயினும் கைகேயிக்காயினும் செய்த தீமை ஒன்றையுங் காணோமே! இராமா உனக்கு உன் தந்தை எப்படி குருவோ அவ் விதமே நானும் ஆகிறேனன்றோ? இன்னும் ஊதித்துப் பரர்க்கின் அவரை விட நானே அதிகம்; உன் தந்தை காட்டிற்குப் போலென்று கட்டினாயிட்டார்; நான் வேண்டாமென்று உன்னைத் தடுக்கிறேன், என பேச்சுக் கேளாது அரசன் பேச்சுக் கேட்டுக்கொண்டு அரண்யம் செல்வாயாகில் இப்போதே நான் உயிரைவிட்டு யாபுரம் செல்வேன் என்றான்.

இங்ஙனம் கௌஸல்யை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட இன் ட்ருமணர் மூவ்வுலகங்களையும் எரித்துவிடுபவர்போல் கோபங்கொண்டு ஸத்தியஸநதரும், 'ஜிதேந்திரியரும், காதுவரையில் நீண்ட

கண்களுடையவரும் நீலமேகச் சாயை யுடையவரும் நாமயில்லாதவரும் சங்குபோன்ற கழுத்தும் பெரிய பார்ப்பும் நீண்ட கையும் சம்பங்கி மலையொத்த சிறந்த பிதாம்பரமும் சிவந்த ருண்டலமும். சிவந்த இரத்தினக்களிழைத்த திருவாழியு முடையவரும் எல்லா அக்கங்கனிலும் அழகுபொருந்தியவரும் தீரரும் வீரமுடைய இராட்சசந்திரமூர்த்தியைப் பார்த்து, “அண்ணா! கையேயியின் வசப்பட்டவனும், உன்மதத்தை யொத்த மயக்கம் கொண்டவனுமாகிய பாதனையும் அவன் உறவினர்களையும் பாம்பார்களையும் கட்டி காசஞ்செய்து விடுகிறேன். உலகமனைத்தையும் எரிக்கத்தக்க எனது தீரத்தை இப்போது வானலர்களெல்லோரும் பார்க்கட்டும். அண்ணா! உங்களுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காக பிரயத்தினைஞ்செய்யுங்கள். அதற்கு யார் தடை செய்கிறார்களோ அவர்களை விரும்புகளை யெடுத்துக்கொண்டு அதப்பண்ணி விண்ணுலகம் சேர்ப்பிக்கின்றேன்” என்றார் ஷக்ரமனர்.

இங்ஙனம் மிக உகந்ததன் கூறியவரும் அதிதீரரும் அருகே சிற்பவரும் அம்புகளையும், வில்லினையும் காதத்திரட்சாண்டவரும் னதரியசாலியும் அழகான திருபேனி யுடையவரும் சுயித்தினையின் புத்திரனுமாகிய இலட்சுமணரை இராமர் பிரீதியுடன் பார்த்துக் கட்டித் தழுவித் கூறுகிறார்.

தம்பி! நீ மகாசூரன்! இந்த இராவணசத்திற்குப் பெரும் புலி போன்றவன்; என்னிடத்தில் ‘மிகவும் பிரியமுடையவன்’ உன்னுடைய வல்லமையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அதற்குச் சமய மிதவல்ல.

மத கண்ணுக்கு விஷயமாகக் காணப்படும் இந்த உலகம் இந்த இராஜ்யம் தேகம் முதலிபன யாவும் மெய்யாயிருந்தாலல்லவா உனது முயற்சி பயனைப் பெறும். போகங்களோ மேகத்தினிடையே தோன்றி மறையும் மின்னற் கூட்டங்களை யொத்தவை. மத ஆயுளோ தீயில் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பின்பேறாட்ட நீர்த்தி வலை போன்றது. பாம்பின் வாயில்கப்பட்ட தேரை ஒரு நபை உண்ண விரும்புவதுபோல், காலாக்கினியினிடையே யப்பட்ட இந்த உலகத்த னுண்கள் ஒரு ரொடியில் அழியக்கூடிய போகங்களை அதுபவிக்க ஆசைசொன்னேறனர். நினையற்றதான தேகப்பாக்களின்

பொருட்டுப் புருஷன் இரவும் பகலும் சிரமப்பட்டு அளவிறந்த கருமங்களைச் செய்கின்றான் அவை யாவும் கடைசியில் துக்கத்தையே கொடுக்கின்றன. இதன் உண்மை யுணர்ந்த பெரியோர் இதனை கருமதந்திரமெனக் கூறுவர். நீதகமோ புருஷன் விட வேறுபட்டதாகவே விருக்கின்றது. ஆகையால் தேகசீபாகங்களைப் புருஷன் எவ்வாறு பாதிப்பது? சேதனனுக்குப் பெற்றோர் மக்கள் உணர்நிறப்பு மனைவி உறவினர் முதலியவர்களுடைய சேர்க்கையானது தண்ணீர்ப்பாக்கலிற் கூடிய ஜனக் கூட்டங்களையும் ஆறகளில் மிதக்குமா கடல்களின் தொகுதியையும் ஒத்துச் சஞ்சலத்தையே யுடைய தாழ்ந்ததென்றது ஸபாபகம். சித்தையொத்த சலனமுடையதாகவே காணப்படுகிறது. ஜலத்தில் உண்டாகும் அலைபோல போன்றது பெயர்வனம். அப்பெயர்வனத்திற்கு ஸபாபமானது மங்கையரிடத்துச் சரம ஆயுதோ அறபாபமானது. இப்படி இருந்தும் சீதனன் ஒரு பெருநில அரிமானம் வைத்திருக்கிறான். தாக அநீவலும் முதலில் உண்டாகி கூடிய சமஸ்தாயமானது எப்பொழுதும் செப்பன், குதாசாயமானது கடிதர்வராமென்று பெயருடையது. அதனிடம் மிகுதியும் விருப்பவகைகள் பவர் பெரிய முடையோவார். குரியனுடைய சீரந்த வாவால் வயது குறைகிறது. பிரா இரப்பதையும் பிரப்பனையும் பாத்தகம் உணக்கீகன் உண்மை புலப்படாதிருக்கின்றது. முடாகள இவ்வாறு இரப்பகலைக் கவனிப்பது போகவகளைப் பதுங்கித்துக் கொண்டு காலத்தைக் கழிப்பதால் காலம் குறைவுறுவதைக் கருதுவதில்லை. பசைசமண் குடத்தில் நிறைந்த நீரைப் போல கனத்திருக்கணம் ஆயுள் குறைந்து வருகின்றது. வியாதிக்கூட்டங்கள் பகைவாக்களைப் போல தீவகத்தைத் தாக்குகின்றன. முப்போ ஒரு புனியைப்போல முணனின்று பயமுறுத்துகின்றது. பின்னால்காலனும் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். சேதனனோ சரீரத்தை யே தானாகக் கருதி தனையே இந்த உலகத்திற்கு மன்னனெனவும் எண்ணுகிறான். இவ்விதம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பிராணியும் கடைசியில் சாபராய் விடுகின்றது. இவட்சமனா! நீ எந்தச் சரீரத்தைக்கொண்டு இந்த உலகத்தை யெரித்துவிடுவாய் எனச் சிந்தித்தாயோ, அச்சரீரம், தொக்கு, எலும்பு, இறைச்சி, எச்சில், மூத்திரம், ரோதல், ததம முதலியவற்றுடன் கூடியது. விகாரத்துடனும் பரிணாமத்துடனும் கூடிய தீதஹம் ஆத்மாவாக எப்படியாகும்

சொல். அதனை பெப்படி ஆன்மாவென்பது? சரஸ்வதேதாஷங்கனும் தேவாபிராணமுடையவரிடத்தே வந்தடைகின்றன. நானென்று சீதசகத்தைக் கருதுகின்றதெனினவோ அதுதான் அவித்தையென்று சொல்லப்படுகின்றது. நான் தேசமல்ல; சித்தகாக்ய ஆகமாவென்கிற அறிவு எனினவோ அறிவே வித்தையெனப் படுகிறது. சமஸ்கிருத சூக்யமானது அவித்தை, அதை நிவர்த்திக்கக்கூடியது வித்தை ஆகையால் எப்போதும் முழுக்கூடக்கள் வித்தியாப்பிரசாதங்கரீயிற் புயற் சிக்கவேண்டும். சததுருக்களை நாசஞ்செய்யுமா, இலட்சபணை! இதேதகத்தினிடம் சாமக் குரோதாதிகள பகைவர்களைப் போலிருக்கின்றன அவைகளுள் மோகூதநிறகு குரோதமே இடையூறுகளிருப்பது புருஷன் குரோதத்தை யுடையவனுள்ள பிள்ளை தன்னை தமையன் தன் நண்பன் முதலானவர்களையும் கொன்றுவிடுகிறான், கிரோதங்கள் யாவற்றுக்கும் இத்தக குரோதமே மூலம். அதுதான் சமசார்பத்தத்திற்கு சாதகமானது தருபதனர்ப்போககூடிய பதம் குரோதத்தான். சபசி! ஆகையால் குரோதத்தை டொழித்துவிடு. குரோதமே நமனுகருன். ஆகையால் நாசத்திற்கும்கூட வைதாணியுடையது. சரஸ்வதேதாஷங்கனும் சரஸ்வதேதாஷங்கனும் பொறுமைமீது இஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய சாமந்தனு ஆதலால் இப்போதே சார்த்தியாப் பற்றவேண்டும். அப்போது உனக்குப் பகைவர் ஒருவருமீதான் தேசம், இந்நிரியம், மனம், பிராணம் முதலியவைகட்டுகல்லாம் ஆத்மாதான் வேறுதான். அவன் சுத்தன், சுவயஞ்சோதி, நிர்விசாரன், நிராகாரன், தேசம், இந்நிரியம், பிராணம் இவைகட்டுவேறுதான். ஆத்மாவென்பதை ஒருவன் விடவனாயின அறிவாதிருக்கின்றானே அவன் அறிவனாயின சமசார தகங்களிற் பிடிக்கப்பட்டுக் காலன் வசப்படுகின்றான். ஆகையால் எப்போதும் வேறுகவிருக்கும் ஆத்மாவை அகத்தில் பாவனை செயது கொண்டு புறத்தில் புத்தி முதலியவைகளுட னிருந்து விவகாரத்துக் கொண்டு விசனமடையாதிரு. உலகத்தின் கருத்துக்க ரூபமான பிராப்தமென்றென உள்ளத்தில் மூழ்கி அதனைப் அநுபந்தித்துக்கொண்டிருப்பினும் அதிலொட்டாதிரு. தம்பி! வெளி நோக்கத்திற்கு எல்லாவற்றிற்கும் சர்த்தாவா யிருக்குந் தன்மையை உடையவன போலிருப்பினும் அந்நாங்கத்தில் சுத்த ஸ்வபாவத்தினால் அந்நக கம்பங்களி லொட்டாதவனு யிருத்தல் வேண்டும். நான் கூறியவை

யாவும் உன் இதயத்திலிருக்கத் தக்கவைகள். அப்பொழுது தான் சம்சார முதலிய துக்கங்களனைத்தும் உன்னைத் துயருறத் தாமலிருக்கும், என்று இவ்வாறு கூறிக் கொள்ளலையே நோக்கி, “அம்மா! தாங்களும் நான் இதுவரையில் சொல்லியவைகளை யெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு எனது வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அப்போது எனது பிரிவால் ஏற்படும் துக்கம் தங்களைப் பிடிக்காமலிருக்கும். ஆற்றுப் பெருக்கில் செல்லும் கப்பலைப்போல் கருமத்தின் வழியே செல்லுகின்ற ஜீவன்களுக்கு ஓரிருப்பிடம் கிடையாது அம்மா! பதினான்கு வருடமென்பது அரைக்கண்பேர்ப் சென்றுவிடும். ஆதலால் துயரத்தை யொழித்து எனக்கு விடைதந்தனுப்புங்கள். இங்ஙனம் நீங்கள் செய்வீர்களாயின் வனவாசமானது எனக்கு நன்மையையே தரும் என்று கூறித் தமது அன்னையின் பாதாமிந்தங்களில் சிரந்தோய வணங்கினார். அன்னையாகிய கௌசல்யையும் தன் குமாரனை யெடுத்து மடியிடு வைத்துக்கொண்டு ஆசீர்வதித்து தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிரம்மவிஷ்ணு ருத்திராதிபாகிய எல்லோரும் உன்னை நடக்கும்போதும் யிருக்கும்போதும் உறங்கும்போதும் பாதுகாக்கக் கடவர், என்று கூறி அடிக்கடி இராமரைத் தழுவிப் பின் பயணப்படுத்தினார்.

அப்பொழுது இலட்சுமணர் இராமரை வணங்கிக் கண்களினின்றும் ஆரந்தபாஷ்பம் பெருக நின்று தழதழத்த வார்த்தையுடன் கூறுகின்றார். இப்போது என் மனதிலிருந்த சந்தேகம் நிவர்த்தியாயிற்று. ஐயனே! எப்போதும் தங்களுக்குச் சேவை செய்வதன் பொருட்டு தங்களை நானும் வருகின்றேன். அதுக்கிரமம் செய்யவேண்டும். இல்லையாயின் என் உயிரை இப்போதே விட்டு விடுவேன் என்றார். இராமர் அப்படியே செய்த, என்று கூறிப் புறப்படுமபடி கட்டளையிட்டுச் சீதாபிராட்டியாரைச் சமாதானப்படுத்தச் சென்றனர். சிரித்த முகமுடையவளும் மகிழ்ச்சி தரும் வசனங்களையே சம்பாஷிப்பவளுமாகிய சீதாபிராட்டி. தன்னிருப்பிடத்திற்கு வந்த தன் நாயகனைக் கண்டதும் ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் நீரெடுத்தவரது பக்தியோடு அவர் பாதத்தை விளக்கித் தீவ்பாணனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்த “நாதா! பரிவாரங்களை எடுத்துமின்றி

ஏது இங்கே வந்தது? யானை எங்கே? வெண்பட்டுக் குடையெங்கே? வாத்தியங்களெதுவும் காணவில்லையே; அபிஷேகத்திற்கு அடை யாளமான கிரீடாதிசூரியம காணோமே; அரசனோடு கூடவே அவ சியம் வரவேண்டிய வந்தியர் மாகதர் முதலியவர்களைக்கே வாக்காணோம்?" என்று இவ்வாறு சிரித்த முகத்தோடு கிணவிப சீதா பிராட்டியைப் பார்த்து, இராமரும் நகைத்து, "மாதே! எனக்கு மகாராஜா சுபகரமான தண்டகாரணிய ராஜ்யத்தைத் தந்தருளினார். ஆதலால் அதனைப் பரிபாலிக்கும் நிமித்தம் விசுவாசச் செல்ல விரும்புகின்றேன் நீ எனதன்னை யிடமிருந்து கொண்டு அவருக்குத் தக்கபடி பணிவிடை புரிந்துவா; இதைப் பரிசாசமாக சீராக யாதே" என்று சொன்னார். இதைக் கேட்டதும் சீதாபிராட்டி, பயந்து "ஏதா! மகாத்மாவாகிய உமது சீதா உமக்குக் காட்டையா னும்படி சுட்டளை பணித்ததன் காரண"மென்ன வென்று கேட்டாள்.

அதற்கு இராமர், "நங்காய்! மகாராஜா கைகேயினிடம் கொண்டிருந்த காதல் காரணமாக அவ்வம்மைக்கு இரண்டு வரம் தந்திருந்தனாம். பாபமற்றவளே! அவ்விரண்டு வரங்களுள் ஒன்றால் பாதன் இராஜ்யாபிஷேகத்தை யடையவும், மற்றொன்றால் நான் பதினான்கு வருடம் வனவாஸம் செய்யவும் வேண்டிமெனக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். மகாராஜாவோ! மகாசத்தியவந்தர். தயாள குணமுடையவர் ஆகையால், அந்தத் தேவி கேட்ட வரங்களி ரண்டையும் மறுக்காதானித்தனர். ஆகவே நான் அந்நி சேக்கிரமாகப் போகவேண்டுமே; நீ அதைத் தடுக்காதே" என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் பிராட்டி அன்புடன் சுவாமி! நானே முன் செல்வேன்; தாங்களெனக்குப் பிறகு வருவீர்களாக. இரகு குலோத்தம! என்னைவிட்டுத் தாங்கள் செல்வது உசிதமன்று என்று கூற, இராமபிரான் பிராட்டியை நோக்கி, "மாதே! அந்நகலி தமான பாய்புகளும் விலங்குகளும் உலாவும் அரண்பத்திற்கு உன்னை நானெப்படி அழைத்துப்போவேன். மனிததைத் தின்னும் வெகு பயங்கரமான இராசகூலர்களிருப்பார்களே! சிங்கங்கள் புலிகள் காட்டுப் பன்றிகள் இவைகளெல்லாம் சிறிதும்ச்சமில்லாமல் இங்குமங்கும் திரிந்துகொண்டிருக்குமே. அங்கே புனிப்புத் தவர்ப் புமான களிகளும் கிழங்குகளுமே நமக்கு உணவாக விருக்கும். சுந்தரீ! பட்சணங்களெதுவும் அங்குக் கிடைக்காது. மனிதனும்

ஒருவேளை கிடைக்கும்; ஒரு சமயம் கிடைக்கப்பட்டா. வழிதறை
கள் கண்ணுக்குப் புலப்படப்பட்டா. ஏங்குப் பார்த்தாலும் முள்
ளும் சேறும் குகைகளும் புதர்களுமே காணப்படும். சுவர்க்கோ
ழிகளின் சத்தமும் ஈக்களினினைச்சலுமே எங்கும் கேட்கும். தண்
டகம் என்னும் அரண்வாயானது இப்படிப்பட்ட அநேக இடையூறு
களை யுடையது. பழை, காற்று, வெளில் முதலியவற்றை பொறுத்
தக் கொண்டு கால்நடையாகவே செல்லவேண்டும். இவையன்றி
அங்கர் முதலிய தஷ்டர்களைக் காணும்போது உயிரை யிழக்க
வும் நேரிடும். யாதே! நமது கிருகத்திலேயே யிரு; நானும் அதி
சிங்கரத்தில திரும்பியாப் பார்ப்பாய்” என்று கூறினார். இதைக்
கேட்டதும் சிதாதேவி வருத்தமும் கோபமுமானதா பெருமானை
நோக்கி “தருமங்களினை ததையு முணர்ந்தவரும் தயாள குணமுடைய
வருமாறுபு கவாமி! தங்களுக்கு வேறுபடாதவளும் குற்ற
மற்றவளும் சம்புநெறி தவறுதவளும், தர்மபத்தினியுமாகிய என்னை
இக்கே தனியே விட்டுச் செல்ல எப்படி விரும்பினீர்கள். வனத்தில்
தங்களுக்கு நான் காரிருப்பேனாநீரு? அப்போது என்னை யா அப
கூறிடப்பார்? அளி-கிழங்குகளை அமுதமாகக் கருதி யுண்டு நீருந்
திருப்பதியுண்டு கஞ்சரிப்பேன். நான் தங்களுோடு நடக்கும் போது
கொஞ்சிவருதலிய ரூடாள் புஷ்பப் படுக்கைக்கு ஒப்பாயிருக்கும்.
இதற்கு சந்தேகமில்லை. தங்களுக்கு என்னால் ஒருவித சங்கடமும்
ஐத்யுடையது. நீங்கள் தங்களுடைய காரியத்திற்கு அறகூலஞ்
செலுத்துவது வலிபததல் சோதிட சாஸ்திர
நாயகனோடு வலவாசம் செய்ய நேரிடு
மெனது கூறியிருக்கிறான். சோதிடம் சொல்லிய அவ்வந்தணன்
இவையால் நானும் உமமோடு வருவேன. அகவ்யுபல
புரகு விவரமிருக்கிறது. அதைக் கேட்ட பின்பாக
லும் அழைத்துச் செல்லவேண்டும். “கவா! நீராணர்களில்க்கர்
இயாயணஞ் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன் அவர்களுளெவ
ருப சீதைவைய விட்டுப் பிரிந்து இயாய தனியே வனவாஸஞ் செய்
வனது சொல்ல நான் கேட்டதல்லையே? ஆதலால் நானும் கூடவே
வருவேன்; சதாகாலமும் தங்களுக்குச் சகாயம் செய்பவளாகவே
யிருப்பேன். தங்கள் என்னைவிட்டுச் செல்லியாகளாயின் தங்கள்
முன்னோடிகளைய என் பிராணிகளை விடுவேன்” என்றாள்.

இவ்விதங் கூறிய போட்டியின் உறுதியும் நிச்சயமுமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் இராமபிரான், “தேவி! அப்படியாயின் கிறிதம் தாமதிக்காமல் என்னுடன்புறப்படு ஆபரணம் ஆரம் முதலியவைகளை அருந்ததிக்கும் இன்னும் மறறுமுள்ள நமது பொருளை விப்போர்களுக்கும் சமர்ப்பிததுவிட்டுச் செல்வோம்” என்று ஸ்ரீராமர் கூறி உடனே இலட்சுமணனைக் கொண்டு இல்லறத் திருந்துவரும் பிராமணோத்தமர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு அநேக பசுக்கட்டங்களை யும் பொருளையும் வஸ்திரங்களையும் தீவியங்களையும் ஆபரணங்களையும் திருபதிகமாகச் சமர்ப்பித்தனர். போட்டியும் தன்னுடைய சிறந்த ஆபரணங்களை அருந்தித் தேவிக்குக் கொடுத்தனர். பிறகு இராமர் தமது அனனை விட்டுத் தானாகவுள்ள தமது சொந்தப் பணியிடைக்காரர்களுக்கும் பிராமணருக்கும் மறறும் வேறு ஜனங்கட்கும் தக்கவாறுகத் தமது பொருளைத் தவறாமல் தானஞ் செய்தனர். சுயத்திறையின் புத்திரானபை இலட்சுமணரும் தமது அனனைப் கொல்லியாநீதவியினிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, விலையும கையில எடுத்ததுக்கொண்டு இராமருக்கருகே சின்றுர்.

பிறகு இராமர் சீதை இலட்சுமணன் இவர்களுடன் இராஜமார்க்கத்தால் மெதுவாகப் போய்க்கொண்டும் ஸரீதாஷத்தூடன் கூடிய பாடவையை யுடைய பட்டணத்து ஜனங்களையும் கிராமத்து ஜனங்களையும் ஸரீதாஷத்தூடன் பார்த்துக்கொண்டு ஆயிரம் அனநகரம் போய்க்கொண்டும் பொருத்திய சயாமளமான நருமணியின் கருவி பானகு திருக்களும் பிரகாசி கவும், தமது திருவடியின் பாதத்தினால் உலக முழுதும் புனிதமாகும்படிக்கும் தமது பிதா சிவ அரமணக்குச் சென்றுர்.

நா ன் க ர வ து ச ரு க க ம் ,

மு த் தி த் து .

5-வது சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் க ளு கி ரு ர் .

இங்கனம் புறப்பட்டு வரும் சீதாராம லக்ஷ்மணர்களை நகரத்து ஜனங்களெல்லோரும் பார்த்து, கைகேயிக்கு இராமஜன் வாமனித்தது முதலியவற்றைக் கேட்டு மிக்க வருத்தமுறது ஒருவர்க்கொருவர் பின்வருமாறு பேசுவாராயினர்.

ஆகா ! இது எவ்வளவு துன்பம் ! தசரதன் சத்தியசுந்தனாகையால், தன் மனைவியின் பொருட்டுத் தன் அன்பான மகனைத் துறந்தான் என்று கூறுவார் சிலர். மற்றுஞ் சிலர், அவன் சத்திய சுந்தனை யாயினும் அவன் காமியாகையால் அவனிடம் சத்திய மென்றிருக்கின்றது என்பார். ஐயோ சத்தியசுந்தராயிருந்து பிரியத்தையே செய்யும் இராமபிரானே துஷ்ட புத்திலைய உடைய அந்த கைகேயி தான் எப்படிப் போகச் செய்தாள். அவள் செய்கை மிகவும் கொடியது. அவள் அறிவிலி. ஜனங்களே நாம் இவ்விடம் இனி இருக்கத் தகாது. இராமரும் சீதாபிராட்டியும் இலக்ஷ்மணரும் போகும் கானகத்திற்கு நாம் இப்போது செல்வோம். ஆகா சீதாபிராட்டி கால் நடை யாய்ப் போவதைப் பாருங்கள். லோக சுந்தரியான ஜானகி எனனும் இந்த உத்தமியை எந்த ஆடவனாவது இதுவரையில் பார்த்ததண்டா? ஆகா, அந்த உத்தமியும் இந்த மானிடக் கூட்டதன மத்தியில் யாவரும் காணக் கால் ஁டையாய்ச் செல்ல காலம் கேர்ந்ததே. எல்லோரும் ராமச்சுந்திரப் பிரபுவைப் பாருங்கள். திரிலோக சுந்தராகிய இவர் சஜம அசுவம் இரதம் இவைகளை தவழின்றிக் கால்஁டையாகச் செல்துகின்றாரே; ஜனங்களே சர்வலோக சுந்தராகிய இந்தப் பிரபுவைப்பாருங்கள்; கைகேயி எனனும் இரா஁்ஷஸி எல்லாவற்றையும் நாசஞ்செய்யும் சனியனாகப் பிறந்திருக்கிறாள். ஆகா ஸீதை கால்஁டையாகச் செல்வது இராமபிரானுக்கு மிருந்த தன்பத்தையே தரும். ஐயோ பிரமன் எழுதின எழுத்தே இக்கு பிரபஸா யிருக்கின்றது.

புருஷ பிரபத்தினம் துர்பலானதென்று கூறித் துன்பமுறம
சாதுக்களாகிய அந்த ஜனங்களின் கூட்டத்தில் முனிவா பெருமா
னான வாமதேவர் கூறுகிறார். ஜனங்களே! இராமச்சந்திரப் பிரபாகர
கவாவது சீதாதேவிக்ரகவாவது நீங்கள் மனம் கலங்கவேண்டாம்.
அவர்களைப்பற்றி நடுநடு விசேஷம் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

வாமதேவர் துதி.

இந்த இராமரான் பாலைய ஆதிநாராயணர்,
எனவும் சொல்பவனோ. இந்த ஜானகதேவி க்ஷமியாகிறாள்;
லோகபாலைய என்று சொல்ப டிகிரவனும் இவள்தான் தம்பி
யாகிய க்ஷபணர் ஆதிசேஷன் என்று சொல்லப்படுகிறார். நாராயண
னாகிய இந்த இராமபிரானே பாபாருணங்களுடன் கூடி அத்தந்த
ஆகாரங்களையுடைபலாபோல்தோற்றுக்கொள் இவனே இவவுலகத்தைப்
படைக்கும் பிரமனாகிறார். சத்துவரூப சம்பந்தத்தை யடைந்து சகல
லோகங்களையும் இரகத்திக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தியாக விளங்குவோரும்
இவரே. தமோருண சம்பந்தமுடையவராக இவ்வுலகத்தைப் பிரளயத்
தில் சேர்ப்பிக்கும் ருத்திரமூர்த்தியுள் இவரே. முன் மீனரூபம்
தாங்கி தமது தொண்டனான வைவசுதமனுனைப் பட்டிசெறிநிக் கொ
ண்டு பிரளயத்தில் முழுநாதபடி காத்தவரு மிகந்த ராகவரே. முன் சமு
த்திரமதனஞ் செய்யும் காலத்தில் சுதல லோகத்தில் அமுர்திப
மந்தாகிரிக் காதாரமாக ஆமை யுருவங்கொண்டு தமது முதுகிறாள்
கிணவரும் இந்த உத்தமரே. முன் பிரளய காலத்தில் பாதாளத்தழு
ந்திரிப்போன, இந்தப் புதியைப் பற்களின் நுனியாலசைத்த மேலே
துக்குவதன் பொருட்டு ஆதிவராகவதாரமெடுத்தவரும் இந்த ரகு
நத்தனரே. மூன்றுலக ள்களையும் தொந்தரைசெய்த வந்த இரண்யகசி
பனை முன் நாகபாலவதாரமெடுத்ததத்தமது ககங்களால் இரண்டாகப்
பிளந்து கொண்டு பிரஹ்மதனுக்கு அருள்புரிந்தவரும் இவர் தான்.
தன் புத்திரன் அசுரிமையைய யிழந்தானெனைக் கூறி பிரந்த அதிநி
தேவியின் பொருட்டுத் தாம் காமன வருவந்தாங்கி யாசித்த
அடைந்த இராஜ்யத்தை மீண்டும அவனிடம் சேர்ப்பித்தவரும்
இவள்தான். புவிக்குப் பரமமாக விருந்த பன்னர்களை யொழிக்கப்
பாசராயாக வவநிர்த்தவரு மிவர் தான். அங்மனம் ஜகத்பிரபு
வாகிய அகரே இப்போது இராமபிரானாகவதரித் திருக்கின்றார்.

இவர் இராவணன் முதலிய இராக்ஷஸர்களில் ஒருவரைச் சங்கரிக்கப் போகின்றார். தூதர்மாவான அந்த இராவணனுக்கு மனிதனால் தான் மாண நேர்ப்பட்டிருக்கிறது. தவத்தினால் விஷ்ணுவைப் பூசித்து அவரைப் புகழினால் அடைய விரும்பிய தசரத மகாராஜனுக்கு அந்த மகாவிஷ்ணுவே புகழினால் வலதரித்தத தாசரதியெனவும் பேர்பெற்றார். அந்த நாராயணனான இராமபிரான். இராவணன் முதலிய அரக்கர்களைச் சங்கரிப்பதன் பொருட்டே இப்போது இலட்சுமணருடன் வணத்திறகு விடைகொள்கின்றனர்.

அந்த ஹரிபிண மாயையே சிதாபிராட்டி. படைத்தல், காத்தல், அழித்தலென்னும் முகந்தாழில்களைச் செய்பவளும் இவளே. ஆகையால் அரசினுள் கைகேயியியா எவரும் இதற்குக் காரணமாகக் கொள்ளத்தக்கவால்லா. நேற்று நராத பகவான் இராமரிடம் வந்து இந்த பூபாரத்தைப் பற்றிப் பேசக் காருஸ்தர் “நானாயதின்ம கானகம்செல்வ”ென்றாரா.

ஆதலால் அபேரத்தியாபுரி வாசிகளே! நீங்கள் இராமனைக் குறித்துச் சித்திப்பதை விட்டொழியுங்கள். எவர்கள் இந்த உலகத்தில் இராபா, இராமாவென்று சதாசகாலமும் சொல்கிறார்களோ அவர்கட்கு யிருத்தியுபாயம் முதலியன ஒருபோது முண்டாகமாட்டாது. இப்படி யிருக்கும்போது மகாத்மாவாகிய இராமபிரானிடம் துக்கமென்பது எவ்வாறுண்டாகும்? எங்கே யிருந்தாற்றாணென்ன? இந்தக் கலியுகத்தில் இராம நாமத்தினாலேயே முத்தியின்பம் கிடைக்கும்; வேறு எதனாலும் கிட்டாது. உலக சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பகவான் மாயாமானிட வடிவத்தான் உலகத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் பக்தர்களை இராக்ஷிகளும், இராவணனை வதனஞ்செய்யவும், அரசனது விருப்பம் சித்திபெறவும், மாயாபாணவிகாரை அவநாரத்தை யெடுத்தார், என்று இப்படிச் கூறி மகரிஷியாகிய வாமிதேவர் மௌனமடைந்தார்.

இப்போதங்கிருந்த அந்தணர்கள் முதலிய எல்லோரும் கேட்டு இராமபிரானது கீர்த்தியைத் தெரிந்துகொண்டு, சாக்ஷாத் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை நிச்சயித்த, இருதயத்திலிருந்த சந்தேகமென்றே முடிச்சுக் கொள்ளலாம் அழிழ் தொழிபப் பெற்று அவரைப் நியர்னித்துக்

கொண்டிருந்தனர். இந்தச் சீதாாம இரகசியத்தை எவனொருவன் நானோடும் தியானிப்பா? இது அயனுக்கு இராமரிடத்துச் சிறந்த அன்பு ஏற்படும். நீங்கள் வரும் இராமச்சந்திரனுக்கு இஷ்டத்தைச் செய்பவர்கள். இவ்விஷயம் மிகவும் இரகசியமானதாகையால், உங்களுடைய இருதயத்தில் இது கண்ணியமாக வைத்துக்கொள்ளத் தக்கது என்று அவ்விடமிருந்த அந்தணர் தெரிவிக்க, யாவரும் ஸ்ரீராமர் பரமாத்மாவென்பதை யறிந்த தத்தமிருப்பிடம் சென்றனர். பிறகு இராமரும் அரசனாணையாய் சென்றனர்.

இங்ஙனம் இக்கயணருடனும் பிராட்டியுடனும் எழுந்தருளிய இராமபிரான், கைகேயியைப் பார்த்து “அய்யா! நாங்கள் மூவரும் காட்டிறகுச் செல்ல உடன்பட்டு வந்திருக்கின்றோம்; எங்கள் பிரா எங்களுக்கு வினாந்த விடைதரக் கடவர்” என்று.

இதைக் கேட்டதும் கைகேயி வினாந்தமூன்று மரவுரி கொணர்ந்து மூவருக்கும் கனிததனிய கொடுத்தாள். இராமபிரான் தாமுமிததிருந்த உடையை யவிழ்த்துவிட்டு பரவுரியைத் தரிததுக் கொண்டார். இவ்வுண்மையும் அங்ஙனமே செய்தனர். சீதாபிராட்டியோ அங்ஙனம் செய்யத் தெரியாதவளாய் தன் கையில் அந்த மரவுரியை வாங்கிக்கொண்டதும் கெட்கமடைந்து இராமபிரானது திருமுகத்தைப் பார்த்தாள். இராமபிரான் உடனே அந்த மரவுரியைத் தாம் வாங்கிப் பிராட்டியின் ஆடையின் மேல் போர்த்தினார். அதை நோக்கிய இராஜனது மனைவிமாரணவரும் அழத் தொடங்கினார்கள்.

வசிஷ்ட மகாமுனிவர், அவர்கள் வருத்தப்படுவதைப் பார்த்து தாமும் வருத்தமுற்றுக் கைகேயியை நோக்கி, கோபத்துடன் “கொடிய நடத்தையுடவளே! இராமபிரான் ஒருவனானே காண்கம் செல்லல் வேண்டும்? நல்ல குணவதியான ஜானகிக்கேன் மரவுரியளித்தாய்? கற்பின் தெரியைக் கைக்கொண்டு கணவனுடன் போகப் புறப்பட்டு வந்திருக்கும் ஜானகி அழகிய ஆடையாபரணங்களுடன் செல்லுள்ளதில் தன் மகிழ்ச்சியைத் திற்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து வருவதுமன்றி இராமனுக்குக் காணக வாசத்தினுண்டாகும் வருத்தத்தையும் ஒருவாறு ஒழிப்பாளன்றோ?” என்று கூறிப் பயிற் படுத்தினார்.

அப்போது தசாதன் தன் அமைச்சன் சுமந்திரனைப் பார்த்து இராமபிரான் எழுந்தருளாதற் கேற்ற இாதபொன்று கொண்டு வா ஆக்கனை செய்தான். பின்னர் தன் எதிரில் சினற இராமர், சீதை, இலக்ஷ்மணர் மூவரையுங் கண்டு கண்ணீர் விட்டுப் புவி மீது விழுந்து தவித்தான். இராமபிரான் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முன்போலே சீதாதேவி வினாவாக இாதத்திலேறினா. இராமரும் தரணைபை வலம் வரது பணிந்து அந்த இாதத்தின் மீதேறிக் கொண்டனர். இலக்ஷ்மணரும் தமது மாத்கில் இரண்டு வாள, வில்லுமெடுத்ததுக்கொண்டு அம்புறுதனாயிடுபவ இாதத்தின் மீது றிக்கொண்டு சரண்பை யோட்டுப்படி சமிகளைஞ் செய்தார். இாத மோடத தோடவ்விபது கண்ட தசாதர் சுமந்திரனைப் பார்த்து, “சிறுதது சிறுத்து” என்று சொன்னார். இராமர் செல்லட்டும் செல்லட்டுமென்று கூறி ஓட்டும்படி கட்டளைபிட்டார்.

இங்ஙனம் இராமபிரான் வெகுதூரம் சென்றதும் வேரதர் பெருமானாகிப தசாதன் மூர்ச்சிததுக கீழேவிழுந்தான். நகரத்து ஜனங்களில் சிறுவா, வயது சென்றோர், பிராமண சிரேஷ்டாகள், யாவரும் “இராமா சிறுதது இராமா சிறுத்து” என்று கதறிக் கொண்டே இாதத்தைத் தொடர்ந்து ஒரு போஜனை தூங்குசென்றனர். மன்னன் தசாதன் பிறகு வெகு நேரமவரையில் புலம்பிக் கொண்டே யிருந்தான். பிறகு தன்னைக் கௌஸல்யா தேவியின் கிரு கத்திற்குக் கொண்டிப்போகும்படி தெரிவித்து, அவ்வாறே கௌஸல்யா தேவியின் கிருகத்தை யடையுமபோது “நானினி லீயித்திருக் கமாட்டேன்; என் காலம இனிச் சொற்பமே” என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே பிரவேசித்தது, மூர்ச்சிததுப போய் வெகுநேரம் மௌனமாயிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில் இராமபிரான் தமணரது தீர்த்ததை யடைந்து, அங்கு ஜலபானம் மாத்நிரமே செய்து, ஒரு கிருகத்தினடியில் வைதேவியி னகிதமாய் சயனம் செய்துகொண்டனர். இலக்ஷ்மணர் வில்லையும், கணிகளையும் கையிற் கொண்ட வணனம் தருமங்களை யுணர்ந்த சுமந்திரனோடு காவல் புரிந்து வந்தார். கடலே தொடர்ந்துச் சென்ற பட்டணத்து ஜனங்களெல்லோரும் தங்களை விவன்ற வரையில் இரகுபுங்கவனைப் பிரார்த்தித்தது பாரதது அயகா

நகரத்திற் கழைத்துச் செல்வது, இல்லாவிட்டால் தாங்களும் அவருடன் அரண்புகிறதே தொடர்ந்து செல்வதென நிச்சயித்துக் கொண்டு சற்றுத் தூரத்திலிருந்தனர்.

அவ்வளவு காதலிருக்கும் பட்டணத்து ஜனங்களை நீராக்கி, இராமபிரான் ஆசரிபடடைந்து, உடனே சுமந்திரனைப் பார்த்து “நாம் நகரத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வதில்லை பெனில் இவர்களும் நமமை விட்டுச் செல்லாது. மிக்க வருத்தப்படுவார்கள். ஆகையால் இப்போதே நாம் செல்வோம். இரதநதைத் தயார்செய்” என்றனர். அமைச்சர் தலைவனுக்கே சுமந்திரன் அக்கணமே ருதிகைகளை இரதத்திற் பூட்டிக்கொண்டு வந்தார். இராமபிரான், இலட்சுமணன், சீதை இவர்களுடன் இரதத்தின் மீதறிக்கொண்டு சிறிது தூரம் வரையில் அயோத்தியாபுரிபை நோக்கிச் சென்று பின்னர் அரண்பத்திற்குச் சென்றனர்.

பின்னர்ப் பொழுது புலர்ந்ததும் நகரத்த ஜனங்களெல்லாம் இராமபிரானைக் காணாது வருந்திற்று இரதம் சென்ற வழியே சென்று அயோத்தியை யடைந்து சீதாபிராட்டியையும் இராமபிரானையும் இடைவிடாது இருதபத்தில் திபானை செய்துகொண்டிருந்தனர்.

சுமந்திரனும் இரதத்தை யறிவேகமாய் நடத்திக்கொண்டு போனான்; இராமர் முதலிய மூவரும் ஸம்பத்திலுள்ள காரமஸூகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு கங்கைக் கரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் போயிருக்கிறார்கள். இராமபிரானும் கங்கைத்தீயினைப் பார்த்து வணங்கி அதில் நீராடிப் பரமானந்த பரிதாய் சிம்சுபர மாதநடியில் வீற்றிருந்தார்.

இங்ஙனம் வந்திருக்கும் இராமபிரானுடைய வாகவயிரத்த குகன் தனது ரண்பரம ஸ்வாமியுமான இராமபிரானைத் தரிசிக்க வனி, தேன், மலர் முதலியவைகளுடன் வந்து இரகுநதனைக் கண்டதும் தான் கொண்டுவந்தவைகளை அவரொதிரில்வைத்து நீர்க்க தண்டம் சமர்ப்பித்து எழுந்து நின்றான். இராமபிரானும் அவனைத் தழுவிக்கொண்டு கேதமும் விசாரித்தனர். அப்போது குகன், தன் திரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு “சுவாமி! அடிபேன் தன்னியனு

னேன். தமது திருக்காங்களால் என்னுடலும் தீண்டப்பெற்றேனன்றோ? எனது பிறப்பும் இன்றே பயனை யடைந்தது. யானும் பரமான்ந்த பரிதானேன். இந்த எனது இராஜ்யமும் பிற யாவும் தங்களுடையனவே; பிரபுவே! தங்களுக்கு நான் அடிமையாகிறேன். இவ்விடத்திலேயே யிருந்து தங்களுநீனத்திலுள்ள எங்களைப் பரிபாலிக்க வேண்டுகின்றேன். நகரத்திற்கு வந்து எனது குடிசையுடைய புனிதமாக்க வேண்டும். இதோ தமக்காகக் கொணர்ந்த இந்தக் கனிகளை சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு அடியேனை அதுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்றான்.

இராமபிரான் குகனைப் பார்த்து “அப்பா நண்ப! என் பேச்சுக்கேள். இன்னும் பதினான்கு வருடம் வரையில் கிராமங்களை யும் வீடுகளையும் பார்க்கமாட்டேன். பிறரொருவர் கொடுக்கும் கனி கிழங்குகளையும் புகியேன். உன் இராஜ்யமெல்லாம் எனதே” என்று சொல்லி உடனே ஆலம்பால் கொண்டு வரச் செய்து அவரும் தயி இலக்ப்புணரும் சீதை மூவரும் அளக பரத்தில் தடவிக் கொண்டு சடா மகுடந் தாங்கினர்.

பிறகு இராமபிரானும் சீதாபிராட்டியும் ஜலபான மாத்திரமே செய்து, தயி இலக்ப்புணர் சருகு, இலை, தருப்பை முதலியவற்றைப் பாப்பி ஏற்படுத்திய சயனத்தில் முன் தாங்கள் அயோத்தியா புரியில் அம்ஸனானிகா மஞ்சத்தின் மீது சயனிப்பவர்போல் சயனித்து நித்திரையோயினர். பிறகு இலக்ப்புணர் தமது பாணங்க ளோடு கூடிய அம்புறுத்துணி, வில்லு இவைகளை யெடுத்தக் கொண்டு கையில் பாணங்களை யுடையவளுை குகனோடு இராமபிரான் ஈலா டக்கங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஃ

ஐந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

6-வது சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் க ளு கி ரு ர் .

இங்ஙனம் பெருமான் சயனித்திருப்பதைக் குதன் கண்டு, இலக்ஷ்மணரைப் பார்த்து “அண்ணா! சிறந்த உப்பிரிகையில் சொர்ணகசிதமான மஞ்சத்தின்மீது மிருதுவான பஞ்சுணையில் சீதாபிராட்டியுடன் சயனித்திருப்பவான எமதையன், தருப்பைப் புல, இலை, சருகுகளாலான படுக்கையின் மீது சயனித்திருப்பதைக் கவனியுங்கள். இராமபிரானது இப்படிப்பட்ட கஷ்டத்திற்குக் காரணம் கைகேயி யன்றோ? இது விதியின் பயனையாம் மந்தரை சொல்லிய பேச்சை மனதிற்கொண்டு இந்த மகாபாதகத்திற்கு ஆளானாள் கைகேயி”யென்றான்.

இலக்ஷ்மணர் குகைக்குப் போதிக் கின்று.

இங்ஙனம் கூறிய குகை இலக்ஷ்மணர் பார்த்து, “ஐயா! நான் கூறுவதற்குச் சற்றுச் செவிகொடுங்கள். எவருடைய சுகதுக்கங்கட்கு எவர் காரணமாவர்? அவாவர் செய்த பூர்வ கர்மங்களன்றோ அவாவருடைய சுகதுக்கங்கட்குக் காரணமாகின்றது; துக்க சுகதங்களுக்கு ஒருவன் அதிகாரியாக மாட்டான். பிறனொருவனால் சுகதுக்கங்கள் ஏற்பட்டது என்று கூறுவது பேதை மதியையாகும். நான் செய்கின்றேனெனச் சொல்வதும் விண்பிமானமாகும்; உலகத்து ஜனங்கள் அவாவர் செய்த கரும்மங்களிற் கட்டுண்டு மூல்கிறார்கள்; அவாவர் செய்த கர்மத்தின் காரணமாகவே புவியினுள்ளோரனைவரும் படைவர், நண்பர், மந்திரியுட்கர், உதாசினர், உறவினரென்று சொல்லப்படும் மாறுதலைப் பெறுகின்றனர். ஆகையால் புருஷன் தனக்குத் தன் கரும வசத்தால் நேரிடும் சுகதுகளை அதுபவித்துக்கொண்டு பொறுமையுடனிருத்தல் வேண்டும். போகங்கள் வேண்டுமென்ற விருப்பும் அகல் வேண்டாமென்ற

வெறுப்பும் கூடாது. அவை வரினும், வரானிதும் அவைகட்டு வசமாதல் கூடாது; எவ்விரவர் எந்தெந்த சுபாசுப கருமங்களை எத னால் எவ்வாறு செய்தனரோ அப்படிப்பட்ட கருமங்களை அவ்வவ் வாறே அதுபவித்துத் தீரவேண்டியது இன்றியமையாததே யாகுமெயன்றி வேறில்லை.

சுபாசுபகர்மங்களின் பலன்களே சுகதுக்கங்களாகும். இவை பிரமனால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை. இவற்றை வேண்டாமென்று தடுக்கத் தேவர்களுக்கும் முடியுந் தாமன்று. புருஷன் சுகதுக்கங்க ளுக்காக எப்போதும் அவற்றால் கட்டுப்படுகின்றான், புண்ணிய ராவங்கட்குத் தக்கவாறு இந்தத் தேகம் அடையக்கப்பட்டிருக்கேன் றது; சுகத்திற்குப் பிறகு துக்கமும், துக்கத்திற்குப் பிறகு சுகமும். புனிதியுள்ளவர்களுக்கு இரவையும், பகலையும் போல இன்றியமை யாதிருப்பவை. சுகத்தினிடையில் துக்கமும், துக்கத்தினிடையில் சுகமும் இருக்கின்றன துக்க சுகமிரண்டும் சேறும் நீரும் போலச் சேர்ந்திருப்பன; ஆசையால் வித்துவான்கள் தையத்தினால் அவை யாவையும் மாயையெனக் கொண்டு அவற்றை லேற்படும சங்கடங்க ளுக்கும் சந்தேகங்களுக்கும் வருந்துவதாயில்லை, மகிழ்வதாயில்லை” என்றார். இவ்வாறு குறூஸ்க்ஷணர்கள் சம்பாஷிததுக் கொண்டிருக் கையில் பொழுது புலர்ந்தது. இராமபிரானும் அப்பொழுது துயிலினின்றொழுந்த காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டார். பின்னர் குகனேரோக்கி! நண்பனே “விரைவாக ஓடமொன்றைச் சித் தபாமித்தவேண்டு”மென்றார். அந்த குகன் இராமாது ஹிதமான வச தைதைக் கேட்டதும் அவ்விதமே யாகட்டுமென்று சம்மதித்தது உடனே ஒரு நல்ல ஓடமொன்று கொண்டுவந்து காண்பித்து “நாதனே! நன்மையை யளிக்கக்கூடிய இந்த ஓடத்தில் தாங்கொரு, பிராட்டியாரும், தம்பி இளக்ஷ்ணனும் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்; நான் எனது பங்காளிகளுடனே ஓட்டுகின்றேன்” என்றான். இராம பிரான் உடனே ஓடென்று சொல்லிப்புறப்பட்டு சீதாதேவியை யோடத்தி லேற்றிவிட்டுத் தாமும் குகன் காத்தைத் தீடிததுக்கொ ண்டு ஏறிக்கொண்டார். உடனே இளக்ஷ்ணனும் ஆயுதம் மூதலியவைகளை அதில் ஏற்றிப் பிறகு தானும் ஏறிக்கொண் டார்.

பிறகு குகன் தன் பங்காளிகளுடன் அந்த ஓடத்தை யோட்டி
க்கொண்டு போனான். கங்கையின் ஈடுவே செல்லும்பாது
சீதாதேவி “தேவி! உனக்கு நமஸ்காரம். இந்த வனவாசம் கழிந்த
வுடன் நான் என் புருஷனோடும் கொழுந்தினோடும் ஸாரை மாமசம்
முதலிய அநேக உபகாரங்களைப் பூசிப்பேன்” என்று கூறிக் கங்
காதேவியை வேண்டிக்கொண்டனள், பிறகு கங்கையைக் கடந்து
கரைசேர்ந்தனர். இங்கே வந்ததும் குகன் இராமபிராணைப் பார்
த்து, “பிரபுவே! தங்களுடன் நானும் வருகின்றேன், விடைதந்தரு
ளல் வேண்டும், இன்றேல் துக்காணமென்னுயிரை விட்டுக்கொடுவேன்”
என்றான்.

இங்ஙனம் குகன் கூறியதும் சோதண்டாணியாகிய பிரபு
“பதினான்கு வருஷத்தையும் தண்டகாரணப்பத்திற் சழித்துத்
திருப்பவும் இவ்விடம் வருவேம். இது சத்தியமான பேரம் இராம
வாக்கியம் ஒருபோதும் பொய்யாகாது” என்று கூறி அகலின
ஆனில்கனம் செய்துகொண்டு பலசமாதான வசனங்களைக் கூறித்
தடுத்தார். பின் குகன் விசனத்தடன் விடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.
பிறகு அங்கே கொல்லத்தக்க மிருகங்களைக் கொன்று பக்குவப்ப
டுத்தி மூவரும் புசித்தாவிட்டு ஓர் மரத்தடியில் சயனித்திருந்து
அன்றிரைவக் கழித்தனர். பின்னர் மூவரும் பரத்வாஜாசிராமம்
சென்றனர். அங்கே வெளியே நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு பிரமசு
ரியைக் கண்டு “தசரத சகாவர்த்தியின் புத்திரர்களாகிய இராம லக்ஷ்
மணர்கள் வனவாசஞ் செய்யக் கருதி சீதாதேவியுடன் வந்து வரச
வில் சிறிதின்றன ரென்று முனிவர் பெருமானிடம் தெரிவியும்” என்
றார். உடனே அவன் ஓடித் தவமுனிவரைத் தண்டனிட்டு “சுவாமி
இராமபிரான், சீதாதேவி, இலக்ஷ்மணர் மூவரும் வெளியே வந்
திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் வருகையை உங்களுக்குத் தெரி
விக்கச் சொன்னார்கள்” என்றான்.

அச்செய்தி கேட்டதும் பரத்தவாஜ முனிவர் அக்கணமே
அரங்கிய பாத்தியங்களுடன் எதிர்கொண்டு வந்து இராமபிராணைச்
சகோதாரருடன் பூசித்து அவரைப் பார்த்து அரவிர்தனாகனா!
இராமா ஆசிராமத்துக்குள்ளே வந்து உமது பாததானியால் அதைப்
பரிசுத்தம் செய்யு”மென்று கூறி உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.
அங்கே அவர்களுக்கு உதட்டமான அதிதி சதாராவகளைச் செய்து,

தமது தரிசனத்தால் இப்பொழுதே அடியேன் யெனது தவசித்தி பெற்றவனானேன், எனது தபோமஹிமையால் முக்காலங்களையும் அறிவேன், ஆகையால் தங்களைப் பரமாத்மா வென்றும் மாயகாரியமானு - ரூபியென்றும் தெரிந்துகொண்டேன். தங்கள் பிரமதேவரது பிரார்த்தனைக் கிணங்கி இவ்வவதாரமெடுத்த வனவாசம் செய்ய வந்ததின் காரணத்தையும் இனி என்னசெய்ய உத்தேசமோ அதையும் தமது உபாசனையினால் உண்டான அறிவு என்னும் கண்ணார்க் கண்டு அறியக்கூடியவன்; இருகுலதிலக! இன்னும் நான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன். தங்களை பிரத்யக்ஷமாகக் கண்ட நான் கிருதார்த்தனானேன்” என்றார்.

இங்ஙனம் சொல்லிய முனிவர் பெருமானை இராமர், இலக்ஷ்மணர், வைதேகி மூவரும் பணிந்து “பிரமதேனுத்தமமே! நங்கள் தமது அணுக்கோகத்துக்குப் பாத்திரர்களான இராமகுல பந்துக்கள் என்று கூறி மகிழ்ந்து இன்னும் பலவாறுகப் பேசிக்கொண்டு அன்றிரவை அந்த முனி புங்கவரின் சன்னிதியிற் கழித்தார்கள்.

பின்னர் மறுநாளுதயத்திலேழுந்து இராமபிரான் முதலிய மூவரும் அந்த முனிவர் கிருமித்த சிறந்த ஓர் ஓடத்திலேறி யமுது கதியைச் கடந்து முனிவர் காட்டிய மார்க்கத்தோடு கிறிது தூரம் வழிபட்டுத் தித்திர கூட பருவதத்தை யடைந்து அங்கு முனிவர் கள் சூழ வசித்த வரும் ஸ்ரீ வான்மீதீ முனிவரது ஆசீர்மத்தை யடைந்தனர்.

பலவகைப் பறவைகளும், விலங்கினங்களும், பலவகையான மலர், கனி இவைகளுடன் கூடிய விரிசூவகைகளும் நிறைந்து இரமணீயமாக விளங்கும் அவ்வாச்சிரமத்தின்கண் முனிவர் பெருமானுள் வான்மீதீ முனிவர் இருக்கக்கண்டு அவரை இராமபிரான் தம்மியுடனும் ஜானகியுடனும் மஸ்கரித்தார். அங்கனம் தம்மகம் வணங்கிய இராமபிரான் சீதா கார்த்தொன்றும், இராமகுல திலகவொன்றும், பிறப் பெண்ணும் பந்தத்தினின்றும் விவிப்பவவொன்றும், அப்பாமை யவொன்றும், அநாமயவொன்றும், நித்தியாபந்தவொன்றும், ஜன்ம மற்றவவொன்றும், நித்திய சித்தவொன்றும், சர்வபூதங் கனிது நிருப்பவவொன்றும், சாந்த சீலவொன்றும், மன்மத ரூபவொன்றும், சத்திய சந்தவொன்றும், குரோதத்தை ஜெயித்தவவொன்றும், அறிந்துகொண்ட வான்மீதீ முனிவர் விரைவாக எழுந்து மிருத்த பக்தியுடன் கண்கனி

னின்றும் ஆனந்தபாஷ்டம் பெருக ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார். பிறகு உலக பூஜ்யரும் அவ்வியத்தருமான இராமபிரானை விதிபடி பூசித்து மதுரமான கனிசிறுஞ்சுகளை மகிழ்ச்சியுடன் தந்து புசிக்கும் படி உபசரித்தார்.

அப்போது இராமபிரான் இருகாங்களையும் குவித்த வண்ணம் இருந்து வான்மீதி முனிவரை நோக்கி “சொம்! தந்தையின் ஆக்கினன் குட்பட்டு நாங்கள் தண்டவனத்திற்கு வந்திருக்கிறோம் அதற்குக் காரணம் தாங்களே யறிவீர்கள். நாங்கள் அதைப்பற்றிச் சொல்லக் கிடப்பது எதுவுமில்லை. ஆதலால் தமிழேன் இங்குச் சிலகாலம் சீதாதேவியுடன் வசிக்கிறுப்பதற் சோரிடத்தைக் குறிப்பிடுங்க’ என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது வான்மீதி முனிவர் புன்முறுவலுடன் கூறுகின்றார்.

உலகங்கட்கெல்லாம் உத்தமமான வாஸஸ்தானமாக விருப்பவர்கள் தாங்களேயாம். ஸமஸ்தமான பூதங்களும் தங்களுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளன. இராம! இது தங்களுடைய சாதாரணவாஸஸ்தானம். தாங்கள் இப்போது சீதாதேவியோடு வசித்தற் கிடங் குறிப்பிடும்படி தெரிவித்தமையால், அது எதுவுனில் சாந்தம், சமத்துவம், எல்லா ஜீவன்களிடத்தும் துஷேஷ புத்தி பாராட்டாமை, சதாகாலமும் தங்களுடைய இடைவிடாது தியானிக்கும் சித்தம் இவைகளை யுடையவரது இருதயமே உத்தமமான வாஸஸ்தானமாம். தர்மா தர்மங்க ளெனப்படும் சகலத்தையும் துறந்து உம்மைமே சதாகாலமும் உறுதியோடு வணங்குகிறவருடைய இருதயமே நீர் சீதாதேவியோடு இருப்பதற்குச் சிறந்த வீடாகும். உமது மந்திரத்தை மனனஞ்செய்து உம்மைமே சாணுத்தியகூடத்து ஆசனென்கிற பந்தமற்றிருப்பவருடைய உள்ளமே உமக்கு உத்தமமான வாஸஸ்தலமாகும். அகங்காரத்தை பொழித்த சித்த சாந்தி பெற்று விருப்பும் வெறுப்புமின்றி ஓடும் பொன்னுட ஒப்பக்காண்பார் இருதயமே உமக்கு வீடாகும். மனம் புத்தி முதலிய அந்தக் காரணங்களை உடக்கி சமர்ப்பித்த சதா காலமும் சந்தஷ்டாக விருந்து கர்மங்களைதையும் உமக்கே அர்ப்பணஞ் செய்வேருடைய உள்ளமே உமக்கு அபரமான வீடாகும். தக்கம் வந்தபோது தயருறாமதும், கெம்வந்த வீடத்து மகிழ்ச்சியுடையமதும் எல்லாம் மாபையே யெனத் தீர்மானித்த உம்மை வணங்கு

கிறவர்களுடைய இருதயமே உமது வீடு. அறுபடை விராட்களுக்குமே வேறான ஆக்மாவை தேகத்தினிடமாகப் பார்த்து பசி, தாகம், சுகம், அசுகம், தக்கம் முதலியவற்றைப் பிராணன், மனம் இவைகளின் தருமமென்று உணர்ந்து சம்பாரத்தினின்று விடுதலை யடைந்தவர்களுடைய மனமே தங்களுக்கு வீடாக இருக்கிறது அறிவுருவாயிற்று, சதரூப ரோருபாயுப, அனந்தராயும்; ஒன்றிலும் பற்றற்றவாயுள், எங்கும் உள்ளவாயும், பாவாலும் பேற்றுக்கொள்ளாதக்கவாயும் இருக்கிற உம்மை எல்லாருடைய உள்ளத்திலும் இருப்பவராகக் காண்பவர் எவரோ, அப்பது உள்ளக் கமலத்திலும் சிகையுடன் எப்போதும் வீற்றிருக்கலாம். வணக்கத்தினால் எப்போமுதம் ஆத்ம பாவனைப்பாச சார்ந்தவரும் உமது பாதாவிந்த சேவையில் திடமுடையவரும் உமது நாமத்தைக் கீர்த்தனம் செய்வதால் பாவங்களினின்று விடுபட்டவருமாகிய அறிவானிகளின் இருதயத்தையும் உமக்கு வீடாகக் கொண்டு சீதா தேவியுடன் வசித்து வாலாம்.

இராமா! உம்முடைய நாம மகிமைபை பாராட்டிப் படி வர்ணிக்கக்கூடும்? அதனுடைய மகிமைபால்ல்லவா நான் பிரமிக்கிறேன். உமது நாமத்தின் மகிமைபைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். அது மிகவும் ஆச்சரியகரமான எனது சரித்திரமேயாகும்.

நான் பூவம் கிராதகருக்குள் கிராதகளை வளர்த்துவந்தேன் ஜன்மத்தில் மாத்திரம் அந்தனான யிருந்தேனல்லது சூத்திரர்களுடைய ஆசாரங்களைப் பின்பற்றி வந்தேன். மனோநிக் கிராமில்லாதிருந்த எனக்கு சூத்திர ஸ்திரீகளிடம் அளவில்லாத மக்களுண்டாயினர். இதுவன்றி சோரர்களுடன் சேர்ந்த நானும் சோரனாகவே யிருந்த வந்தேன். சதாகாலமும் கையில் வில்லையும் பாணங்கலையும் வைத்துக்கொண்டு ராணிகளுக்கெல்லாம் நமனைப்போல் திரிந்தேன். அப்பொழுது ஒரு சமயம் ஒரு காட்டில் சப்த மகரிஷிகளையும் கண்டேன். அவர்கள் சாஷூத சூரியனைப்போலவே என் கண்ணுக்கு காணப்பட்டனர். அவர்கள் வைத்திருந்த மூட்டைகளை அபகரிப்பதற்கு எண்ணக்கொண்டு நில்லுங்கள், நில்லுங்கள் என்று சொல்லிப் பபமுறுத்தினைன். அப்பொழுது அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, “அடே பிராமணப் பிரஷ்டா! நீயென் வருகிறாய், என்று கேட்டார்கள், நான் உங்களிடத்திலுள்ள பொருள்களை அபகரித்

பேபாக வந்தேன். அல்லாமலும் எனது மனைவி மக்களில் அனைவர் பசியாபிருக்கின்றனர். அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே நான் காடு மலைகளில் சுஞ்சுரிக்கின்றேன் என்றேன்.

இதைக் கேட்டதும் அவர்கள் சிறிதும் வருத்தமுறாது என்னை நோக்கி “அடே நீ உன் விடுசென்று உன் விட்டி வுள்ளவரைப் பார்த்து நான் தினந்தோறும் உங்கள் சிமித்தம் செய்யும் பாபங்களில் நீங்களும் பாகஸ்தர்களை ஆவிர்த்தனோ ஆகமாட்டீர்களோ என்று ஒவ்வொருவனாய் தனித்தனியே விசாரித்தறிந்துவா; அதுவனாயில்லாங்கள் இங்கு இருக்கின்றோம்; இது உண்மை” என்று தாத்தனர். நானும் அதற்குச் சம்மதித்து என்விட்டிற்குப் சென்று எனது மனைவி மைந்தா இவர்களை விசாரித்தேன். அவர்கள் என்னை நோக்கிப் பாபங்களெல்லாம் உன்னைச் சேர்த்தவைகளே. பிரபோஜனத்தை மட்டும் நாங்கள் அனுபவிப்போம்” என்று விடை கூறினர். அதைக் கேட்டதும் மிக்க மனவருத்தமுற்றுத் திரும்பவும் கருணை சிறைந்த மனதையுடைய அர்த்தணர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தேன். அவர்களைக்கண்டதும் என் மனம் பரிசுத்தமடைந்தது. உடனே என் கையிலிருந்த வில் முதலியவைகளை விசி யெறிந்துவிட்டு நாகடுமன்கிற கடலுக்குப் பாதசிரமான என்னைக் காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள் என்று கூறித் தரையில் மரம்போல் விழுந்து பணிந்தேன்.

அவ்வளம் விழுந்த கிடக்கும் என்னை ரிஷிகிரேஷ்டர்கள் நோக்கி எழுந்திரு எழுந்திரு உனக்கு நன்மை யுண்டாகும்; சாதுக்களின் சகவாசம் நல்ல பலனைத் தந்தது என்று கூறி, “இவனுடைய துன்ப நிவர்த்தியை உத்தேசித்த இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு மந்திரத்தை உபதேசிக்கலாமெனில் பிராமணனு யிருப்பினும் இவன் பிரஷ்டன்; தீயநடக்கையை யுடையவனென்று இவனைத் தன்னிடலாமெனில் இவன் நம்மைச் சரணடைந் திருக்கிறான்; ஆகையால் இவன் பிரபத்தினத்தின் பேரில் முத்தியடைவதற்குரிய உபதேசத்திற்குப் பாதசிரவானாகிறான்” என்று ஒருவர்கொருவர் ஆலோசித்து என்னைப் பார்த்து மரா என்று இடைவிடாது நாங்கள் இங்கு திரும்பிவருமளவும் ஜபித்துக் கொண்டிருந்து வென்று சொல்லிப் போயினர். அவர்கள் கூறியபடியே நான் மன ஆபாசத்தோடு தனிப்பேயிருந்து இருதயத்தில் ஜபஞ் செய்துகொண்டிருந்தேன். அதனால்

பிரபஞ்சத்தை மறந்து ஸர்வ ஸங்க பரித்தியாகஞ் செய்து வெகுநா
ளம் வரையில் நிச்சலமாயிருந்தேன். அப்படியிருந்த என்னைப் புற்று
முடிக்கொண்டது; பிறகு ஆயிரம் யுகங்கள் கழிந்ததும் அந்த ரிஷி
கள் திரும்பவும் என்னிடம் வந்து என்னை வெளியே வாவென்று
அழைத்தனர். நான் சூழ்ந்த டனியினின்று வெளிப்படும் ஸூத்ர
யனைப் போல் புற்றினின்றும் வெளியே வந்தேன். அந்த ரிஷிகள்
என்னைப் பார்த்து, “உனக்கு வால்மீகி டென்னும் நாமம் உண்டா
வதா; ஏனெனில் நீ வால்மீகத்தினிடம் பிறந்தபையால் வால்மீகி
என்கிற மறு பிறப்பை அடைந்தவனானாய் என்று சொல்லிவிட்டுப்
போய்விட்டனர். ஏ இராமா! உமது நாமபிரபாவத்தால் இத்தகைய
செல்வத்தை யடைந்தேன். இப்பொழுது தங்களை ஸீதா தேவியுட
னும் லக்ஷ்மணனுடனும் பிரத்தியக்ஷத்தில் பார்க்கின்றேன். ஆதி முடி
வில்லாதவராய், அசோகராய், நிர்மலராய், நித்தியராய், நிஷ்கர்ம
ராய், சாந்தசீலராய், சுயம்பிரகாசராய்ச், சதாசிவராய், நிராகாரராய்,
அநாமராய், அவ்நியக்தராய், அச்யுதராய், அசங்கராமில்லாதவராய்,
கிரிடையற்றவராய், ஞானாம்சம் உடையவராய், லக்ஷ்மீகார்த்தராய், ஒப்பு
பர்வதற் கமலக் கண்ணனாயும் விளங்கும் ஏ இராமா! தங்களைத் தரி
சித்தபொழுதே முத்தனானேன்; இதில் சந்தேகமில்லை; இராமா தங்க
ளுக்கு வசித்தற்குரிய இடத்தைக் காட்டுகின்றேன்” வாரும்களெ
ன்று சொல்லி, ஸீதா லக்ஷ்மணருடன் ஸ்ரீராமபிரானை அழைத்
துக்கொண்டு, தமது மாணவர்களுடன் வாஸதேயரங்கியமான இரண்டு
பர்வதங்களுக்கு நடுவே சென்று அங்கே சிழக்கு மேற்கு தெற்கு
வடக்கு சதுரங்களுடன் கூடிய இரண்டு வீடுகளையும் விசாலமான
ஒரு பர்வதாஸையையும் உண்டாக்கினர். இராமபிரான் மேன்மை
யான அந்த வீட்டில் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் தேவனைப்போல்
வசித்து வந்தனர்.

இங்கனம் உள்மீகி முதலிய மகரிஷிகளால் பூசிக்கப்பட்ட
இரகுபுங்கவர் தேவலோகத்தில் தேவர் முனிவர்கள் சூழ இந்தி
ரானியுடன் விளங்கும் இந்திரனைப்போல், இலக்ஷ்மணரோடும்
ஸீதாபிராட்டியோடும் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

7-வது சருக்கம்.

பரமசிவன் கூறுகிறார்.

அப்பால், மந்திரி சுமந்திரன் ஸாயங்காலத்தில் அப்போத்பா புரி வந்து சேர்ந்து இரத்ததை நகரத்திற்கு அப்புறமே நிறுத்தி விட்டு முகத்தை வஸ்திரத்தினால் மூடிக்கொண்டுக் கண்ணிருடன் நகரத்தில் பிரவேசித்த அரண்மனை வந்து தெண்டனிட்டு தின்றான். அங்கனம் வணங்கி நிற்கும் சுமந்திரனைப் பார்த்ததும் மன்னர் மன்னனாகிய தசாதமசாராஜன் அச்சமுடையவனாய் “சுமந்திரனே! இராமன் லக்ஷ்மணன் சீதை மூன்று பெயரும் எங்கிருக்கின்றார்கள்; இராமனை நீ யெவ்விடம் விட்டு வந்தாய்? மகா பாபியான என்னைப் பற்றி அவன் என்ன சொன்னான்? சீதையும் லக்ஷ்மணனும் தயவில் லாதவனான என்னைப் பற்றி என்ன கூறினார்?” என்று கேட்டு, உடனே “ஏ இராமா” ஏ இராஜா ஸிரேஷ்டா! புத்திர உத்தமனே! திரனே! ஸ்ரீமாதே! அறிஞனே! வில்வல்லவனே! ஏ இலக்ஷ்மண! ஏ சீதா! வியாகுலம் எங்கிற கடலில் மூழ்கி மாணத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்னைப் பார்க்கமாட்டீர்களா? என்று கூறி வெகு நேரம் பிரலாபித்த, துக்கக் கடலில் ஆழ்த்தான்.

இங்கனம் சோகமுற்ற அரசனை அமைச்சன் நோக்கி, கைகூப்பிய வண்ணம் நின்று, “பிரபுவே! இராமபிரான் சீதாதேவி இலக்ஷ்மணன் மூவரையும் உமது இரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்க் கண்ணக் கணாயிச், அருகாமையி லிருக்கும் சிறுங்கிபேர புத்தரை யடைத்து அங்கே தங்கி யிருந்தேன். அப்பொழுது குகன் கனி கிழங்குகளைக் கொணர்ந்து, காகுஸ்தரிடம் அன்புடன் கொடுத்தான். காகுஸ்தர் அவைகளை அன்புடன் ஸ்பரிசித்து விட்டு ஏற்றுக்கொள்ள திருந்தனர். பிறகு குகனை ஆலம்பல் கொணர்ந்து தரும்படி சொல்லிச் சடைமூடி தரித்துக்கொண்டாள். அப்பாஸ என்னைப் புன்முறுவலோடு நோக்கி, “மந்திரி! என் பொருட்டு

வருத்தம் வேண்டாம்” என்று அரசனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். அயோத்தியா புரியிலிருந்து அரசு புரிவதிலும் இந்த ஆரண்ய வாசத்தில் அநேக நன்மைகளுண்டென்றும், சொல்லவேண்டும்; எனதனைக்கு எனது வந்தனத்தைத் தெரிவித்து, எனக்காக விசனப்படாதிருக்கும் படிக்கும் என் பிதாவின் சோகம் நீங்கும்படி சமாதானம் செய்யும்படிக்கும் சொல்வீர்” என்றார். சிதாதேவி கலங்கிய கண்ணிருடன் இரகு புகுவனைக் கீழ்க்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு தழதழத்த குரலுடன் “என் மாமனார் பாத பங்கயத்தற்கு வந்தனம் பல சொல்ல வேண்டு”மென்று சொல்லிச் சோகததால் வேறு பேச்சுப் பேச முடியாமல் தலை குனிந்தவண்ணம் பெருகிய கண்ணிருடன் நின்றான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் யாவரும் ஓடமேறினர். அவர்கள் கங்கையைக் கடந்து அப்பாற் செல்லும் வரையில் நான் அங்கேயே யிருந்தேன். பிறகு பொறுக்க முடியாத தயரத்துடன் திரும்பி வந்து விட்டேன் என்றான்.

இதைக் கேட்ட அரசன் சகித்தற் கரிய தயரமுற்றான். அது கண்ட கௌசல்யா தேவி மண்ணை நோக்கி “மனமொத்த மனைவி கையேயின் வார்த்தையைக் கேட்டு அவள விரும்பிய வாததைக் கொடுத்தது சரி; ராஜ்யத்தையும் அவளுக்கே சொந்தமாக்கும்; என் மகளை ஏன் காட்டுக்கு அனுப்பினீர்? தாங்களே இவை அனைத்தையும் செய்துவிட்டு இப்பொழுது ஏன் விசனப்படவேண்டும்” என்று கேட்டாள். இங்கனம் கௌசல்யை கேட்டது ஆயுதத்தால் உண்டான புண்ணில் அக்கினி பட்டதற் கொப்ப அரசனை வருத்தி யதால் கலங்கிய கண்ணிருடன் கௌசல்யைப் பார்த்து “துயரத்தால் வருந்தும் என்னை ஏன் மீளாத் தயரத்திற் குள்ளாக்குகிறாய்? இப் போதே என் பிராணன் என்னுடைய விட்டு நிச்சயமாய் நீங்கப்போகிறது. மங்கள முடையவளே! நான் நடந்த விஷயமொன்று இப் போது என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது; என் மூடத்தனத்தால் எனக்கு ஒரு முனிவனது சாபம் ஏற்பட்டது; அதென்ன வெனில் கேள். சொல்கிறேன்” என்றார்.

நான் முகிஞ்ஞ சமயம் எனது வாலிபப் பருவத்தில் வில்லம்பு முதலியவைகளுடன் வனங்களிற் சென்று வேட்டையாடத் தொடங்கி, நவாத்திரியில் நதிதீரங்களில் திரிந்துகொண்டிருந்

தேன், அப்பொழுது தன் பெற்றோரின் தாகத்தைத் தணிக்க ஒரு முனி புத்திரன் கடையில் குடத்தை யழுத்தி ஜலம் கொண்டு கொண்டிருந்தான். அதனால் உண்டான சத்தத்தைக் கேட்ட நான், நீரருந்தம் ஒரு பெரிய யானையிலுள் உண்டாடுப ஓசையென வெண்ணி அப்பக்கம் ஒரு அம்பை விவ்விற்றிருந்து எய்தேன். உடனே “ஆ உயிர்துறந்தேன்; ஒருவருக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்த நியாத என்னை அடித்தோர் யார்? ஆ! என் விதியே! என் பெற்றோர் தண்ணீருக்காக என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களே” என்னும் மனிதனுடைய வார்த்தை என் செவியிற் பட்டது. உடனே வருத்தமும் பயமுடையவர்போல அந்த மனிதனருகே சென்று “ஐயோ! அடிமேன் தசாதன் அறியாமையால் செய்தவிட்டேன். ஆதலால் முனிவா பெருமானே என்னை யன் னீர்பாடு ஆதரிக்கவேண்டுமே” என்று திருவடியில் விழ்ந்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்தது, “காஃல நீ வருந்தவேண்டாம்; பிரம்ஹத்தி யுற்மை யடையாது. நானொரு வைசியன் தவசி. என்னைப் பெற்றோர் தாகத்தால் வருந்துகின்றனர். அவர்கள் என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆதலால் எதைப் பற்றியும் சிந்தியாது இக்கணமே இந்த ஜலத்தை அவர்களிடம் கொண்டு போய்க் கொடும்; அல்லாவிடில் என் தந்தைக்குக் கோபமுண்டாவின், உம்மை இப்போதே யெரித்துச் சாப்பாக்கிவிடுவார். அவர்களிடம் தண்ணீரைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து நீங்கள் செய்த தீங்கை யென் பெற்றோருக்குத் தெரியும்படி சொல்லும்;” என் உடலில் கைத்துள்ள பாணத்தை மெதுவாக எடுத்துவிடும்; அது என்னைத் துன்புறுத்துகின்றது; என் பிராணனை விடுகிறேன்” என்று கூறினர். நான் உடனே அவர் கூறியபடி அவர்மீது கைத் திருந்த அம்பைப் பிடுக்கி பெறிந்துவிட்டு நீர்க்குடத்தை யெடுத்துக் கொண்டு அவரது பெற்றோரிருக்குமிடம் சென்றேன் அவர்கள் அதி வயது சென்ற சீழவர்கள், கண் தெரியாதவர்கள்; தாகம் பொறுக்கொனாது “ஐயோ! எமது பிள்ளை இன்னும் ஜலங்கொண்டு வராமைக்குக் காரணமென்ன? சீழவர்களே என்று தாகத்தினால் வருந்தும் எம்மை உபேக்ஷித்தானோ? எம்மிடத்தில் அவன் மிகுந்த அன்புள்ளவனுயிற்றே? அப்படிச் செய்யமாட்டானே” என்று வினாப்பட்டெக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது நான் அவர்களை யணு

வினையால் என் காலடிச் சத்தங் கேட்டதும், அவர்கள், “அப்பா மகனே! ஏன் இவ்வளவு நோம்! குளிர்ந்த ஜலங் கொடு; நாங்கள் குடிக்கின்றோம்” என்று கேட்டனர். அது கேட்ட நான் மிகவும் பயமடைந்து, அவர்களிடம் மெதுவாய்ச் சென்று, அவர்களை வணங்கி, “பெரியவனே! நானுங்கள் பிள்ளையல்ல; அய்யாத்திபாதி பதி; என் பெயர் தசாதன்; மிருகவேட்டை யாடுவது கருதி இந்த இடத்தில் நதி தீரத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கேன்; அப்பா மூது தண்ணீரில் சததமுண்டாவது என் செவியிற் பட்டது. அது நீருந்த வந்த ஒரு மிருகத்தின் முழக்கமாக விருக்குமெனக் கருதி அத்திசையைக் குறித்து மகா பாவிபாகிய நான் ஓர் அம்பெய்தேன்; உடனே “உயிர் துறந்தேன்” என்ற சததமுண்டாயிற்று. அது செவியிற் பட்டதும் மிருகத பயமடைந்து ஓடிச் சென்று பார்த்தேன். அங்கே அவிழ்ந்த சடைகளுடன் தரையிற் கிடக்கும் ஒரு முனிவர் குமாரனைக் கண்டு பயந்து: “என்னை யாதரிக்க வேண்டும்; என யியனே! என்னை யாதரிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தேன். அந்த முனிவர் குமாரன், என்னை நோக்கி, “பயப்படாதே; பிரம்ஹத்தி உணக்கில்லை என்று சொல்லி, இந்த நீரை என தாய் தந்தையருக்கு கொடுத்துப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுமென்று கட்டளை யிட்டான். முனியைத் தொந்தரவுக்குள்ளாக்கின நான் அவ்வாறே இங்குத் தங்கலிடத்தில் வந்திருக்கின்றேன்; தயைசெய்து என்னைக் காக்கவேண்டும். உங்களைச் சரணமடைந்தேன்” என்றேன்.

இவ்வுரை செவியிற் பட்டதும் அவர்கள் பெருந் தயாமடைந்து தங்களை அப்புதல்வன் மூர்ச்சித்து விழுந்த இடத்திற்கு அப்போதே அழைத்தேருப்படி கட்டளை யிட்டனர். நான் அவர்கள் கட்டளைப்படி அந்தக் குமாரன் விழுந்து கிடக்கும் இடத்திற்கு அவ்விருவரையும் அக்கணமே யழைத்துச் சென்றேன். அவர்களிருவரும் தங்கள் பிள்ளையைக் கரங்களால் தடவி அழத் தொடங்கி என்னைப் பார்த்து, “மன்னு! விறகுனைச் சேகரித்து வா, விரைந்து கிதை மூட்டவேண்டும்” என, நானும் அவ்வாறே விறகு சேகரித்த வந்து அவர்களாக்கைப்படி கிதை மூட்டினேன். அவ்விருவரும் புறல்வனோடு அச்சிதையில் பிரவேசித்து விட்டனர். அக கினி மூண்டெரிந்ததும் அம்மூவரும் வெந்த பாலோகம் சென்ற

னர். அச்சமயம் வயோதிகனை பிதா "நீயும் புத்திர சோகததால் மானமடையக் கடவது" என்று எணைச சபிதநன். ஆ, லால் அந்தக் காலம் இப்போது நேரிடுகிறதென்று "அவது சாடதா னிது. இதனைத் தீரக முடியாத." என்று புத்திர சோகததால் மிக வந்தளர்வுற்று "ஏமா! அன்பான மகனே! ஏதேதே இக்ஷண! அறிவாளியே! உங்களைப் பிரிவாற்றாமல் பாணபனடிகின்றேன், இது கைகேயியினால் நேரிட்கது" என்று அழுத உண்ணமே பன்னர் மன்னனை தரதன் பராணனை விட்டுச் சொர்க்கலோகம் சென்றான்.

அது கண்ட கௌஸல்யை சுமிததிறை மற்றுமுள்ள ராஜபத்தி னிகள் எல்லோரும் மார்பில அடிததக்கொண்டு பெருங்கூலிட்டு அழுதார்கள். இதனை அறிந்த வஸிஷ்ட மகா முனிவா அமைச்சர்க ளுடன் அவ்விடம் வந்து மன்னனுடைய சரீரத்தை தைலக் கொப் பரையில் பத்திப்படுத்தி விட்டுப் பரதனையும் சததருக்கனையும் யுதாஜித்கின் நகரத்திலிருந்து குநியைன்மேல் ஏறிச் சென்று வினாவில் அயோத்திக்கு அழைத்து வருப்படி தூதர்களை அனுப்பி னார். அவர்களிடம் அரசனையும் அன்னை கைகேயியையும் டார்க்க வாஜேண்டுமென்று சொல்லும்படிக்கும் தூதர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டனர்; தூதர்கள் அவ்வாறே வினாவாக ஓடி பரதனுடைய மாமனைக் கண்டு வந்தனம் செய்து பரத சததருக்கர்களை சிக்கிர மாக அயோத்திக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று, வசிஷ்ட பகவான் ஆக்ஷை செய்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். உடனே பரத சத்ருக் னர்கள் இருவரும் தமது ஆசிரியரது ஆக்ஷையைச் சிரமீழ்கொண்டு இராஜனுக்கோ அல்லது இராமபிரானுக்கோ ஏதாவது தன்பம் நேரிட்டிருக்க வேண்டுமென்று கருதி அச்சத்தடன் தூதர்களைப் பின் தொடர்ந்த அயோத்தியாபுரி வந்து சேர்ந்தார்கள் அயோத் தியாபுரி அச்சமயம் இலக்ஷ்மீ விலாஸமற்று ஜனக் கூட்டங்களும் உற்சவக் கொண்டாட்டங்களும் சிறிதுமின்றி இருப்பதை நோக்கி மிகக் வலியுற்று முகவாட்டதடைன் அரசனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கே அரசர்க் குரிய இலக்ஷணங்கள் ஏதுமின்றி கைகேயி ஒருத்திமட்டுமே ஏகாந்தபாய் வீற்றிருக்கக் கண்டு அன் போடு அன்னையின் பாதத்தில் விழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித் தார்கள். கைகேயி அன்போடு அவர்களைத் தழுவி மடியிசைக்

கொண்டு உச்சிமோந்து புன்சிரிப்புடன் அழகான குழந்தைகளே! என் பெற்றோர்கள் சுகமாயிருக்கின்றனரா? என் தாயன் சுகமா? தெய்வகதியால் உங்களை இன்று சுகமாக விருக்கக் கண்டேன் என்றான். இப்படிக்கேட்ட அன்னையின் முகத்தைப் பார்த்து! அம்மா தந்தை எங்கிருக்கின்றார். நீ ஒருத்தியாக இங்கிருப்பானேன் என் பிதா உன்னை விட்டுத் தனியே யிருந்ததில்லையே. அதற்கு மாறாக இப்பொழுது காண நேர்ந்த காரண மென்ன? என் பிதா இருக்குமிடத்தைச் சொல்லும். எனக்கு அவரைக் காணுதருப்பதினால் அழுகையும் அச்சமும் உண்டாகின்றன என்றான். கைகேயி “பிதாவினிடத்தில் அன்புள்ள அப்பா பாதா! ஏன் துக்கப்படுகின்றாய்? அறநெறிவழுவாதவர்களும் அசுவமேதாதியாகங்களைச் செய்தவர்களும் அடையும் பதவி எதுவோ அந்தப் பதவியையே உன் தந்தையும் அடைந்தனர் என்று சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் பாதன் சோகமடைந்து தனாமேல் விழுந்தான். பின் சுற்று நோத்திருக்கல்லாம் தெளிந்தெழுந்த” ஆ என்னைப் பெற்ற ஐயனை! எங்களைத் துக்கக் கடலில் தள்ளிவிட்டு எங்கே போனார்? என்னை என் அண்ணையின் வசம் ஒப்புயரியாமல் எவ்விடஞ் சென்றார்,” என்று இப்படிப் பபத்தான் கூறி அழுது தலைமயிரைப் தனாயில் விழுந்தான். கைகேயி அப்படி விழுந்த பாதனை யெடுத்திக் கண்களைத் துடைத்து “அப்பா மகனே! உனக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது; உனக்கு வேண்டியவைகளை யெல்லாம் சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லப் பாதன் அன்னையைப் பார்த்து “பிதா இறக்கும்போது கூறியவை எவை? என்று கேட்டான். கைகேயி சிறிதும் பயமின்றி பாதனை நோக்கி, “ஆ இராமா! சீதா! இலக்ஷ்மண!” என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டே உயிரிவிட்டனர் என்றான்.

அதைக் கேட்டதும் பாதன் “ஏ! அம்மா! அந்த ஸம்பத்தின் இராமர் ஸம்பத்திலில்லைபா என்ன? அவர்கள் எங்கேபோய் விட்டார்கள்” என்று கேட்டான்.

கைகேயி கூறுகிறாள்.

உன் தந்தை இராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்வதற்காக யத்தஞ்செய்தார். உனக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கொடுப்பதற்காக அதற்கு என் இடையூறு செய்து, ஏற்கனவே அசனுவல உன் தந்தை எனக்குக் கொடுத்த இரண்டு வாதங்களும் கேட்டேன்.

அந்த இரண்டில் ஒன்றினால் ஸமஸ்தமான ராஜ்யத்தையும் உனக்கு அளிக்கும்படிக்கும் மற்றொன்றினால் இராமன் ரிஷி வேஷத்துடன் கானகம் செல்லவேண்டுமென்றும் கேட்டேன. ஸத்தியத் தவறாத உனது தந்தை நான் கேட்டபடியே ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்து இராமனையும் காட்டுக்கே அனுப்பிவிட்டார். ஸீதையும் பதிவ்ரதா தர்மத்தை யனுஸரித்து இராமனைப் பின்பொடார்ந்து சென்றாள். இலக்ஷ்மணனும் அண்ணா விடகதிலுள்ள அன்பைக் காட்டும்பொருட்டு இராமனைப் பின்பொடார்ந்து சென்றான். இவர்கள் எல்லோரும் காமிசென்றதும் அரசன் அவர்களையே நினைத்துக்கொண்டு இராமர இராமா வென்று புலம்பிக் கொண்டு உயிர் துரந்தார் என்று கூறினான்.

இவ்வுகா செவியிற் புருத்ததும் பாதன் வச்சிராயுதத்தாலடியுண்ட பருவதத்தை யொததிப் பூமிமீது விழுந்தான். அங்ஙனம் விழுந்த பாதனைப் பார்த்த கைகேயி மிகுந்த பரிதாபமும் துக்கமுமடைந்து “அப்பா மகனை! நீயேன் அழவேண்டும்? கிடைத்தற்கரிய இராஜ்யமல்லவா உனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது” என்றாள். பாதன் உடனே தன் அன்னையை அப்படியே எறிததுவிடுபவன் போற் பார்த்து, ‘மகாபாயி! நீ என்னோடு பேசவேண்டாம்; கொழுனனைக் கொன்ற கொடும்பாகியாகிய உன் வயிற்றிற் பிறந்த நானும் மகா பாகியானேன்; நான் தீயிற் குதிப்பேன்; விடத்தைப் பருகு வேன்; அல்லது நானே வாளாலறுததுக்கொண்டு நமனுலகத்திற்கே னும் செல்வேன்? நீ கணவனைக் கொன்ற பாதவி; கெட்ட புத்தியுடையவள். நீ ரும்பி பாகமென்னும் நகைத்திற்கே செல்வ தற்குப் பாத்நிர மானவன்” என்று கூறிக்கோபத்துடன் அங்கிருந்து கௌஸல்யாதேவியின் கிரகம் சென்றாள். கௌஸல்யை பாதனைக் கண்டதும் கோவென்றலறி அழுதாள். பாதனும் அவ்வாதே கௌசலியின் பாதத்தில் விழுந்த பரிதபித்தான். அந்த மகா பதிவிரதையான கௌஸல்யாதேவி பாதனை வாரி பெடுத்த முக வாட்டத்துடன் அவளை கோக்கி அழுத வண்ணமே “அப்பா மகனை நீ சமீபத் திலில்லாத இச்சமயம் இவ்வாறாய் விட்டன. உன் தாயார் செய்த வற்றை யெல்லாம் அவள் கூற நீ கேட்டிருப்பாய். இராமன் என்னைத் துன்பக் காலில் தள்ளி விட்டு சடைமுடி தரித்த மா வுரியுதி ற்றுத் தன் மனைவியுடனும் தன் தம்பி இலக்ஷ்மனுடனும் கானகஞ்

சென்றான் எனத் தெரிவித்து, ஆ! ராமா! இரகுலத்திலகா! பரத் பரனாகிய உன்னைப் புதல்வனாக வடைந்தம் பாழுந் துக்கம் என்னை விட்ட பாடினாயே? விதி வலிமை கொண்டிருக்கிறது டோமபு என்று கூறி வருந்தினான். அது கண்ட பரதன் கௌஸ்கியைப் டாதவனைப் பிடித்துக்கொண்டு “அம்மா! நான் தெரிவிப்பதற்குச் சிறிது செவி கொடுங்கள்; எனது தமையன் இராஜ்யாபிஷேக நிமித்தமும், இன்னும் வேறு கிஷ்யங்களிலும் கைகேயியால் எடுத்த செய்யப்பட்டனவோ அவற்றை நான் அறிந்திருப்பினும் அல்லது அவை எனது சம்பந்தத்தினால் செய்யப் பட்டிருப்பினும், “அம்மா! எனக்கு நூறு பீர்மஹத்தி செய்த பாபம் உண்டாகக் கடவது? வசிஷ்ட மகரிஷியை வாளினால் கொன்று அவர் மனைவி அருந்தியைப் புணர்ந்த பாபத்தை நான் அனுபவிக்கின்றேன். நான் அறிந்திருந்தால் அந்த ஸமஸ்தமான பாபங்களும் எனக்குண்டாகும்” என்று சபதஞ் செய்து வருத்தத்துடன் கத்தினான் பரதன்.

அப்போது கௌஸ்கியை பரதனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு “அப்பா மகனே! அவை யெல்லாவற்றையும் நானறிவேன்; அதன்பொருட்டு நீ துக்கிக்க வேண்டாம்” என்று தேறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தான். பரதன் வந்த செய்தி கேட்ட வசிஷ்டர் அச்சாயம் அமைச்சர்களுடன் அரசனுடைய அரங்குக்கு வந்து புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் பரதனைப் பார்த்து ஆதரவுடன் போதிக் கின்றார்.

பரதா! தசாத மகாராஜா வயோதிகர், ஞானவான், ஸத்திய ஸுதன், பராஹ்மசாலி, இகலோகத்து இன்பங்களினைத்தையு மனுபவித்து அசுவமேதம் முதலிய அரிய யாகங்களைச் செய்து முடித்து ஏராளமாகத் தஸினை கொடுத்து ஆதிநாராயண உபாத்தியாயே தமக்கு திருக் குமாரனாகப் பெற்றார். இப்போது இந்திரனுடன் விற்றிருக்கச் சொர்க்கலோகம் சென்றிருக்கின்றனர். அவருக்காக நீ வீணே வருதுகின்றாய்; முத்திக்கு அருகொன்போர் துக்கிக்கத் தக்கவரல்லர். ஆத்மா, நித்தியன், அவ்யயன், சத்தன், பிறப் பில்லாதவன்; நிர்விகாரன், நிராகாரன், நிஷ்பிரகாசன், நிர்ஞானன், தேதம், ஐடம்; பரிசுத்தமில்லாதது; நிஃயில்லாதது. மார்பிலேடித்

துக்கொண்டு துக்கிப்பவர் மூடர்களே யாவர். சம்சாரம் ஸாரமற்ற தல்லவா? அறிஞர்கள் எப்போது அதன் சம்பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகின்றனரோ அப்போதே வைராக்கியத்திற்குப் பிரதானமாய்ச் சாத்தியாதி சுகத்தைப் பெறுவார்கள். இந்த உலகத்தில் பிறந்தோரைக் காலன் தொடர்ந்தே யிருப்பான்; ஆதலால் பிறந்தவரை மரணம் விடாது. சகல பிராணிகளும் அவரவர் புரிந்த கன்ம வசப்பட்டவர்களாகி பிறப்பிறப்பினை யடைகின்றனர். விஞ்ஞானத்தைப் பெற்ற விதவான்கள் உறவினரைக் குறித்து வருளுதுவார்களோ? அந்த கோடி ஜீவராசிகளும் பிரம்மாண்ட கோடிகளும் அறிஞர்போய்விட்டன கடல்சொல்லாம் வற்றியும் போயின. கணநேரம் பிழைத்திருக்கும் உடலிற்கு அழியா நிலைமை எவ்வாறெற்படும்? அசைந்து கொண்டிருக்கும் துளிரின் துளியிலே யிருக்கும் நீர்த்திவலைபைப் போல் கணத்தில் அழிவதாயிருக்கும் ஆயுளானது அகாலத்தில் பிரிந்துபோகக்கூடியது. அந்த மையத்திற்கு உணக்கு என்ன அனுமானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தேசி தன்னுடைய பூர்வ ஜன்ம கர்மத்தால் மீண்டும் பிரப்பை யடைகிறான். அந்தத் தேசத்தாலேற்படும் கருமம் ஆக்டாவுக்குப் பின்னுமோர் தேசத்தைக் கொடுக்கிறது. பழைய வஸ்திரத்தை அவிழ்த்து துவிட்டுப் புதிய வஸ்திரத்தை எப்படிக் கொள்ளுகிறோமோ அப்படியே தேசியும் வலுவற்ற தேசத்தை விட்டுச் சிறந்த புதிய தேச மொன்றைக் கொள்கின்றான். இங்ஙன மிருக்கும்போது சோகமறுவானேன்? ஆத்மா ஒருபோதும் அழிவதன்று. அல்லது அது விருத்தியடைவதில்லை. விகாங்க னேதுமற்றது, முடிவில்லாதது, உண்மையானது, பிரஞ்ஞான வடிவமானது. புத்தி முதலிய சகல உபாதிகளும்பாது எப்போதும் ஆர்த்தமயமா யிருப்பது. பாமாத்மா மவருவனை எப்போதும் இரண்டற்று விளங்குபவன்; அவனை நன்கறிந்து சோகத்தை யொழித்துச் சகல கிரியைகளையும் நடத்தல் வேண்டும். ஆகவே தைலக் கொப்பணாபிவிருக்கும் தந்தையின் மெய்பினை பெடுதது எங்களுடனும் உறவினருடனுமிருந்த தனது கிரியைகளை நடத்துவாய்” என்றார்.

இங்ஙனம் வஸிஷ்டர் போதிக்கவே பாதன் அஞ்ஞானத்தால் தான் கொண்ட சோகத்தை யொழித்துத் தந்தையின், அபாங்கிரிபைமுறைப்படி நடத்தச் சிந்தைகொண்டி, வசிஷ்டர் திருவாய் மலர்

ந்தபடியே ஆஹிதாக்கினியினால் அரசன் தேகத்தை ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து பந்திரிகளுடன் தானும் தன் தம்பி சத்ருக்ஷனுமாக வீருகை கருமங்களை முடித்தான். பின் பதினொராவது நாள் வேதவீப்பிரங்க ளுக்கு அரசனை யுத்தேசித்து அன்னமளித்தது அளவற்ற பொ ளையும் அநேக ஆயிரம் பசுக்களையும் கிராமங்களையும் இரத்தினம் வஸ்திரம் முதலியவற்றையும் தானஞ்செய்தான். பிறகு எனதருமைத் தமையனும் சீதாபிராட்டியும் இலக்ஷ்மணனும் துன்பத்தைச் கொடுப்பதான வனத்திற்குச் சென்று விட்டார்களே, எனதன்னை யான இராஜாஸியைக் காணுந்தோறும் என் கொஞ்சம் இருபிளவாய்ப் பிளந்து டோகின்றதே. திடசித்தத்துடன் அரசரிமை முதலிய வற்றை திரைக்கரித்துவிட்டு சீதாபிராட்டி சகிதம் காட்டிற்கெழுந்த ருளிய எனதருமை அண்ணா ஸ்ரீராமபிரானை சதா காலமும் நான் சேவிக்கிறேன் என்றிவ்வணபுரதன் கூறி எட்போதும் இராமபிரா னையே தியானித்துக்கொண்டு தமது கிருசத்தில வசித்திருந்தான்.

வீழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

8-வது சருக்கம்.

புரமசிவன் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு பாதனிருக்கையில் வசிஷ்டர் அநேக முனிவர்களுடன் இந்திர சபைக்குச் சமமான இராஜ சபைக்கு வந்தனர். மந்திரிமார்களும் அங்கெழுந்தருளினர். இரண்டாவது பிரமதேவனுக்குச் சமானமான வசிஷ்டர் அங்கேருயர்ந்த ஆசனத்திலயர்ந்து பாதனைச் சதருக்ஷனோடு அவிடத்திற்கு மாவழைத்து ஒரு புறம் வீற்றிருக்கச் செய்து அவனைப் பார்த்து, காலதேசத்திற் கொததவாறு சில வார்த்தைகள் தெரிவிக்கிறார்.

அப்பா! பாதா! தந்தையின் நியமனப்படி நீ இப்போது இராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொள்ளக்கடவாய்; புருஷசிரேஷ்டனே! உன் பொருட்டுத்தானே கைகேயி இந்த அரசரிமையை யாசித்தனள், சத்தியசந்தனாகிய உனதந்தை சத்தியத்தைக் காக்கவேண்டி அவ்வாறே தந்தைனல்லவா? ஆகையால் இப்போதே முனிவர்களுடன் மந்திரமிதிப்படி இராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொள் என்றனர். அதற்குக்கிட்ட பாதன் வசிஷ்டரை நோக்கி, இராஜ்யபத்திற்கும் எனக்கும் என்ன பாத் தியம். இராஜாதிராஜனாகிய ஸ்ரீராம பிரானே உரியவர். காக்கனில் லோரும் அவருடைய ஊழியர்கள். காலை விடியும் நேரத்திலேயே நாமெல்லோரும் சென்று அவரை இவரு அழைத்து வருவோம். இராஜாவியான கைகேயியைத் தவிர மற்ற தாய்மார்களுடன் நாமெல்லோரும் செல்லுவோம். கணவனுயிரை யுண்ட கைகேயியை இப்போதே கொன்று விடுவேன். இவன் பெண்காலை செய்து கொண்டு இராமபிரான் என்னைப் பிரிபதனான ஏறாதுக் கொள்ளாமெனவே கவலைப் படுகிறேன். ஆகையால் நான் நான் நாயதிலுமே தண்டகாரணியத்திற்குக் கால் நடைபாய் போகவேண்டும். நீங்கள் தலுக்குச் சம்மதித்து என்னுடன் வந்தாலும் வராதீர்களும் நானும் சத்தூக்ஷனும் செல்வோம். இராமபிரான் வனஞ் சென்றவாறே அவருக்கு இளையவனாகிய நானும் மரவுரி யுமித்து வனம் சென்று காய்கனிகளையே தின்று அவர் திருமபி வருகிறவரையில் கானகத்திலேயே யிருந்து சத்தருக் கனுடன் சடைமுடி தரித்துத் தனாயிற் படுத்தத் தயிலவேன் என்று தீர்மானமாகக் கூறி மெளனமாயிருந்தான். அப்போது அங்கிருந்தாரானவரும் ஸந்தோஷமடைந்து நீ சொல்லியது மிகவும் ஸரியானது என்று பதனைப் புகழ்ந்தார்கள். பிறகு மறு நாள விடியற்காலம் பாதன் புறப்பட்டான். மந்திரி சுமிசுதிரானது உத்தரவுப்படி சேனைகளும் யானை குதிகைகளுடன் புறப்பட்டன. கௌசலை முதலிய இராஜ்யபத்தினிகளும் வசிஷ்டர் முதலிய பிராமணோத்தமர்களும் கடவே புறப்பட்டுச் சென்றனர். அப்பொழுது புகழில் முன்னேயும் பின்னேயும் இருபக்கம் களிலும் சேனைகள் குழித்து நின்றன.

இங்னனுஞ் சென்ற இவர்கள் சத்ருக்கனுடைய ஆக்கினியினால் கொம்பேரிபுரத்தை யடைந்ததும் அங்குத் தங்கினர். பாதாழ்வரின் வந்திருக்குது செய்தியை ருடன் அறிந்ததும் இவ்வளவரைந்தது.

சேனைகளோடு பாதன் இப்போது இங்கே பயணப்பட்டு வரக்காரண மென்ன வென்று யோசித்து உண்மை யுணராதவனாய், இராமச்சந்திரனுக்கு ஏரீகனுர் தீங்கிழைக்கக் கருதி வந்திருக்கின்றனர் போலுமெனக் கருதித் தன்னைச் சேர்ந்த சில வீரர்களை ஆயுதபாணிதளையா லுமிக் குகளிலும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் பணித்தான். பின்பு பாதனிடம் போய்ப் பார்ப்போம்; அவன் பரிசுத்த மனமுடையவனாயிருக்கின் பட்டிலேற்றிக் கொண்டுபோப் கங்கையின் அக்கரை சேர்ப்போம், எனச் சொல்கின்ற காணிக்கைகளை யெடுத்துக் கொண்டு தன்னைச் சில ஆயுதபாணிகள் சூழ்ந்து வர பாதனை கோக்கிச் சென்றான்.

அந்நேரே சென்றதுமே பாதன் இடையில் மரவுரியுமித்தம் முடிவில் சடாமகுடங் கொண்டமே சதா இராமா இராமா என்று கூறி அவரைப் நினைத்துக் கொண்டு தம்பியுடன் மந்திரிகள் புடைசூழ விளங்குவதைக் கண்ட குகன் தான் கொண்டு போன காணிக்கைகளெல்லாவற்றையும் சம்பாதித்து அடியேன் குகனைச் சொல்லி நமஸ்கரித்தான். உடனே பாதன் குகனை அன்போடு வரவேற்று ஆவிங்களைஞ் செய்துகொண்டு க்ஷேமம் விசாரித்து “தம்பி! குகனே! நீ இராமபிரானுடன் இவ்விருந்தா யல்லவா? பரிசுத்த ஆத்மாவாகிய அவர் உன்னை அன்போடு பார்த்து ஆவிங்களைஞ் செய்யப் பெற்றாயன்றோ? அவருடன் சம்பாஷிக்கும் பாக்கியமுடைய நீ தன்னியனுனாய்; தாமரைக் கண்ணாடியை இரகுபுஷ்வரை சீதா இலக்ஷ்மணருடன் நீ தரிசித்த இடமெதுவோ அவ்விடத்திற்கு என்னையும் அழைத்துக் கொண்டுபோ. அவர் சீதா தேவியுடன் சபனித்த நித்திரை செய்த இடமெதுவோ, அதை எனக்குக் காட்டவேண்டும் நீ இராமபிரானுக்குப் பாமபத்தனாகையால் நீயே பாக்கியசாவி ஆகின்ற” பென்று கூறி, இராமபிரான் நினைத்துக் கண்களினின்றும் நீர் பெருக்கி விசனமுற்றான். பின் குகனுடன் இராமர் எழுந்தருளியிருந்த யிடத்திற்குச் சென்று அங்கே தருப்பைப்புல் சூரு முதலியன பாப்பப் பட்டிருப்பதையும் சீதாதேவியின் கண்களிலுள்ள பொன் தூள்கள் பதிர்த்திருப்பதையும் பார்த்து “ஓகோ சீதா தேவி அகியுயி யாயிற்றே! சிறந்த உப்பரிசையின் மேல் விநியுபந்த மஞ்சத்தின் மீது அழான புஷ்பப் பிங்கையின் இரகு குலதிலகோடு சபனம் செய்யும் தேவி இப்பொழுது தருப்பைப் புல்லிற் பிக்க கோர்த்ததே! ஐயோ! இது எனது

தோஷத்தினால் விளந்த துக்கம். பாபமே ஒருருக்கொண்டதற் கொப்பான கைகேயின் வாயிற்றில் நான் பிறந்தது நினைக்கேது வாயிற்று. பரமாத்மாவான இராமச்சந்திரனுக்கு என் நிமித்தமாக வன்றோ இப்படிப்பட்ட தன்பமேற்பட்டது. ஆ! மகாத்பாவாகிய இளங்குமணனுடைய ஜன்மம் உலகிப்பெற்றது. காணகத்திலிருந்தா னேயாயினும் காகுஸ்தருடனிருப்பதால் கவலையற்றிருக்கின்றான் எனதருமை அண்ணாவின் அடியேனுக்கு அடியேனே வேனேல் என் ஜன்மமும் ஸபலமடையும் இதில் சந்தேகமில்லை" என்றவ்வாறுதயா முற்றான், பின் மறுபடியும் குகனை நோக்கி, தம்பி! எனதண்ணு முதலானவர்களைப்பற்றி உனக்குத் தெரிந்த விஷயம் ஏதேனுமிருட பின் அதை எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அந்த இடத்திற்குச் சென்று அவர்களை யழைத்து வாய் போகிறேன் என்றான். அது கேட்ட குகன், பாதன் எல்ல எண்ணம் கொண்டவனென்பவனாந்து, மிக ஸ்நேகத்துடன் அவனைப் பார்த்து, 'சுவாமி! தவளருக்கு இத்தகைய பக்தி எப்போதேற்பட்டதோ அப்போதே நீ தன்னிய ஶாரீர், தாமரைமலர் போன்ற தேத்திரமுடையவாகிய இராமச் சந்திரமூர்த்தி சீதா இஷ்டமணருடன், சித்திரகூட பருவத்ததிற் கருகே மந்தாகினி நதிக்குக் கொஞ்சதூரத்தில் தவசிகள வசித்து வரும் ஆச்சிரமத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். சீதாதேவி யுடன் ஜகத்பிரபு சுகமாயிருக்கின்றார் என்றான். பாதன் ஆனால் அங்கே நாமும போவோம், வினாவில் கங்கைகடிக் கடக்கச்செய்யு மென்றான். உடனே குகன் மீர்ந்து ஓடங்களைக் கொண்டு வரும் படி செய்து அவற்றில் ராஜபரிவாரங்களை பேற்றி அக்கரை கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான். பிறகு அரசர்கள் ஏறவதற்குச் சூகுத்யான படகு ஒன்றைக் கொண்டு வரச் செய்து அதில் பாதன் சததருக் களை வஸிஷ்டர் தாய்மார்களான கௌசலை, கைகேயி, சுமித்தினர் ஏனையபெண்கள் இவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு போய தானே அக்க லைசேர்த்தான். பின் அவர்கள் எல்லோரும் பாதவாஜாச் சிரமத்திற் குப் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

ஆச்சிரமத்திற்குச் சிறிதுதூரத்திலேயே பாதன் தனசேனைகளை நிறுத்தி விட்டுத் தாலும் தம்பியுமாகச் சென்று முனிவகாக் கண்டு பயபத்தியுடன் அவரைப்பணிந்து நிற்க, பாதவாஜா, பாதனை இன்னு ரென்று தெரிந்துகொண்டு அன்புடன் உபசரித்த ஷேமம் விசாரி

ததுப் பின் அவர்களிருவரும் மரவுரி தரி திருப்பதைப் பார்த்து, இராஜ்யபரிபாலஞ் செய்ப்பட்டவனக்கு இந்தக் கேடவமென்னத்திற்கு? முனிவர்கள் வசிக்கத்தக்க இந்தவனத்திற்கு வந்ததன் காரணமென்ன? என்று கேட்டார். பாதன் அந்த முனிவரைப் பார்த்து கண்ணீர் சொரிந்து, “சுவாமி! நீர் சர்வபூதங்களினுமிருந்து சகலத்தையும் அறிபவல்லவரன்றோ? அப்படியிருக்கும், எதையும்றிவாதவர் போல் என்னைக் கேட்டதும் அதுக்கேடந்தான். இராமரது பட்டாபிஷேத்திற்குக் கைகேயியாற் செய்யப்பட்ட இடையூறுகளையும் அவரைக் காட்டிற்கேளும்படி செய்ததையும் நானறியேன். முனிவர் பெருமானே! தமது பாதமலரே அகற்குப் பிரமாணம் என்று கூறிப் பாதன் அவரது திருவடிபய அன்போடு தொட்டு, ஐயனே அடியேன் சுத்தன் அசுத்தன் என்பதை நீரே யறிவீர்; அரசரிமைபைப் பற்றி யடியேனுக்கு யாதளது? இராமச்சந்திர மூர்த்தியல்லவா இராஜ்ய சம்பத்திக் குரியவர்; அந்த இராகுநாயகனுக்கு நான் எப்பொழுதும் அடிமைபல்லவா? ஆகையால் அவரிடம் சென்று அவர் வேண்டாமென்று சொல்லி வந்த இராஜ்ய சம்பத்தை அவரிடமே சமர்ப்பித்து அந்த இடத்திலேயே வசிஷ்டர் முதலியவர்கட்கு முன்னிலையில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்த அயோத்திக்கு அவரை யழைத்து வருவேன் என்று பிரதிக்ஞை செய்தான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் முனிவர் என்றமடையாத சந்தோஷமடைந்து பாதனை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு அவனைப் பார்த்து, குழந்தாய்! ஞானக்கண்ணால் இவை யனைத்தையும் நாம் முன்னமேயே யறிவோம். நீ ஊக்கப்பட வேண்டாம். இலட்சுமணனைவிட நீயே இராமபிராணுக்குப் பரம பத்தன். அப்பனே உனக்கும் உன் சேனைகளுக்கும் நான், இன்று விரும்பு செய்க்க விரும்புகிறேன். இன்று சேனைகளுடன் இங்கே தங்கியிருந்து போஜனமுண்டு நாளை யதினம் இராமபிரானிடம் போகலாம் என்றார். பாதன் தங்கன் உத்தரவு எப்படியோ அப்படியே செய்கிறேன் என்று கூறிச் சம்மதித்துத் தன் சேனைகளுடன் அங்கிருப்பதாகத் தீர்மானித்தான்.

பிறகு பாத்வாஜ முனிவர் நேராமசாஸிக்குச் சென்று, மென்ன விதத்தோடு ஜலத்தைத் தொட்டுத் தம் வசமிருக்கும் காமதேனுவை வினைத்தார். ‘உடனே அந்தக் காமதேனு பாதனுக்கும் அவன்

சேனாசமுத்திரத்திற்கும் அவாவர் விரும்பியவாறுணவனிக்க வெண்ணி முதலில் அருத்ததி நாயகனாகி வசிஷ்டருக்கு அர்ச்சிப பாத்நிய ஆசமன மனித்துபசரித்து, பிறகு பாத்நியும் அவன் சைன்னியாததையும் திருப்தி செய்கித்தது. பிறகு எல்லோரும் சொர்க்கலோகம்போல் விளங்கின அவ்வாச்சிமத்தில் ஒரு நாள் தங்கி யிருந்தனர்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் பாதன தம்பி சத்ருக்கனுடன் பாத்வாஜிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு இராமரிருக்கும் சித திராகூடபர்வதஞ் செல்லப் புறப்பட்டான். சித்திராகூடத்திற்குச் சமீ பஞ் சென்ற அம் தன் சேனைகளைத் தூரத்திலேயே நிறுத்தி விட்டுப் பாதனும் சத்ருக்கனும் சுமந்திரன் குகன் இவர்களுடன் சென்று தவசிகள் வசிக்கு மிடங்களைவீதும் தேடிப் பார்த்தார்கள். இராமனை எல்லும் காணப் பெறாமல் அங்கிருந்த முனிவரைப் பார்த்து இராமர், இலட்சுமணர் சீதை இவர்களுடன் எங்கிருக்கின்றார் என்று கேட்டான் பாதன். அந்த முனிவர் கங்கைக் கரைக்கு வட கரையிலுள்ள பருவதத்தி விருக்கிறார் என்று காட்டினார். காய் கனிகளுடன் கூடிய மா, வாழை, வகுளம், செண்பகம், புன்னாகம் முதலிய பல மரங்களடங்கிய இராமணீயமான அந்த வனத்தில் சீதா பிராட்டி, பிரியத்தையே செய்யும் இராமபிரான் தன் தம்பியுடனிருந்து வரும் பர்ணசாலையைக் கண்டு தூரத்திலிருந்தே தரிசித்தார்கள். அங்கே சுற்றிலுமிருந்த மரங்களில் மாவுரிகள் உலரப்போட்டிருக்கவும் கண்டார்கள்.

எ ட் ட ல வ து ச ரு க் க ம்

மு த் தி த் து .

9-வது சுருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் க ளு கி ரு ர் .

பின் பரதாழ்வானும் சதருக்னனும் விரைவாகச் சென்று அவ்வாச்சிரமத்தைக் கிட்டியதும் அங்கே பரிசுத்தமும் பிரகாசமுமான இராமபிரானது பாதத்தின் அடையாளமிருப்பதையும் அதில் அங்குசம், வச்சிரம், தவஜிப, அரவிந்தம் முதலியனவும் தெரியக் கண்டு “இது இராமபிரான் வசிக்குமிடம், எவ்வளவு மங்களகரமாக விருக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டே இருவரும் அந்த இடத்தில் விழுந்து புரண்டார்கள்.

பிறகு இருவரும் “ஆகா! நாமெவ்வளவு தன்னியரானோம். இரகுபுங்கவனது பாதாவித்தத்தால லக்கரிக்கப்பட்ட பூப் பிரசீத சத்தைக் கண்டோம். அந்த பரம்பொருளினது திருவடிதனளிப் பரம முத்திய தேவர்களாலும் வேதங்களாலும் எப்போதும் தேடத் தகுந்ததல்லவா!” என்றிவவாறு மனதிலண்ணிக் கொண்டு இராமபிரானைத் தியானித்தவாறே கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் ததும்ப அவரது சநிதானம் அடைந்தனர். அறுகன்துளிர் போன்ற ச்யாமள நிறமும் பரந்தநேத்திரமும் சடைமுடியும் மாலுரியும் உடையவராய் இளஞ்சூரியனைப் போன்ற காந்தி வீச சிதாபிராட்டியுடன் இலட்ச மண்ணருகிலிருந்து சேவிக்க வெகு விநோதமாக விருந்தவருமே இராமச்சந்திர பிரபுவைக் கண்டதும் கண்களிலிருந்து ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக ஓடி அவரது திருவடி மலர்த்துணையைப் பிடித்துக்கொண்டான் பரதன். இராமபிரான், பாதனென்றறிந்ததும், தன் இருகரங்களாலும் எடுத்து மார்போடணைத்து மடியீதுட்காரவைத்தது கண்களிலிருந்து பெருகும் நீரால் அவன் தேகத்தைக் குளிப்பாட்டி அடிக்கடி தழுவிக்கொண்டார். பிறகு தாகததட விருக்கும் கோக்கள் நீரைக் கண்டவிடத்து ஒடுவது போல் தாய்மார்கள் எல்லோரும் இரகு சந்தனைப் பார்க்க ஓடிவந்தனர். இராமர்

தம் அன்னை கௌஸலைபைக் கண்டதும் எழுந்து அந்த அம்மனது திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்தார். கௌஸலையும் தன் மகனை இருகரங்களாலும் வாரியெடுத்துக் கண்ணீர் பெருகத் தழுவிக்கொண்டாள். சக்ரவர்த்தியின் மனைவியாகிய மற்றவரையும் இராமபிரான் அவ்வாறே அன்போடு பணிந்தார். அவர்களோடு வந்த வசிஷ்டமுனிவரைக் கண்டதும் இராமபிரான் அவர் திருவடி மலிற் கிரந்தோய வணங்கி தன்னியானே நென்றார். இவ்வாறே அங்கு வந்தவ ரெல்லாரையும் உபசரித்த ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, “என் தந்தை எப்படி யிருக்கின்றார்? சுகமா யிருக்கின்றாரா? பெருந் துக்கத்தில் பூழ்கி யிருந்த அவர் என் பொருட்டு உங்களிடம் என்ன சொல்லியிட்டனா” என்று கேட்டார். அப்பொழுது வசிஷ்டர் “இராமா உன் தந்தை உனது பிரிவாற்றாமல் வருத்தி எப்போதும் இராமா! இராமா! சீதா! இலக்ஷ்மண! என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்து பிராணனை யிழந்தார் என்றார். அங்ஙனம் கூறிய குருவின் வார்த்தை இராமபிரானது செவிகளில் குலாயுதததார் குத்தியது போல் துன்ப முண்டாக்கியது. உடனே “ஆ! அழிந்தேன்” என்று புறியில் விழுந்தார். சகோதரரும் சோகமுற்றனர். அது கண்ட எல்லோரும் அழத் தொடங்கினர். இராமபிரான் ஆ! என யியனே! என்னை இங்கு விட்டு எங்குச் சென்றீர்? என்னிடம் யிருந்த அன்புடையவரே; அது புஜபல முடையவரே! இனி நான் அநாதையாய் விட்டேனே! இனி யென்னை பார் லாலனம் செய்வார்?” என்று புலம்பினர். சீதாதேவியும் இலட்சுமணரும் இவ்வாறே கூறிப் புலம்பினர். இப்படிப் புலம்பும் அவர்களை அருந்ததியின் அருந்துணைவரான வசிஷ்டர் சாக்தமான வசனங்களால் சமாதானப்படுத்தி எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு மந்தாகினி நதி சென்றார். அங்கே யாவரும் ஸ்நானம் செய்தார்கள். “இராமரும் இலட்சுமணரும் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளைக் கிரமப்படி நடத்தி முடித்தார்கள். இங்குதிபலத்தின யாவில் தேனைவிட்டுப் பிசைத்து பிண்டம் வைத்தனர். பின் எல்லோரும் மறுபடியும் அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆச்சிரமம் திரும்பினார்கள். அன்று முழுதும் இராமபிரான் முதல் நால்வரும் உபவாசமிருந்து மறுநாள் மந்தாகினியில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆச்சிரமம் வந்திருந்தார்கள்.

இப்போது இராமபிரான் தனித்திருக்கும் சமயம் பார்த்திருந்து பரதன் அவரிடம் போய், அண்ணலே! ஆகந்தருபியே! உகாபாக்கியசிலரே!! தாங்களே பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் அண்ணா! நமது தந்தையின் இராஜ்யத்தைத் தாங்களே பரிபாலித்தல் வேண்டும். எனக்கு மூத்தவராகிய தாங்கள் தந்தையைப் போலல்லவா ஆகிறீர். பிரஜைகளைப் பரிபாலித்தலே ஸூத திரியர் முறையாகும், பற்பல யிதயான பாக யக்ஞங்களைச் செய்து புதல்வனை யடைநது அவன் வசம் அரசரிமையைய பொப்புவித்த பின்பல்லவா வனத்திற்கு வரவேண்டும். ஆகையால் இது தக்க காலமாகுமா வனவாஸத்திற்கு? அடியேனுக்குத் திருவுளமிரக்க வேண்டும். “என் தாய் செய்யத் தகாததைச் செய்து விட்டாளா, அதைச் சிந்தையிற் கொள்ளாது எங்களை இரக்ஷிக்கவேண்டும்” எனறிவ்வாறு கூறிச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து காகுஸ்தர் முன்னிலையில் லெட்டுண்ட மரம்போல் கிடந்தான்.

இராமபிரான் அப்படித் திருவடியில் விழுந்த பரதனை இரண்டு கால்கொண்டெடுத்து மடியிதிருத்தி அன்புடைபவராய் அவனைப் பார்த்து, “அப்பா! நான் கூறுவதைக்கேள்; நீசொல்லிய வெல்லாம சரி; ஆயினும் தந்தையுரைத்த வண்ணம் பதினாளுக்கு வருடத்தையும் இந்த வனத்திற் கழித்துப் பின்பே நகரத்திற்கு வரக்கூடுமே; அது வரையில் அரசரிமை யெல்லாம் உன்னுடையதே” என்றார். அன்றியும் பிதாவே எல்லோருமறிய உனக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றார். தண்டகாரணிய வாஸத்தை யெனக்குத் தந்தார். ஆகையால் அவர் வாக்கை பிரயத்தினஞ் செய்தேனும் நாம் நிறைவேற்றாது அவர் சொன்ன வாக்கைக் கடந்து நடக்கப் போமோ? அப்படிப் பட்டவர் உயிருடனிருந்தாலும் இறந்தவரே யாவர்; அல்லாமலும் முடியில் நகரத்தையே யடைவர். ஆகையால் நீயே இராஜ்யபரிபாஸனஞ் செய்தல் வேண்டும், நான் இந்தத் தண்டகாரணிய பரிபாஸனஞ் செய்தலே கடன்” என்றார் இராமர்.

இப்படிப் பேசிய இராமர் சந்திரனைப் பார்த்து, “அண்ணா! பிதா! கையேயின் வசத்திற் சித்திக் காரியகாரியிருந்து மயக்கிய புத்திபோடு கூறியவை ஏற்கத் தக்கவைவாமோ? புத்தியாகைள் ஆவற்றைப் பிதற்றலென்றல்லவா கொள்கிறீர்கள். அது பிரயாணமாகுதெப்படி?” என்றான் பரதன்.

ஸ்ரீ ராமர் கூறுகிறார்.

இதைக்கேட்டதும் இராமர், “அப்பா! பாதா’ தந்தை காமியன்; கைகேயின் வசத்திலகப்பட்டவரு மல்ல; அநுசினஸா புத்தியுடைய வரும்ல்ல; முன்னொரு சமயம் தாம் கொடுத்திருந்த வரங்களாதலால் அவற்றைத் தவறி நடப்பது அசத்தியமாகு மென்றஞ்சியே இப்படிச் செய்தனர். அசத்தியமே அறிவுடை யோர்க்கு நரகத்தினும் அச்சமுண்டாக்கும்; ஆகையால் சத்தியம் தவறுமே மென்றஞ்சிச் செய்ததாகும், அதற்கிசைந்த நானும் சத்தியம் கெடாதிருக்கட்டு மென்று சொல்லி வந்தேன இப்போ துனக் கிசைந்து எப்படி அவ்வாற்றையை அசத்தியமாகுதுவன்? நான் இரகுவம்சத்திற் பிறந்தவனல்லவா?” என்றார்.

விதசேனனாகிய பாதன். “அண்ணா! அப்படியானால் நானே யா வுரிதரித்ததுப் பதிலுண்கு வருடகாலம் வசத்தில வசிப்பேன்; தாங்கள் இராஜ்யத்தைச் சிறுதம் போகியாக ஒப்புக்கொள்ளுககா” என்றான்.

இராமர் கூறுகிறார்.

பாதா! அப்படியல்ல; பிதா உனக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். எனக்கு வனவாஸத்தைத் தந்தார். அதற்கு மாறாக நடப்பது அசத்தியமாகும் என்றார்.

பாதன் கூறுகிறான்.

ஆனால் சரி, நானும் இலட்சுமணனைப் போல் உம்புடனிருந்து உமது பணிவிடை புரிந்து வருகிறேன். இல்லாவிட்டால் இக்கணமே பிராயோபவேசத்தால் பிராணனை விடுவேன் என்று கூறி துடித்ததனுய்த் தரையில் தருப்பையைப் பரப்பி கிழக்கு நோக்கித் திரும்பினார். இப்படி பாதன் நிர்ப்பந்திப்பதைக் கண்ட இராமசந்திர மூர்த்தி அதிக ஆச்சரிய மடைந்து அப்பொழுது அருகே யிருந்த வசிட்டருக்குக் கண்ணால் சமிக்ஞை செய்தார்.

அந்த சமிக்ஞையை யறிந்த ஞானிகளுக்குள் சிறாத வசிட்ட முனிவர், பாதனைத் தனியே யழைத்தபோய் இராகசியமாய் “அப்பா! குழந்தாய்! ஒரு இரகசியம் கேள்; இராமபிரான் ஸாக்ஷாத நாராயணன். ஆதியில் பிரமதேவனது பிரார்த்தனைக் கிணங்கி இராவணன் முதலிய அசுரர்களைக் கொல்வதற்காக, தசாதசக்காவரத்தின்கூட

பின்னாயாகப் பிறந்திருக்கிறார். அவருடைய யோகமாயையே ஜனக மஹா ராஜனுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்த சிதை. ஆகிசேஷனை இலக்ஷ்மணனாக அவதரித்தான். ஆகையால் அவன் எப்போதும் இராமபிரானுடனே இருப்பான். இப்போது அவர்கள் புறப்பட்டு வந்தது இராவண சங்கரத்தின் பொருட்டேயாம். இதிற் சிறிதும் சந்தேக மில்லை. கைகேயி வரமென்கிற காரணமாகக் கூறிய கடுமையான வார்த்தைகளெல்லாம் தெய்வகதியா லேற்பட்டவை. அப்படியில்லையாயின் அவன் அவ்வாறு பேசியிருப்பானா? ஆகையால் பாதா! உன் அண்ணாவை அழைத்துப் போகக் கொண்டிருக்கும் விருப்பத்தை விட்டுவிடு. தாய்மார்களையும் சேனைகளையும் அயோத்திக்குச் செல்ல உத்தரவுசெய். நீயும் தம்பியுடன் அயோத்திக்குத் திரும்பு. இராமபிரான் இராவணனை அவன் குலத்தோடழித்துப் பிறகு சிக்கிரத்தில் அயோத்திக்கு வந்து சேருவார் எனக் கூறினார்.

இப்படி வளிஷ்டர் ஹிதவசனம் கூறக்கேட்ட பாதன் மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து, உடனே இரகு நாயகனிடம் சென்று முகமலர்ச் சியுடன் அவரைப் பார்த்து, “இராஜேந்திரா! உமது பாதுகைகளை பேணும். கொடுத்தருளும்; அசுரரிமையை அவற்றினிடம் ஒப்புவித்த நீர் திரும்பி வருமளவும் அவற்றையே ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான். இராமர் அதற்கிசைந்து திவ்யபாதுகைகளில் தமது உபப சாணங்களின் அடையாள மிட்டு அவற்றை மிகுந்த அன்போடு பாதனுக்குக் கொடுத்தனர். இரத்தினங்க ளிழைக்கப் பெற்ற அந்த திவ்யபாதுகைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு இராமவை வலம் வந்து பன்முறையும் வணங்கி அவரைப் பார்த்து, “அண்ணா! கூறிய, பதினான்கு வருடமும் கடந்த மதுநினைமே நான் தங்களைப் பாராவிட்டால், உடனே, அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்த உயிர்துறப் பேன்” என்றான் இராமபிரான் “அப்பா! பாதா! நான் வாரவிட்டால், அப்படியே செய்,” என்று கூறி பாதனுக்கு விடைகொடுத்தார். பாதன் கைன்னியம், தாய்மார், அமைச்சர்கள், ஆசாரியர்கள் இவர்கள் சூழ்ந்த வர அக்கிருத்த பிரயாணமானான்.

அச்சமயம் கைகேயி இராமச்சந்திரானிருக்கு மிடத்திற்குத் தனிதேவ வந்து கைஞ்வித்துக் கண்களினின்ற கண்ணிர் பெருக நின்ற ஏ இராமா! உனது மாகபயால் மோகிக்கப் பட்டேன். அதனால் உன் யுவராஜ்யபிரவேசத்திற்குத் தடையைத் தேடி

னேன்; எனது அநியாயமையப் பொறுத்தக் கொள்ள வேண்டும், சாதுகருங்குப் பொறுமையலெவா பிரதானம்? நீ ஸாஸ்தாத நாராயண பூர்த்தி, அவ்வயத்தன, ஸாரதனான டாமாதம் சுவரூபி, மாயாமாண்ட ரூபத்தினால் இந்த மண்ணுலகத்தை மயங்கச் செய்திருப்பாய். உலகத்தி லுள்ளோர் உனது பிரேரணையினற்றான் நன்மை நீமைகளைச் செய்கின்றனர். இந்த உலகமுழுதும் உனக்குள்ளடங்கியது. சுதந்தரமில்லாத இவற்றால் என்ன செய்தல் கடும்? ஆட்டுவோனுக்கு வசப்பட்டு ஆடுகின்ற பதுமையப் போல் உன் ஆதனமான மகாமாயை பல உருவங்களை யடைந்து ஆடுகின்றாள். உனது பிரேரணையினற்றான் இந்தத் தீதவகாரியம் என்னால் செய்யப் பட்டது. சுதந்தர சுககாரணே! கிரீவன்! நான் பாபி, டாப சிந்தனையால் இந்தப் பாபகாரியத்தைச் செய்தேன், நீ இப்போது எனக்கு பிரஸன்னமாக வேண்டும், நீ தீதவர்களுக்கும் எட்டாத உன். அகிலாண்டேசுவரனே! அநந்தனே! ஜகந்நாதனே! அடியேனை இரக்ஷித்தருள் வேண்டும். உகைகு நமஸ்காரம். உன்கையே சரண மடைந்தேன். புத்திரன் மீதம் பாராளுளின் மீதம் அடியேனுக்குருக்கும் பாசத்தை, ஞானமென்கிற பரிசுத்தமான உன்னுடைய வானினால் அறுத்தது என்னைக் காதகவேண்டும் என்றாள். இப்படிப் பட்ட கைகேயியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு காகுஸ்தன் புனமுது வல் செய்து கூறுகிறார்.

அம்மா! உன்மையே! நீர் கூறுவது பொய்யன்று. எனது பிரேரணையின் பேரில் வானியே உமது வாக்கிலிருந்து அவ்வாறு கூறினாள். அதுவும் தேவகாரிய சித்தியின் பொருட்டேயாம். ஆதலால், உடக்கு ஒரு குறையுமில்லை. தாயே! என்னையே மனதில் தியானித்த இரவும் பகலும் பகத செய்தவரின் பாச பந்த மொழிந்த வினாவில் முதலி கிடைக்கும். நானெங்கும் ஒரே பார்வைபுடையவன். எனக்குப் பகைவனு மில்லை, சினேகனு மில்லை, என்னை எவர்கள் அடைகிறார்களோ அவர்களுக்கு அநுகரகம் செய்வதில் கற்பகவிருஷம் போலிருந்து வருகின்றேன். தாயே! எனது மாயையினால் மோகிக்கப் பட்டவர்கள் என்னை மானிடனென்றும்: இவை தன்பக்களுடையவ னென்றும் என்னுகிறார்கள். அது சரியல்ல; என்னை யறிந்த கொள்ளத்தக்க ஞானம் தெய்வப்பாசத்தா லுண்டாகவேண்டும்; அந்த யோகமே சபஸார

பந்தத்தைப் போக்கத்தக்கது, ஆதலால் சதாகாலமும் என்னைத் தியானித்துக் கொண்டே இருங்கள். அப்பொழுது எந்த வித கருமங்களுமுங்களை யடைபா என்றாள் செப்தார்.

இவ்வாறு இராமபிரான் சொல்லக் கேட்ட கைகேயி ஆரத்த மும் ஆச்சரியமு மடைந்து அவரை வலமாகவந்த பணிந்தெழுந்து மனமகிழ்ச்சியோடு புறப்பட்டாள். பரதன் பரிவாரத் தோடும் தாய் மார்களுடும் ஆசாரியருடனும் அயோத்திக்குச் சிக்கிரமாக வந்து சேர்ந்தான். வழிநெடுக இராமபிரானையே தியானித்துக் கொண்டு வந்தான். தன் சேனைகளை நெல்லாம் ஒழுங்குப்படி அயோத்தியி லிருக்குமாடி செய்தான். தான் நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்து அங்கே இராமாது பாதுகைகளைச் சிங்காஸனத்தில் வைத்து, இராமபிரானைப் பூசிப்பது போல் புஷ்பம் சுந்தனம் அக்ஷதை முதலியவற் றால் பூசித்து வரத சிபமத்துடனிருந்து வந்தான்; கனி சிழங்கு களையே உணவாகக் கொண்டு பூமியில் உள்ள ஸமஸ்தமான இராஜ காரியங் களையுங் கவனித்து அவைகளைப் பாதுகைகளினிடத்தில் ஒப்புவித்து வந்தான். சடைமுடியும் மரவுரியுந் தரித்து இந்திரிய நிக்கிரக முடையவனாக சத்துருக்கனுடனிருந்து தனையிற் சய னித்து வந்தான். ப்ரமசரிய விரதமுடையவனாகிய பரதன் சதாகால மும் இராமபிரான் எப்போது திரும்பி வருவாரென்ற பேராவலு டன்அவரிடத்திலேயே மனதைச் செலுத்திய வனாய்ப் பிரமரிஷி யைப் போலிருந்து வந்தான்.

இராமபிரானோவெனில் சீதா இலக்ஷ்மணருடன் சிலகாலம் சித்திரகூட பருவதத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அயோத்தியாபுரி வாஸிகள் இராமர், சீதா இலக்ஷ்மணருடன் அங்கிருக் கிறாரெனத் தெரிந்து அடிக்கடி அங்கே வந்து அவரைப் பார்த்துப் போகத்தலைப் பட்டனர். அதனால் இராமபிரான் அந்த பருவதத்தில் வளிப்பதை விட்டு தண்டகாரணயத்திற்குச் செல்ல வெண்ணி அங்கிருந்து புறப்பட்டு அத்திரி முனிவரது ஆசாமத் திற்குச் சென்றார். அங்கே எந்த ஜனக் கூட்டமு மில்லாமல் மிகவும் செளக்கியமாயிருந்தது கண்டு சந்தோஷித்து மகாதேஜஸ்திரியாக விளங்கும் அத்திரி முனிவரிடம் சென்று, தம்மை இன்னொன்று தெரிவித்துக் கொண்டு அவரை நமஸ்கரித்தார். தந்தையின் ஆக் களுப்படி தண்டகாரணயம் வந்தேன்; காட்டிற்கு வந்ததனால் தம்

களைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன்; தன்னியனானேன் என்றார். அப்படிக் கூறிய இராமரது வார்த்தையைக் கேட்ட முனிவர் அவரை மகாவிலுணு வென்றுணர்ந்து அர்சிப்பாத்திப மனித்து உபசரித்து, அச்சமயம் தம்மிடமிருந்த காட்டுக் கனிவர்க்கங்களை முவர்க்கும் அன்போடளித்து உட்காரும்படி செய்து சந்தோஷமான வார்த்தைகளைக் கூறி சந்தோஷப்படுத்தினார். பிறகு இராமபிரானைப் பார்த்து என் மனைவி வயது சென்றவள். அவள் பெயர் அருஸுபையை, அவள் தவத்தையே விரும்பிச் செப்பவள், அறத்தின் வழி பறித்து நடப்பவள், அவள் உள்ளே யிருக்கிறாள். சீதை உள்ளே சென்று அவனைப் பார்க்கட்டும் என்று சொன்னார். இராமர் உடனே சீதையைக் கேட்கி, “நீ உள்ளே சென்று அருஸுபையா தேவியைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து விட்டுச் சீக்கிரம வா” என்றார்களாபித்தார். சீதை அவ்விதமே உள்ளே சென்று அருஸுபையைப் பார்த்து நமஸ்கரித்தாள். அருஸுபையை சந்தோஷமடைந்து, இருகாங்களாலும் தழுவிக்கொண்டாள். ஆதரவுடன் விசுவகர்மானினுற் செய்யப்பட்ட இரண்டு குண்டலங்களையும் பட்டு வஸ்திரங்களையும் கொடுத்து, தாமரை மலரைப் பொத்த அழகிய முகமுடையவனே! இந்த அலங்காரங்களைக் களைத்துக் கொள்ளவேண்டாம்; ஜானகி! பதிலிருதா தருமத்தை அது சரித்து ஜாத பிரபுவாகிப இராமச் சந்திரனுடன் கூடவே எப்போதுமிரு; உன்னுடன் இராமபிரான் சீக்கிரமாக விட்டுக்குப் போய்ச் சேருவார் என்று ஆசைவதித்தாள். பிறகு இராமர் இலட்சுமணர் சீதை முவருக்கும் திவ்விய பேரஜானம் செய்வித்து இருவரும் அவர்முன் கைகுவித்து நின்று, “இராமா! உலகங்களைப் படைத்து அவற்றைப் பரிபாலிக்கும் பொருட்டு நீரே தேவ, மனுஷிய, திரியக் சரீரங்களை யடைகிறீர்; அந்தத் தேவத்திற்குரிய குணங்களை யடையாதவராயு மிருக்கின்றீர். ஸாஸ்தமான உலகத்தையும் மோகிக்கச் செய்யும் மாயை உம்மிடம் அச்சங்கொள்ளும்” என்று கூறினார்கள்.

ஒன்பதாவது சருக்கம்.

முற்றிற்று.

அயோத்தியா காண்டம்.

முற்றிற்று.

ஆரண்யகாண்டம்.

1-வது சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் க று கி ரு ர் .

இராமபிரான் அன்றையதினம் அங்கிருந்து மறநாள், காலை யில் ஸ்நானஞ்செய்து முனிவரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு புறப்படவெண்ணி, முனிவர்பெருமானே! முனிவ ரெல்லாரும் வசிக் கும தண்டகாரண்யத்திற்கு நாங்கள் போய்வருகிறோம்; உத்த ரவு தாவேண்டும். வழிகாட்டும்படி உமது மாணுக்கருக்குக் கட்டி யிடவேண்டும் என்றார். அத்திரிமகரிஷி அவ்வார்த்தையைச் செவியுற்றதும் புன்னகைசெய்து, கூறுகிறார்.

இராம! ஸமஸ்தமான ஆன்மாக்களுக்கு வழி காட்டுவோ நீரே யாகிறீர்; அப்படியிருக்க உமக்கு வழிகாட்ட வல்லவரு முளரோ? ஆயினும் உலகத்தை யறுசரித்தவரைப்போல் நடந்து கொள்கிறீ ரெனத் தெரிகிறது எனதுகறி தமது மாணுக்கர்களை இராமபிரா னுடன் செலகை கட்டியிட்டுத் தாழும் சிறிது தூரம் அவா களுடன் கூடவே வழிவிடச்சென்றார். சிறிதுதூரம் சென்றதும் இராமபிரான் “நின்றுங்கள்” என்று கூறப் பின் திரும்பி தமதாச் சிரயம் வந்த சேர்ந்தார். பிறகு பங்கய நேத்திராகிய கரூஸ்தர் அங்கிருந்து ஒரு போஜனை தூரம் போய் ஒரு நதியைக் கண்டு, கூடவரும் முனிவரது மாணுக்கர்களைப் பார்த்த இந்நதியைக் கடப்பதற்கேற உபாயம் உண்டோவென்று கேட்டார், மாணுக் கர்கள்; அண்ணலே! சிறந்ததான ஓடமொன்று சித்தபாயிருக் கிறது; உங்களை நாங்கள் ஒரு கணத்தில் அக்காசேருமபடி செய் வோமென்ற கூறி ஓடத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதில் இராம இலக்ஷ்மணர் சீதை:ஸுவரும் ஏறிக்கொண்டார்கள். உடனே மாணுக்கர்கள் ஓடத்தை வினாவாகச் செலுத்தி அவர்களை அச்

கரை சேர்த்த இராமபிரான் வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தமது ஆசிரியரது ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பிறகு இராமபிரான், சிங்கம் புனிமுதலிய அநேக மிருகங்களும் பயததைக் கொடுத்துக் கோருபினானீ அரக்கர்களும் காட்டு வண்டிகளின் கோஷமுமுடைய கோரமான அந்தக் காட்டிற் செல்லுகையில், தம்பியைப் பார்த்து, இனிமேல் நாம் இங்கு வெகு ஆக்கிராதையா யிருக்கவேண்டும். வில்லையாண் பூட்டி இழுத்து வைத்துக்கொள். நான் முன்னே செல்கிறேன். நீப்பாணமும் கையுமாகப் பின்னேவா? நம்மிருவருக்கும் நடுவே ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களுக்கிடையில் மாயை யிருப்பது போல் சீதை யிருக்கட்டும்; இங்கே அரக்கர்களின் பயம் அதிகமாயிருக்கிறது, அதே இலட்சுமண! ஜாக்கிரதை. காலாபக்கமும் பார்வையைச் செலுத்து; தண்டகாரணப் மென முன்னே நாம் கேள்விப் பட்டுள்ளோமே, அந்த இடந்தானிது போலிருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே சென்றார்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே அனாயோசனை தூரம் சென்றதும் அங்கோர் தடாகமிருந்தது. அதில் தாமரை நீலோத்பலம் முதலியன முளைத்திருந்தன. அதைச்சுற்றிலும் உள்ளமரங்களில் பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருந்தன. இப்படிப்பட்ட அழகான குளத்தினருகே சென்று அதிலிருந்த குளிர்த்தநீரைப் பருகிக்கொண்டிருந்த மாத்நின் நிழலிற் சற்றை நேரமினைப்பாரினார்கள்.

அப்போது பயங்கரமான பற்களையுடைய ஓராக்ஷன் இடது காத்தில் குலாயுதமும் அந்தச் குலாயுதத்தின் முனையில் ஒரு மானிட தேகத்தை ஏந்திக்கொண்டும் கோரமாகக் கத்திக்கொண்டும் வரான், புலி, எருமை இவைகளைப் புசித்துக்கொண்டும் வரக்கண்டு உடனே பாணத்தை வில்லிற் பூட்டிக்கொண்டார் இராமன். பிறகு தம்பி இலக்ஷுமணனைப் பார்த்து, "பருத்தசரீர்த்தடன் வரும் இந்த அரக்கனைப்பார், சபாவத்திலேயே பயங்கரமானும் ஸ்திரீகள் பயமடைபுடைய அம்மெதிரே வருகின்றான். வில்லில் அம்பைத் தொடுத்துக்கொண்டு வாயாராயிடு" என்று கூறி ஜானகியைப் பார்த்து நீயப்பபடாமலிரு என்று தெரிவித்துச் சிறிதும் சலனமுறாமல் பர்வதம் போலிருந்தார். அரக்கன் இராமனையும் தம்பி இலக்ஷுமணனையும் சீதாபிராட்டியையும் பார்த்துப் பயமுறுத்தி அட்டகாசம்

செய்தான். “சடைமூடிதரித்த மரவுரியுடுத்து முனிவர் வேடம் பூண்டு வில் லம்புகளைக் கையிலேந்தி ஸ்திரீ ஒருததியுடன் இங்கிருக்கும் நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டான். என்வாய்க்கு ஒரு கவனத்திற்கு நீங்களிடாவீர்களா? மலைப்பாம்பு முதலியன வசிக்கும் இந்த பயங்கரமான வனத்திற்கு நீங்களேன் வந்தீர்கள்? தெரிவியுங்கள் என்றான்.

இதைக் கேட்ட, இராமபிரான், அகங்காசமே உருக்கொண்டது போல் நிற்கும் அவனை நோக்கி, அடே, நான் இராமன், இவன் என் அன்புடையதம்பி இலக்ஷ்மணன்; இவள் எனது மனைவி; எமது பிதர்வாக்கிய பரிபாலனத்திற்கும் உணைப் போன்றவரைச் சங்கரிப்பதற்குமே நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறோம் என்றார்.

உடனே அரக்கன் அதிகக் கோபங் கொண்டு அட்டகாசஞ் செய்து குலத்தைக் கையிலேந்தியவாறே ஆவென்று வாயைத் திறந்து கொண்டு “அடே இராமா! உலகமெங்கும் பிரசித்திபெற்ற வீராதனென்று நீ யறிவாயா? இங்கிருந்த முனிவர் எல்லோரும் எனக்குப் பயந்து இவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போய் விட்டார்கள். உங்கள் பிராணனைக் காததுக்கொள்ள வேண்டுமாயின், சீதையை விட்டு ஆயுதங்க ளெதுவுமில்லாம லோடிப்போகுகள், இல்லையாகில் உங்களை இந்தநிமிஷமே டக்ஷித்து விடுவேன்” என்று வசால்லிக் கொண்டு இராக்கதன் சீதையைப் பிடிக்க ஓடினான். அப்பொழுது சீதாநாதன் நகைத்து அவ்வாக்கனது காததைத் துண்டித்து விட்டார். வீராதனென்னும் அவ்வாக்கன் மிகுந்த கோபமடைந்து அகண்ட தன வாயைத்திறந்துகொண்டு இராமபிரானை நோக்கி ஓடினான். அகநனம் ஓடிவரும் வீராதனை எதிர்த்து அவன் காலை ஆச்சரிப்பப் படும்படி கண்டித்தார். பிறகு அவ்வாக்கன் பெரிய ருகை போன்ற தனவாயைத் திறந்து கொண்டு இராமபிரானைக் கொல்ல எண்ணி நகர்ந்து கொண்டே வந்தான். அப்பொழுது இராகவன் ஓர் அர்த்த சந்திர பாணம் வீடுத்து அவன் தலையைச் சேதித்தார். இரத்தம் பெருகத் தரையில் விழுந்தான் அரக்கன். அதனைட சீதா பிராட்டி இராமபிரானைப் புழம்ந்த ஆனிக் கணம் செய்து கொண்டாள். அப்பொழுது வானத்தில் தந்திபி வாத்தியம் முழங்கிறது. தேவகணங்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்தன. அப்ஸர ஸ்திரீகள், ஆடினார்கள். கந்தர்வகின்னர்கள் பாடினார்கள்.

அப்படி இரத்தம் பெருகத் தையில் விழுந்த விராதனு
சரீரத்தினின்று சுந்தரரூபமுடைய ஒருவன் பரிசுத்தமான ஆடை
பசுபபென் ஆபரணங்கள் தரித்தவனாய்த் தோன்றி ஆகாயத்தில்
நின்று, கைகுவித்துப் பணிவோரது துன்பத்தைப் போக்குகிறவ
ரும் ஸம்ஸாரமாகிய பிரவாகத்தினின்று கரையேற்று பலரும் கருணை
மூர்த்தியும் தம்மை அடைந்தவருடைய துன்பத்தைப் போக்குகிற
வரும் பிரவன்ன மனமுடையவருமான இராமபிரானின் எதிரே
அடிக்கடி நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் செய்யலானான்.

வி ரா த ன் து தி க் கி ரு ன் .

“இராமச்சந்திர! இராலீயலோசன! நான் பிரசித்திபெற்ற வித்
தியாதானுயிருந்தேன். அகாரணமாக தூர்வாஸ முனிவரின் சூபத்
தை யடைந்தேன். இப்போது தங்களால் அச்சாபத்தினின்று விடு
பட்டேன். ஸம்ஸாரிவர்த்தியின் பொருட்டு உமது சாணாவிந்த
நினைவு எனக்கு எப்போது மிருக்கவேண்டும். எனது நாவுனது நாம
சங்கீர்த் தனத்தைச் சதாகாலமும் செய்யவேண்டும். எனதுநாண்டு
செவிகளும் உமது சரித்திரத்தையே எப்போதும் கேட்கவிரும்ப
வேண்டும். எனதுருகாங்களும் உமது சாணகமல அர்ச்சனையே
எப்போதும் செய்தல் வேண்டும். எனது சிரம உமது திருவடி
யையே வணங்க வேண்டும். பரிபூர்ணாகந்த சொரூபனே! பூரீர
மா! சீதாராம! கிருஷ்ணகர்த்தாவாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். என்னை
இரகஷிக்கவேண்டும். உமது கட்டணியால் தேவலோகம் செல்வி
றேன். உமது மாயை என்னை நெருக்காவண்ணம் அதுக்கொடுக்க
வேண்டும்” என வேண்டினான்.

இங்ஙனம் ஸ்தோத்திரங் செய்த விராதனுக்கு இராமபிரான்
பிரத்தியட்சமாகி “வித்தியாதா கிரோஷ்டனே! உன் கிருப்பப்
படி நீ போகலாம். மாயையினு துண்டாகும் குற்றங்களெவையும்
ஐயிக்கப்பட்டுப் போயின. எமது தரிசன மாதிரத்தில் நீ முக்த
னாய் விட்டாய். நீ ஞானிகளுக்குட் சிறந்தவனு மானாய். நமது பக்தி
உயர்க்கப் பெறுவது உலகத்தில் அருமை. அது எவனிடமிருக்
கிறதோ அவன் முத்திபெறுவான். ஆகையால் பக்திச் செல்வம்
வாய்க்கப்பெற்ற நீ நமது கட்டணியால் பரமுத்தியை யடைவா”
பென அதுகூறித்தார்.

இவ்வாறு விராதன் இராமபிரானால் வதையுண்டு சாபவீரோ சனமடைந்து வித்தியாதரத் தன்மைபையும் வரதானத்தையும் பெற்றான். ஆகையால் இராமபிரானுடைய கருணைபால் ஜீவர்கள் தங்கள் அபிஷ்டங்களை யெல்லாம் பெறுவார்கள் என்றறிக.

மு த ந் ச ரு க் க ம்

மு ந் தி ந் து

2-வது சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் கூ று கி ரு ர்

விராதன் இவ்வாறு விண்ணுலகஞ் சென்றபின் இராமபிரான் சீதா இலட்சுமணர்களுடன் சரபங்கமுனிவர் தாசிரமஞ் சென்றார். அங்கே எல்லச் செளகரியங்களும் வாய்த்திருந்தன. இவர்களின் வரவை யறிந்த சரபங்கமுனிவர் எழுந்து எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்தனை வழிபாடு செய்து ஆசனங்க ளளித்து வீற்றிருக்குமபடி செய்தார். பிறகு கந்தமூலபலங்களைக் கொடுத்து அதிதி பூஜை செய்து, பக்த பராதினாகிய இராமபிரானைப்பார்த்து, “இராமா! பரமேசவராகிய தமது தரிசனஞ் செய்வதற்காகவே இவ்வனத்தில் வெகு காலமாகத் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இதனால் என்ன பலன்களுண்டோ அவையெல்லாமுமக்கே கொடுத்தேன். அடியேன் முத்தியடைகிறேன்” என்று சொல்லித் தமது புண்ணிய பலன்களை யெல்லாம் இராமசகந்திர பிரபுவுக்கே அர்ப்பணஞ் செய்தார். அங்கு ஏற்கனவே அடுக்கி வைத்திருந்த சிதையிற் பிரவேசித்து நின்று அப்பிரேமையரான இராமபிரானையும் சீதாபிராட்டியையும் வணங்கி, சகலஜீவன் களுடைய இருதயகமலத் திலிருக்கும் இராமச் சந்திரமூர்த்தியை சியாமள ரூபாகவும் கமலக்கண்களுடைய வராகவும் இலட்சுமணனைப் பக்தத்தி னுடையவராகவும் மரவுரியுநித் தவராகவும் சடாமகுடம் புனைந்தவராகவும் சீதா சகாயமுடையவ

ராகவும் எப்போதும் தியானிக்கின்றேன். இந்த உலகத்தில் இராமச் சந்திரனைவிடத் தயான் குணமுடையவன் இல்லை? ஆஷ்டாதித சித்திரனைத்தரும் காமதேனுவும் அவர்னும்தவயண்டா? சதா காலமும் நான் அவரை அனையபாவததோடு (வேறு தெய்வமில்லை என்ற நம்பிக்கையுடன்) ஸ்மரிக்கின்றேன். எனது தியானத்திற் கிரங்கி இங்கெழுந் தருளினார். தசரத குமாரனாகவும் பிரபுவாகவு முள்ள இவரது தன்மை இதுவேயாம் எனது சரீரத்தை இப் போதே யெரித்துவிட்டு குற்றமற்ற பிரம்மலோகஞ் செல்வனேன் பாருங்கள். இடது புறத்தில் சீதா பிராட்டியிருக்க எனது நதய கம லத்தில் அயோததியாதிபதியாகிய இரகுநாதன் சதா காலமும் விற்பிருக்கக்கடவா” என்றவ்வாறு தமக்கு முன்னிருக்கும் இராம பிரானை இடையறாது தியானித்ததக் கொண்டு சிதைபில நீழுட்டி. இல் பஞ்சபூதங்களாலாய தமது பிராகந்த சரீரத்தை யொழித் த் தீவ்யதேகம் பெற்றுப் பரமபதிகே திருவடிபை யடைந்தார்.

பின் அந்தத் தண்டகாரண்யத்திலுள்ள முனிவர்களெல்லோரும் இராமச்சந்திரனைத் தரிசிக்கக் அந்தச் சரபங்ரது ஆராமத் தில் எழுந்தருளினர். பிரபு மாயா மானுட வடிவங்கொண்ட வராத லால் அதற்கேற்ப, அந்த முனிவர்களுடைய பாதபத்மங்களைச் சீதா பிராட்டி இலக்ஷ்மணருடன் பணிந்து எழுந்தார். எல்லோரு டைய இருதயகமலத்திலும் வசிப்பவராகிய இரகுநாதனை முனி வர்களனைவரும் மனமசுழ்ச்சியுடன் ஆசீர்வதித்துத் தங்களுக்கு முன் கைகுவித்தவண்ணம் வில்லம்புகளோடு நின்று கொண்டிருக் கும் அவரை நோக்கி, “இராமா! உம்மைச் சாக்ஷாத் ஹரி யென் றும் ஜானகியை இலட்சுமிநீதவி என்றும் ஆதிசேஷனை இலட் கமணரென்றும் சங்கு சக்கரங்களே பரதசத்ருக்களாக ளென்றும் நான்களறிவோம். பூபாதத்தை யொழிப்பதன் பொருட்டு பிரம் தேவர் பிராத்தித்ததற்காக வல்லவா நீங்களவதரித் திருப்பது, ஆதலால் நீங்கள் முதன் முதலாக முனிவர்களுடைய துன்பங்களை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும்; வாருங்கள்; இரகுருலத்திற் பிறந்த உத்தமரே! முனிவர்கள் வசிக்கும் வனங்களைப் பார்க்கலாம்; இலட் கமணருடனும் சீதாதேவியுடனும் புறப்பட்டு வாருங்கள்; உமது விரூப்பப்படி எல்லாவற்றையும் பார்க்கலாம்” என்று சொன்னார்கள்.

முனிவர்களின் விருந்து சொல்லக்கூட இராமபிரான் கைது வித்து வணங்கி அந்த வனங்களைப் பார்க்கத்திருவான் கொண்டு அந்த முனிவர்களுடன் சென்றார். அவ்விடங்களில் அநேகவிதமான எலும்புகளும் கபாலங்களும் குயியல் குயியலாகக் கிடக்கக் கண்ட இராகவன் முனிவர்களைப் பார்த்து “முனிவர்களே! இவ் வெலும்புகளினத்தம யாருடைய எலும்புகள்? ஏனின்கே குயியல் குயியலாகக் கிடக்கின்றன?” என்று கேட்டார். அவர்கள் “ஐயோ! இவைகளினத்தம் முனிவர்களுடைய மண்டை எலும்புகள்” என விடைபகர்ந்தனர். “தங்களை மறந்து சமாதியிலிருந்த முனிவர்களை அரக்கர்களாடித்துக் கொண்டு தின்று போயினர். அவர்களைத் தடுக்கத் தவசிகளாலாகவில்லை. அவ்வரக்கர்கள் இங்கு எங்கும் உலாவித் திரிகிறார்கள்” என்று கூறினார்கள். இங்ஙனம் முனிவர்கள் கூறியதும் இராமபிரான் இராகத்தார்க ளெல்லோரையும் அதஞ்செய்த விடுகிற தாக வாக்குக் கொடுத்தார். அப்போது அவர்கள் தமக்குச் செய்த பூசையையேற்றுக் கொண்டு அங்கேயே சில வருடகாலம் வசித்தார். அப்பொழுது அடிக்கடி முனிவர்களுடைய ஆசிரமங்களைப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டிவந்தார். அப்படியிருக்கையிலொரு சமயம் சகல சம்பிரமங்களும் நிறைந்து முனிஜனங்கள் குழுவினங்கும் சுதீக்ஷண முனிவரது ஆச்சிரமத்திற்கு எழுந்தருளினார் இராமபிரான். அகத்திய முனிவரின் பாம சிஷியரும் ஸ்ரீ இராமபிரானுக்குத் தாரகமந்திர உபாசனை செய்கிறபதில் ஆஸத்தியுள்ள வருமாவை அந்தச் சுதீக்ஷண முனிவர், தசாதந்தனரின் வாகைக்கேட்டு எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்து, அன்பு மேலிட்டவராய் அவாடிபணிந்து விதிப்படி பூசித்துபசரித்தத் தோத்தரிக்கலானார்

ஸ - தீக்ஷணர் கூறுகிறார்.

பாமபதியே! உமது மந்திரத்தை மனனஞ்செய்த வருபவன் இவ்வேழை. அரந்ததல்பாண குணமுடைய சீதாபதே! பாமசிவனும் பிரம்மனும் ஆராயிக்கும் திருவடியுடையவரே! சம்சார மென்றித சமுத்திரத்தைக் கடந்துய்வுதற்கு உமது பாதங்களே ஒப்பில்லாத ஓடமாகின்றன. சதாரந்தத்தை எப்போதும் அளிப்பவரே! இவ்வேழை உமதடிமைக்கு மடிமை! உமது மாகையினு அண்டாயிருக்கிற மக்கள், மனைவி, கிருமம் என்னும் இருளடைந்த

கிணற்றில்விழுந்து ஆழ்ந்துள்ளேன். இந்த மலசரீரத்தின் மீது
கொண்ட மயக்கமென்னுங் கயிற்றாற் கட்டுண்ட இருதயமுடை
யவன். இப்படிப்பட்ட என்முன் எல்லாவுலகங்களும் அறிதற்கரிய
நீர் எழுந்தருளியதை என்னென்றுகாப்பேன்! பிரபுவே! சகல
பூதங்களின் இருதயங்களையும் நீர் ஆலயமாகக் கொண்டு விளங்கு
பவரேயாயினும் உமது மந்திரத்தை மனனஞ்செய்ய அறிபாதார்
மாயைக்குள்ளாகிறார்கள். உமது மந்திரத்தைச் சாதனஞ் செய்த
வரிடத்திலே அந்த மாயை யணுதவதில்லை. அவாவர் கிரும்பிய
வற்றை அவாவர்க்குத் தக்கபடி கொடுக்கின்றீர். உலகத்தின்
கிருஷ்டி, ஸ்திதி, லயங்களுக்கு நீரே காரணராகின்றீர். உமது
மாயையாலுண்டாகும் முக்குணங்களாலும் நீரே பிரம்ம, விஷ்ணு,
ருத்திரரென்னும் திரிமூர்த்தி சொரூபமாக விளங்குகிறீர். பல பாத்
திரங்கனி லுள்ளநீரில் ஒரு ரூபியனே பல உருக்களாகக் காணப்
படுவது போல், மயக்கம்கொண்ட மனதுடைபவர்களுக்கு நீரும்
அநேக உருவங்களையுடைய வராகக் காணப்படுகிறீர். இராமா! இப்
போது உமது பாதபங்கயங்களைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் கண்டேன்.
தமசுக்கு அப்பாற்பட்டவர். சித்தசொரூபர். சாதாமர்க்கத்தில்
பிடிப்பில்லாதவரால் அறிப்பப்படாதவர் நீர். உமது மந்திரபலத்தால்
சித்த சத்தியடைந்தவர்க்கே பிரஸன்னராகிறீர். இராமா! உமது
உருவம் அருவம்; ஆயினும் மாயையாலுண்டான உமது சிறந்த
மாணுடகிர்ஷ்ணத்தையே தரிசிக்கின்றேன். கோடி மன்மதருடைய
சந்தரமடையப் பெற்றதேவமும், அழகிய வில்லம்புகளும், கருணை
களிந்த உள்ளமும், மந்தரசுவதனமும், மாவுரியுதித்த யிடையும்
இலக்ஷ்மணரால் சதாகாலமும் சேவிக்ஷப்படும் பாதமலரும் நீலரத்
பலம் போன்ற தேககார்திய முடைய அசந்தஎன்பாணருணான
சிதாகர்த்தனை எப்போதும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

“இராமா! உமதுருவம் ஸமஸ்தமான தேசகாலமுதவியவற்றை
கனகிதிரகாச மென்பதை நானறிவேனாயினும் இப்போது பிரத்தி
யக்ஷமாகத் தோன்றும் இவ்வுருவமே எனக்கு என் இருதயத்
தில் பிரசுரிக்காதத்கது. வேறொன்றும் நான் வேண்டேன்” என்று
ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்.

இவ்வாறு அறிந்த ஸுதீக்ஷண முனிவரை இராமபிரான்
பார்த்து, புன்முறுவ்துடன் “முனிபுஷ்பவரே! உமது சித்தம் நமது

உபாசனையால் நிரம்பமாயிற்றென்றுணர்ந்தோம்; ஆதலின் உட்க் கதுக்கொழிப்பதன் பொருட்டே நானா வநதேன். கம்மையடை வதற்கு வேறுபாடியில்லை. நமது நாமோச்சாரணஞ் செய்பவர்களை நம்பைச் சரணடைந்தவராகிறார்கள். அவர்கள் இச்சையற்றவர் கள். அவர்களுக்கு நாம் சதாகாலமும் பிரத்தியக்ஷமாயிருப் போம். உபமால் செய்யப்பட்ட இந்தத் தோத்திரத்தை எவ னொருவன் படிக்கின்றானோ அவனுக்கு எப்போதும் கம்பிடம் பத்தியுண்டாகும். நல்ல ஞானமுண்டாகும். நமது உபாசனையால் உமக்கு முத்தி கிடைத்திருக்கிறது. இந்தத் தேகார்த்தத்தில் உமக்கு சாயுஜ்யம் கிடைக்குப. இதற்சந்தேகமே கிடையாது. தமது ஆசிரியர் அகஸ்தியமுனிவர் எங்கிருக்கின்றார்? அவரை நாம் பார்க்க விரும்புகிறோம். சிலகாலம் அவரிடமிருக்கவும் விருப்பமி ருக்கிறது” என்றார். முனிவரும், “அவ்வாறே செய்வோம். அந்த மகாமுனிவரை நான் தரிசித்து வெகுநாளமாகிறது. நாமிருவரும் காண்ககே செய்வோம்” என்று சொன்னார்.

மறநாள் இராமபிரான் சீதாதேவி இலட்சுமணர் இவர்களு டன் சதீக்ஷண முனிவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அகஸ்திய முனி வருடன சம்பாஷிக்கும் விருப்பத்துடன் சென்றார். வழியே அவர் தம்பியின் ஆசிராமமிருக்கக்கண்டு அங்கே போனார்.

இ ர ண் ட ா வ து ச ரு க் க ம்

மு த் தி த் து

3-வது சருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் உ று கி ரு ர் .

இவ்வாறு இராமபிரான் சீதா இலட்சுமணர் சகிதம் சதீக்ஷ ணமுனிவரோடு அகஸ்திய முனிவருடைய தம்பியின் ஆசிரமத்தை அடைந்த பொழுது நடுப்பகல் வேளையாயிற்று. அகஸ்திய முனி வரின சகோதரர் அவர்களை அன்போடு பூஜித்துக் காய் கனி வளைப் புகிக்கக்கொடுத்துபசரித்தார். இராமபிரான் முதலிய நான்

வரும் அவர்கொடுத்த காய்கனிகளைப் புசித்துவிட்டு அன்று அவ் குத்தங்கிருத்தார்கள். மறுநாள் அதிலேயில் அகஸ்திய முனி வரது ஆசிரமம் சென்றார்கள். அந்தவனத்தில் பலவிதமான காய்கனிகளும் புஷ்பங்களும் பற்பல விலங்கினங்களு மிருந்தன. பற்பல பறவைகளின் தொனியுடன் இத்திரிசு வனம் போன்றிருந்தது அவ்வாச்சிரமம். பிரம்ரிஷிகள் தேவரிஷிகள் இன்னும் பல முனிபுங் கவர்களுடைய வீடுகளும் அங்கே ‘குழந்திருந்தன. சர்வாலங்காரங் களும் வாய்ந்திருந்தன. சாக்ஷாத் சத்தியலோகம் போலவே யிருந்தது.

இராமர் இவ்வா சிரமத்தின் வெளிப்பக்க மிருக்கையில் ஸுதீக்ஷணமுனிவரை நோக்கி முனிவரே! நீர் சீக்ஷிமாகச் சென்று நாம் வந்திருக்கும் செய்தியை மகா தவசிபான அகஸ்திய முனி வருக்குத் தெரிவித்து வாருமென்று சொன்னார். ஸுதீக்ஷணரும் அப்படியே செய்கிறேன் என்று கூறித் தமது ஆசிரியருடைய ஆசிரமத்திற்குள் பிரவேசித்து, அங்கே இராமபிரானிடத்திற் பக் தியுடைய முனிவர்கள் குழு, தமது மாணவர்களுக்கு இராமமங் திரத்தை விபாக்கியானஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் அகஸ்தியரைக் கண்டு சாக்ஷடாங்கமாக நமஸ்கரித்து, அதிவினயத்துடன் அவரைப் பார்த்து, “அத்தனோத்தமரே! தகரதசக்ரவர்த்தியின் புத்திரர்க ளான இராம லட்சுமணர்கள், சீதாதேவியசகிதம் தம்மைச் சேவிப்ப தன்பொருட்டு வெளியே நிற்கின்றார்கள்” என்றார்.

அ க ஸ் தி ய ர் க ட று கி ரு ர் .

அதிகேட்டதும் அகஸ்தியர் பரபாப்புடன் சுதீக்ஷணரை நோக்கி, “உனக்கு மங்களமுண்டாகுக, நான் இருதயத்திலு தியா னித்து வரும் இராமச்சந்திர பிரபுவை இக்கணமே அழைத்துவா. அவரைச் சேவிப்பதற்காக அவரைத்தியானித்துக் கொண்டிருக்கி ரேன்” என்று கூறி, முனிவர் கூட்டங்களுடன் தாமே பெழுந்து சென்று ஜானகிகாரதன் சமீபமடைந்து மிகுந்த அன்போடு “இராமா! வரவேண்டும். தெய்வகுதியால் உமது சம்சர்க்கம் இன்று கிடைத்தது. மனதிற்கு விருப்பமான அதிதிபூஜைப இன்று நான் பெற்றேன். இத்தினம் சுதினமாயிற்று” என்றார். இராமர் முகமலர்ச்சியுடன் முனிவரைப் பார்த்து, சீதாலட்சுமணருடன் திரீக்கதண்டம் சமர்ப்பித்தார். முனிவர் அவர்களை பெழுப்பி இரா

பரை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டார். அவரது திருமேனியின் ஸ்பரிசுததினால் லடந்த ஆரந்த பளவிறந்ததாயிற்று. உடனே கண்களினின்று ஆரந்தபாவ்பு முண்டாயிற்று. பிறகு ஒருகையினால் இரகுபுங்கவரின் கரத்தைப்பிடித் தழுத்துக் கொண்டு தமதாசிரமத்திற்குச் சென்று ஆசனமளித்து வீற்றிருக்கச் செய்து பூஜித்தார். அவ்வனத்திற் கிடத்த பதார்த்தங்களைக் கொடுத்துண்ணும்படி செய்தார். பின், சந்திரபிம்பத்தை யொத்ததிருமேனியையுடைய சீதாகார்த்தனை ஏகாந்தமான ஓரிடத்திற் கழைத்துச் சென்று அங்கே திவ்யாசனத் திஷ்டாராவைத்து முனிவர் பெருமானான அகஸ்தியர் அஞ்சலியஸ்தாராக விருந்து கொண்டு பின்வருமாறு தோத்தரிக்கலானார்.

அ க ஸ் தி ய ர் து தி

இராமபிரானே ! உமது வரவை எதிர்பார்த்தவண்ணமே இவ்விடமிருக்கிறேன். பூபா நவீர்த்தியின் பொருட்மே, இராவணனைச் சங்கரிப்பதன் பொருட்மே முன் பிரமதேவர் தமமைப்பாற்கடலிற் பிரார்த்தித்த நாள முதல் உமது தரிசனத்தை நாடித் தவம் புரிந்து கொண்டு இமமுனிவர்களுடன் இங்கிருக்கின்றேன். படைப்புக்கு முன்பு யாதொரு உபாதியும் விகற்பமுயில்லாதிருந்தவர் நீரொருவர்தான். உமது ஆச்ரயத்தின் காரணமாக உமது விஷயமான மாயையை உமதுசக்தியாகக் கூறுகிறார்கள். பிரகிருதி குணாகிதர் நீர் தான். நீர் உமது சக்தியுடன் கூடியவரலத்து உபமை அப்பிராகிருதரென வேதார்த்திகள் விளம்புகின்றனர். உமது சக்தியை, மூலப்பிராகிருதி, மாயை, அவித்தை, சம்சாரம், பந்தமெனப் பலவிதமாகக் கூறுவார்கள். உமது சந்நிதியிற் அது சலனமடைந்தது. அதினின்று மகத் உண்டாயிற்று. அந்த மகத்துவத்தினின்றும் அகங்காரமுண்டாயிற்று. அகங்காரமானது மகத்துவத்தினுற் சூழப்பட்டு மூன்று பிரிவினைகளைப் பெற்றது. சாத்தவிகம், ராஜஸம், தாமதமெனப் படுவன அவைகளேயாம். தாமதத்தி னின்று ஸௌக்யமதன்மாத்திரைகளும் அவற்றினின்று ஸ்தவஸூதங்களும் முறையே யுண்டாயின. தாமதம், ராஜஸ சாதவிகங்களால் உள்ளிந்திரியங்களும் வெளியிந்திரியங்களு முண்டாயின. அவற்றிலிருந்து விக்கமென்று சொல்லப் படுவதும எங்கு.

மிருப்பது மாகிய மகத்தான குகையொன்றாயிற்று. அப்பால் ஸ்தூல பூதக்கட்டங்களினால் விராட்புருஷ ஹண்டாயினன். அவ னிடமிருந்து தேவா, மனிதர், திரியக்ஞா, காலம், கன்மம் முத லான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களான ஸர்வஜகத்துக் கிரமமாயுண்டாயின. ரஜோகுணத்தோடு சோக்து நீல பாயகுண பேதத்தால் ஜகத் காரணான பிரமதேவனுடைய நீல சத்துவகுணத் தடனிருந்து இரக்ஷிப்பதால் விஷ்ணுவாயினான். தமோகுணத்தடனிருந்து சங்கரிப்பதால் நீல நுத்தியாயாதியுடைய நீல அனந்த நிரயர் கள் கூறுகின்றனர். புத்தங்குல உண்டாகிய உணர்களால் ஜகத் ரப, சொப்பனம், சுபுத்திம்யம் மட்ட விபத்திகளுடைபடுக. நீல இவற்றிற தெல்லாம் விஷ்ணுவாயும், சாக்ஷியாயும், சின்பய ராயும் ஆவ்யயாயு மிருப்பவரல்லவா? நீல பதே தடனந்த லாகிய லீலைபைசு செப்ப விருப்புகின்றீரோ அபிதேய மாய பைய யகதிகாரம் செய்கின்றீர். அபிதேய சிபு நுபுண பையா டோல் காணப்படுகின்றீர். இதத்தை மாபயாவது விததை யென்றும் அவிததை யென்றும் இரண்டு பிராயம் விளங்குகின் றது. பிரவீர்த்தி மார்க்கத்தி லிருக்கப்பட்டவர் அவ்விததையின் வசப்பட்ட வராவர். நிவர்த்தி மார்க்கத்தினர், வேதாந்த விசார முடையவராய் உமது புத்தியுடன் கூடிய விததைபையுடையவ ரென்று சொல்லப்படுவர். அவிததைரின் வசப்பட்டவர்களை சித்திய சம்ஸாரிகளென்று சொல்லப் படுவார்கள் அவ்வாறாக வித் யாப்பியாசத்தில் விடாமுயற்சி செய்பவர் சித்திய முந்தாரவர் உமது மந்திர உபாசகர்களே உமது பக்தியிலும் சிவமுள்ளவர்களாயிருப் பர். அவர்களுக்கே விததையின் பேன்மையுமுண்டாகும்.

மற்றவர்களுக்கு எப்போதும் கிடையாத ஆகையினால் உமது பக்தரே முக்தர். இதிலையம்ன்று. உமது பக்தியாகிற அமிருதங் கிட்டாதவர்களுக்குக் கனவிலும் முததி கிடையாத இராமா! பல பேசுவானேன. ஸாராம்சமான சிலவற்றைக் கூறுகிறேன். ஸாயுஜ்யத்திற்கு, சாதசங்கமே சாதனமாகக் கூறப்படுகிறது. சாதங்கள் சமத்தவமான சித்தமுடையவர்கள். விருப்பமிக்காதவர்கள். ஸத ணத்திரயங்கள் அவர்களிடம் காணப்படா. அகக்ரணங்களை யும் புறக்ரணங்களை யும் அடக்கித் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டவர்

கள். தங்களிடத்தின்புழுண்டவர்கள். உலகநிறுப்பங்கோயும் கடந்தவர்கள் விரும்புவெறுபுரணிற் 'சாபுத்தி' கொண்டவர்கள். சங்கமற்றவர்கள். எல்லாவற்றையும் விட்டவர்கள். எப்போதும் பிரம்மதத்பராயிரும்பவர்கள். இயமநியமாதிரி குணமுடையவர்கள். என்னநேரினும் சந்தஷ்டராயிரும்பவர்கள் இரப்படிப்பட்ட சத்துக்களுடைய சிநேகைக்கிடையத்தால் தமது சரித் தோங்களை சிரவணஞ்செய்வதில் விரும்பமுண்டாகும். அகனால் தங்களுடத்தில் பக்தியுண்டாம்.

இராமகிருஷ்ணர் ஸாதகசாராண உமது பக்திவாய்க்கப் பெற்றவர்கள். தெளிவான ஞானமடைந்து அகனால் கிஞ்ஞானத்தைப் பெற்றுச் சான்றோர் போற்றும் முக்கியைப் பெறுவார்கள். ஆகையால் இரகு நந்தனரே! பிரேமயுடன் கூடிய உமது பக்தி எனக்கெப்போது மிருக்கக்கடவது. உமது அடியார்களுடைய சேர்க்கைமகா உத்தமமாகும். உமது சேவையை யடைந்த எனது பிறப்பு இப்போது தான் பயனைப்பெற்றது. பிரபுவே! அடியேன் செய்த யாகங்கள் யாவும் இப்பொழுதுகான் பலனை யடைந்தன. நிச்சயபுத்திரியோடு அநேகநாள் தவம்புரிந்தேன். அதன்பலனை உமது பாதாயிந்தத்திற்கே அர்ப்பணஞ்செய்தேன். இராமசுந்திர பிரபுவே! எனதிருதயத்தில் நீ சதாகாலமும் சிதையோடு வசித்திருக்க வேண்டும். அடியேன் நடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் எனது நினைவு உம் மிடத்திலேயே யிருக்கவேண்டும் என்றிவ்வாறு துதித்தனர் அகஸ்தியமுனிவர்.

பிறகு தாம் கெடுகாளாக வைத்திருந்த மகேந்திரமென்னும் மகத்தான கில்லையும் குறைவுபடாத அம்புறத் துணியையும் இரத்தினங்களிழைத்த வானொன்றையும் தந்து அவரைப் பார்த்து, "இரகுபுத்தகவரே! இராக்கதக் கூட்டங்களாகிய பூபாதத்தைப் போக்க வேண்டும். அதன் பொருட்டல்லவா தாமிப்படி மாயா மானுஷடி வங்கொண்டிருக்கிறீர். இங்கிருந்து ஒருகாதவழி தூத்திற் வப்பால் பஞ்சவடி பென்று ஒரு புண்ணிய வனமிருக்கிறது. அதுகோதாவரி நீரத்தினுள்ளது. இரகு குலோத்தமரே! அங்கிருந்து பாக்கியான காலமெல்லாம் கழிக்கக்கடவீர். தேவர்கள் விஷயமாக பல காரியங்களை நீர் அகமிருந்து செய்தல் வேண்டும்" என்றார்.

இவ்வாறு அகத்தியமுனிவர் திருவாய்மலர் தருளியதும் கூட
காரும் தத்துவார்த்தங்களுடன் கூடியதுமான தோத்திரத்தைக்
கேட்டு அம்முனிவரோடு சந்திரசூரியமாதச் சம்பாஷித்துக் கொண்
டிருந்த பின் அவர் தெரிவித்தபடி சென்றார்.

மு ன் று வ து ச ரு க் க ம்

முற்றிற்று

4-வது சருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் உ ஹ கி ரு ர் .

அகத்தியாது ஆச்சார்யரிருந்த புறப்பட்டுவரும் இரகு நாய
கன் மார்க்கத்தில் தமக்கு முன்னே பர்வத சிகார்போல் தென்பட்ட
ஐடாயு வென்னும் பக்ஷிராஜனைக் கண்டு இதென்னவென வியப்
புற்று, இவ்வுண்ணைப் பார்த்து, "இவ்வுண்ணை! நீலங்கொண்டு
வா! யாரோ ஒரு அக்கன் முன்னே யிருக்கின்றான். முனிவர்
களுக்குச் சத்துருவாகிய இவனை இக்கணமே சங்கரிப்பே" என்க
றார். இந்தவார்த்தைகள் செனியிற்பட்டதும் பக்ஷிராஜனுடைய ஐடாயு
அச்சமுற்று "இராமா! காண்கதைக்குப் பாதகிரைல்லேன்; உமது
தந்தையின் ஆத்ம நண்பன். என் பேர் ஐடாயு உமக்கு மளங்க
முண்டாகக் கடவது யியனை! நானொருபருந்து. உமக்குப் பிரியத்
தையே எப்போதும் செய்யவன், உமது சேவை பெற விரும்பி
இந்தப் பஞ்சவடியில் வ்ஸஞ்செய்து கொண்டிருப்பவன். விலங்
கிணங்களை வேட்டையாடும் பொருட்டு நீரும் இலட்சுமணரும் எப்
போதாவது செவ்விராயினும் நான் அச்சமயம் பிரயத்ன பூர்வ
மாக ஜானகியை இரஷித்துக் கொண்டிருப்பேன் என்றார்.

இவ்வாறு உறியப்பக்ஷிராஜனது வார்த்தையைக் கேட்ட இராம
சிரான் அவனை அன்போடு பார்த்து, பக்ஷிராஜனை! அக்ஷணமே நமக்
குப் பிரியத்தைச் செய்யக்கூடவீர் வெருதாரத்திலிருக்க வேண்
டாம்; இவ்விடம் அருகே ஒருவனத்தில் வசித்தாக் கொண்டிருக்க

அவ்வாறு இலக்ஷுமணர் திருந்ததால் அவரைத் தடவிக் கொடுத்த பரமேசுவராகிய இராமபிரான் இலக்ஷுமணருடனும் வீதிதேவியுடனும் பஞ்சவடிக் கெழுந்தருளினார்.

அவ்வகை கௌதமி நதிதீரத்தின் வடபாகத்தில் ஐந்து ஆல விருகூழ்நின்றிருந்தன. அவ்விடத்தில் விசாலமான இடத்தில் புத்திமாவான இலக்ஷுமணர் ஒரு பர்ணசாலையை ஏற்படுத்தினார். அதில் முயற்சி செய்திருந்தார். வாழை, மா, பலா முதலிய கனிவர்க்க சங்கம் கொடுத்தும் ஐந்து பூசை மந்திரப்பரிசுத்தமானதமான அந்த வராகத்தானததில், தோட்டாட்டிக்கு மனமகிழ்ச்சியைத் புண்டாட்டி கொண்டு வந்தபொழுது இலக்ஷுமணருடன் அந்த இடத்தை இரண்டாவது இன் னுலகமாகக் கொண்டு மிகவும்கொள்கியமாய் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தார் இராமர். இலக்ஷுமணரும், இராமரது சேவை செய்வதிலேயே சிந்தையுடையவாய் காட்டுதலும் பெருநடையுடைய நடையுடைய வேண்டிய கனிவர்க்கங்களைக் கொணர்ந்து சமர்ப்பித்துவந்தார். இரவில் வில்லம்புகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு காவல்புரிந்து வருவார். காடோறும் கோதா வரிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்யச் செல்லும்போதும் வருமபோதும் பிராட்டிநதியில் வாழ்ந்துவருவதும் பின்னொருவருமாகப் போவார்கள். இலக்ஷுமணர் தினம் விருப்பத்துடன் தீர்த்தங்கொண்டு வந்து வைப்பார்.

இவ்வாறு இலக்ஷுமணர் பணியிடைகளைப் புரிந்துவர முயற்சிக்கும் கொள்கியமாயிருந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் பரமேசுவராகிய இராமச்சந்திர பிரபு ஏகாந்தமாக விருப்பதை இலக்ஷுமணர் பார்த்து, வினயத்துடன் அவரை மலங்கரித்துக் கேட்டார். பகவதே தானவிரும்புவதெல்லாம் களைமிகுதியுடன் பக்திவராக் கியங்களை விளக்கியருளக் கூடியதும் ஒரே முடிவையுடைய முக்தி மாரகத்தை நான் உம்மிடம் உணரப் பிரியப் படுகிறேன். சுருக்கமாகத்திருவாய் மலந்தருள வேண்டும், அவற்றைச் சொல்லத்தக்க வர் தம்மைவிட வேறு எவரும் இவ்வுலகத்தி லில்லைபென்று கூறிப் பிரார்த்தித்தனர். இலட்சுமணர் இவ்வாறு பிரார்த்தித்ததைக்கேட்ட இராமபத்திரர் அன்போடு கொள்கியத்திரியைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்.

இவ்வுத்தரணத்திற் பரிசு

செய்யும் ஞானோபதேசம்.

சொல்லுகிறேன் கேள்; இது இரகசிபங்களுக் கெல்லாம் இரகசியமாகும். இதை யறிந்தவுடன், புருஷன் விகற்பமென்கிற பிரகாரைய ஐயித்துவிடுவான். மாயையின் சொரூபத்தை உனக்கு முதலிற்கூறுகிறேன். பின், ஞானத்திற்குச் சாதனத்தைக் கூறுகிறேன், அகற்குப்பின். நிக்ஞான சொரூபத்துடன் கூடிய பரமாத்ம சொரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன். அதனை நீயே போலீசுமையில் பபத்தினின்றும் விநிதலைபடைவாய். அசாக்மா, அகிப ரீரீரம் முதலியவைகளிலுள்ள ஆகம் புகழி எதிரோ அந்நீயே மாயை யும் அநாத்நான சம்ஸார மென்று சொல் லுகிறார்களே இவ்வுத்தரணம்' உபதேசத்துக்கு இரண்டிருவகளுண்டு என்று முன்பே பிரசங்கிப்பப் பட்டிருக்கிறது. அவை விநிதலையும் ஆவரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. விநிதலே நகத்தைக் கற்பித்தது விளங்காசெய்யும். அந்நிலை முதல பிரமதேவன் வரையிலுள்ள அதில ஸ்தூல ரூபுரூப நிபேதங்களை யுடையதாகும். இரண்டாவதான ஆவரணமே மாவனில், அது அறிவினுருவமான அனைத்தையும் ஆவரித்து மறைந் திருக்கும். தேவலம்பரமாத்ம விவிநிடமுள்ள மாயையிறை கயிற்றில் அவம் காண்பது போல பிராந்தியாகக் கற்பிதமான விசுவம், விசாரணை செய்யுமிடத்து சந்தேகம் மிருப்பதன்று. மனிதர் கேட்பது, பார்ப்பது, ஸ்மரிப்பது முதலியன வெல்லாம் சொப்பன மனோரதம் போல் அஸத்தேயம், சம்ஸார விருஷத்திற்குச் சக்தியுடைய வேர், சரீரமென்றே கருதவேண்டும். அன்னியரான மனைவி மக்களிடம் ஏற்படும பந்த பேதத்திற்கு அதிலே மூலமாகும். தேகனைச் சொல்லப்படுமிவ்வடல், ஸ்தூல உத்தங்களைந்து, தன் மாதகிறைகளைந்து. இந்திரிபங்கற்பகது, அகராபம், அகாபாபம், மனம், புத்தி, மூலப்பிரகிருதி இவற்றுடன் கூடிய ஶ்ஷேததிரமாக உணரப்படுகிறது. இதற்கு விலக்ஷணமான ஜீவன் பரமாத்மா, நிராமயன், அந்தஜீவனான எனக்கு விஜ்ஞான காலத்தில் உண்டாகும் சாதனங்களையும் சொல்லுகிறேன் கேள். ஜீவனென்பதும் ஆத்மாவென்பதும் பரிபாய நாமங்கள். ஆகையால் இங்கே அதை பேதமாக எண்ணக்கூடாது. விருப்பம், டம்பயின்றி யிருத்தல், திருக்கு இம்சையான தெதுவுஞ் செய்யாமை,

பாசுக்ஷபணியில் பொறுமை, எப்போதும் வஞ்சகமின்றி யிருத்தல், மனோவாக்குக் காயக்களால் அன்போடு சற்குருவைச் சேவித்தல், உள்ளும் புறம் புற சித்தசத்தி யுடைத்தாயிருத்தல், சத்தருமங்க ளில் ஸ்திரபுத்தியுடைமை, மனம், வாக்கு, செயலிவற்றைச் சுவா தினத்தில் வைத்திருப்பது, விஷயவிரூப்ப மற்றிருத்தல், அகங்காச மற்றிருத்தல், ஜனனமரணங்களைச் சிந்தித்திருத்தல், மக்கள் மனைவி களிடம் சினேகமற்றிருத்தல், சதாகசுதுக்கங்களில் சமசித்தம் வைத் தல், சர்வாத்மனாய் மயித்துக் கொண்டிருக்கும் எம்மையே சதாநால மும் அநன்னிய விஷயமாக விரும்புதல், ஜனசமூகமற்ற சுத்தபிரேத சத்தில் வசித்தல், பிராகிருத ஜனங்களிடமிருக்க விரூப்ப மற்றிருத் தல், வேதாந்த விசாரணையினால், வரும் ஆத்மஞானத்தில் எப்போ தும் ஈடுபட்டிருத்தல் ஆகிய இவற்றையே யதுஷ்டித்து வரவேண் டும். இவற்றால் ஞானமுண்டாகும். இவற்றிற்கு மாறுபட்டு நடந் தால் விபரீத முண்டாம்.

பிராணன், புத்தி, மனம், அகங்காசம் முதலியவற்றிற்கு விஷக்ஷணமான சிதாதமா நான் என்னுமுன்னை எவ்வறிவால் நித்திய சுததபுத்தனாக வறிகின்றாயோ அதனே உண்மையான நமது ஞான மாகும். அதனே அநபவத்திற்கு வரும்போது விக்ஞானமாகும். பரமாத்மா, எங்கும் நிறைந்திருப்பவர், ஞானநந்தசொருபர், அவ்ய யர், புத்திமுதலிய உபாகிளற்றவர், வேறுபாடில்லாதவர். தமது தேஜஸால் தேகாதிகளைப் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு அவற்றால் தாம் மறைபடாமலிருப்பவர். அந்வைதரான அவரொருவரே அவ்ய யராயும் பிரபுவாயும், எவற்றையும் பார்ப்பவராயும் இருப்பவர். அந் தப் பரமாத்மா விக்ஞானத்தினு லடையப்படுபவர். குருவினது சான் திரோபதேசத்தால், ஆத்மா, பரமாத்மாவினுடைய கீத்யஞானம் ஜீவ னுக்கு எப்போதுண்டாகுமோ அப்போதே ஜீவனக்காட்டினும் வேறுன ஆத்மாவுக்கு முலமான அவித்தையானது காரியவாணக் கனோடும் கூட பரமாத்மாவினிடத்திலேயே லயமடைகிறது. அந்த அவித்தையே இந்த ஆத்மாவிற்கு முத்தியென்றுபசரிக் கப் படுகிறது. இவக்ஷுமனா! இதுதான் முத்தியின்சொருபம். இது ஞானம், விக்ஞானம், வைராக்ஷியக் களுடன் சேர்ந்ததாய் எம்மால் சொல்லப்பட்ட தெனினுட, எமமுடைய பத்தி யில்லாதவர்களுக்கு இது கடைப்பதரிது என்றெண்ணுகின்றோம். ஏனென்றால் கண்க-

எரிந்தாலும் இராக்காலங்களில் பதார்த்தங்கள் எப்படி கன்றுப்
காணப்படுகிற தில்லையா, அப்போது தீபமொன்றிருந்தால் அஃது
எப்படிக் காணப்படுகின்றனவோ அவ்வாறே எமது பக்தியுடைய
வருக்கு ஆத்மா திருத்தமாகத் தோன்றும். அஃது இலக்ஷ்மணர்
அப்படிப்பட்ட எமது பக்திக்குக் காரணமாயுள்ள சிலவற்றைக்
கூறுகின்றேன்.

எமது பக்தருடன் எப்போதும் சேர்ந்திருத்தல், எம்முடைய
சேவைவைச் சதாகாலமும் செய்தல், ஏகாதசி முதலிய பர்வகாலங்
களில் எம்மைக் குறித்துச் சிறந்த உபவாசாதி களிநுபபது, எமது
கதாசிரவணம் செய்தல், படித்தல், மற்றவர்களுக் கெடுத்துச் சொல்
லுவதில் விருப்பமுடையவனாய் இருத்தல், எனது ஆராதனத்தில் அந்
தியந்த சிஷ்டையடைந் திருத்தல், எமது நாமயோதனம் செய்தல்
ஆகிய இவையே என்கிடத்தில் திடப்பக்தியுண்டாக்கும். அந்த பக்
தியுண்டானால் குறைவென்ன விருக்கிறது. எம்மிடத்தில் பகதியு
டையவன், வினாவில் ஞான விஞ்ஞானங்களையும் வைராக்கியத்தை
யுமடைந்து முத்தியை யடைவான். எமது பக்தனல்லாத வேறொ
வனுக்கும் இவ்விஷயம் உபதேசிக்கத் தக்கதன்று. எவனொருவன்
சொந்தையுடனும் பக்தியுடனும் இதைப் பாராயணம் செய்கிறானோ
அவன் அஞ்ஞானத் திரையாலுண்டாகு மிருக்கை ஒழித்த விடல்
முத்தியை யடைவான். எவனொருவன் எமது அடியாருடனும்
யோகி ஐனங்களுடனும் சுத்தமனதோடு மேன்மையான சாந்தி
வையுடையவருடனும் எமது சேவையிலேயே எப்போதும் சித்
தஞ் செலுத்த வோருடனும் விமலஞானத்தை விசேஷமாகப்
பெற்றவருடனும் எப்போதும் கூடியிருந்து, மனதின் பரிபாக
மடைந்து எம்மைச் சேவிக்கின்றானோ அவனுக்கே முத்தி உள்ளவ
கையிலிருப்பது போலாகும். நாமும் அவனுக்கு எப்போதும்
பிரத்தியட்சமாயிருப்போம். இதற்கு மாறுபடாது என்றருளிக்
கொடுத்தனர்.

நான்காவது சருக்கம்.

முற்றிற்று.

5-வது சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் க று க் க று .

அந்த அரண்மனையில் அச்சாலத்தில் ஒரு இராக்கூஸி ஜனன் தான் பொன்னுமிடத்தில் யசித்து வந்தாள். அவன் மாமனாபிணி மிகக் கெட்டிருந்தான். அவன் மூலம் சேந்தாவரி நதித்தீரத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது பஞ்சவடிபைச சீர்தந்தம் அங்கே பதம்ப, கஜா, அக்ஞசம், பூதபி, சேவா, அகா, பூதப பிராணுடைபட்டது. அங்கே பஞ்சவடிபைச சீர்தந்தம் அங்கே கப பட்ட மனமுடையான், அப்படி பஞ்சவடிபைச பிடித்துக் கொண்டு இராக்கூஸி மனமுடையான். அங்கே வந்தான். அங்கே கோடிமனமத மெளந்திய முடையவான், சபகாமான பூர்ணசந திரை பொத்ததிருமு. பண்டலமும, பங்கயபெனத் திகழும திருக்கண்களும், ஒப்படற்குரிய உத்தமபாச கருத்தையு முடையவராய் பூதவசுத்ததடன் விளங்கும் திருமாரபுடையவராய், சமுத திரத்திற்குச சமமானகமர முடையவராய், பொன்னிறமான சடை தரித்தவராய் திருமேனியெக்கு திருநீறு பூசுவராய் சாக்ஷாத சாமப மூததிபெருக்கு இராமசக்திர பூர்த்திபை சேதாசமே தராய்ப் பராததான். உடனே இராக்கூஸி காமவிகாரமடைந்து இராமரைப் பார்த்து, “ரோர்? நீயாருக்குச் சொந்தம்? உமது ஆச கிரமம் எது? சடைமுடிதரித்து மரவுரிபுடனி ருக்கின்றீர்? எதற்காக இங்கே யிருக்கின்றீர்? உனக்குச் சொல்லுங்கள். நான் குர்புகை என்னும் பெயர் கொண்ட அரக்கி. காமனாபிணி. மகாத மாவும் இராக்கூஸி ராஜனுமாகிய இராவணேசுவரனுடைய சகோ தரி எனதண்ணாளை கரீனாடு இவ்விடத்தில் எனது அரண்மனையில் வசிக்கின்றேன். இந்தவனம் யாவும் அந்த அரகனல் எனக்குக் கொடுக்கப் பட்டது. ரிஷிமனம் புசித்துக் கொண்டு இவ்விடம் இருக்கின்றேன். உமது வாலாரிப விரும்புகின்றேன். வாக்குச் சாதரியமுடையவரே! கூறங்கள்” என்றுள். இராமபிரான், அரக்

கையை நோக்கி, “என் பெயர் இராமன். நான் அபேபாத்தியாதி பதி யான தசாதசக்ர வர்த்தியின் புத்திரன். இங்கிருக்கும் சுந்தரி என் மனைவி. இவள் பெயர் சீதை. ஜனகமகாராஜாவின் புத்திரி. அதோ அங்கிருப்பவன் என்சகோதான். அவன் பெயர் இலக்ஷுமணன். லோகசுந்தரி ! என்னுல் உனக்காக வேண்டியதென்ன ? தெரிவிப் பாய்” என்றா. அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அரக்கியும் அவரை நோக்கி, “இராமா ! நீர் வாரும்; பர்வதங்களிலும் இந்த உனப் பிர தேசங்களிலும் என்னோடு சுகமனுபவிப்பீர். நான் காமததினும் தொந்தாவடைகிறேன். தற்போது உட்மைபெரிய மனமில்லாத வளாக இருக்கிறேன்” என்றாள். இராமபிரான் உடனே சீதாவதவி யைத் தமது கடைக்கண்ணுல் பார்த்து, பின் அரக்கியை மகதகாஸத் துடன் பார்த்து, “சுந்தரி ! என்னை விட்டுப் பிரியாத என் மனைவி இதோ இருக்கிறாள். நீயும் இங்கு எப்படியிருப்பாய் ? சக்களத்திப் போராட்டததால் சங்கட முண்டாகுமே ! ஆகையால் அதோ என் தம்பி இலக்ஷுமணன் வெளியே இருக்கிறான்; அவன் அதிக ரூப வான்; அவனே உனக்குத் தகுந்த ஆடவன்; அவனுடனிருப்பது உனக்குச் சுகமாகும்” என்றார். அரக்கி, உடனே அங்கிருந்த இலக்ஷுமணனிடம் சென்று, “சுந்தரனை ! எனக்கு நீர் ஏற்றபுருஷன்; உன் தமையன் உத்தரவுப்படி நீர் என்னுடன் வாரும்; எனதுவனத் திற்குப் போவோம்” என்றாள். காமமோகிதையாகிய அவ்வரக்கி இவ்வாறு கூறியதும் இலக்ஷுமணர் “பதிவிரதே ! அந்த மகானுபா வனாகிய இராம நாதுனுக்கு நான் அடிமை, என்னை நீ கணவனாக அடைவாயாயின், நீயுமவருக்கு ஊழியஞ்செய்யும் அடிமையாக வல் லவா றேரிடேம். இதைவிட உனக்கு வேறு துக்கமென்ன கிருக்கிறது. உனக்கு உங்களமுண்டாகும். அயரிடமே செல். அவர் மகாராஜா ! அகிலநாயகன்” என்றார். அந்தத் துஷ்டை அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டு மீண்டும் இரஞ்சந்தனரிடம் வந்து கோபத்துடன் “இராமா ! என்மனம் சஞ்சலமடையும்படி என்னையேன் இப்படி பிரமிக்கச் செய்தீர் ? இக்கணமே அந்தச் சீதையை நீர், பார்த் திருக்கப் புசித்த கிணிகிறேன் பாரும்” என்று சொல்லி ஆரவாரத் துடன் வைதேகியை நோக்கி யோடினாள். அப்போது இராமபிரான் ஆக்களுயைக் கேட்ட இலக்ஷுமணர், அந்த அரக்கியைப் பிடித்துத் தமது கைக்கத்தியால் அவள் காதையும் மூக்கையும் தண்டித்து

விட்டார். அதனால் அவ்வாக்கி அதிகோரமாகச் சத்தமிட்டுக் கொண்டும், வாயில் வந்தபடி வைது கொண்டும், தேசமெல்லாம் உதிரம் பெருகி லீயாதத் தபையான கரணிடம் ஓடி விழுந்தாள். கான் தன் தங்கையின் கோலத்தைக் கண்டதும் கடுமையான தொனியுடன் “இது என்ன இது! எவனிப்படிச் செய்யத் துணிந்தவன்? அவன் எமன் வாயில் செல்லத் துணிந்தவனாக வல்லவா இருக்கவேண்டும்; யாவன்? அவன் எமனுக்குச் சமமானவனே யெனினும் இக்கணமே அவனைக் கொன்று விடுகிறேன்” என்று கூறினான்.

உடனே அரசர், “அண்ணா! இராமனைன்ற ஒரு மானிடன் சீதை இலட்சுமணருடன் தண்டகாரணப்பக்கை நிர்ப்பமாகச் செய்து கொண்டு சோகாவரி கீரகதிரைநுக்கின்றான். அவனானைப் படி அவனுக்களை லீயான இலட்சுமணனைப்பவன் என்னை இம் மாதிரி செய்து விட்டான். நீ உகதமகுலத்திற் பிறந்த சுத்த வீரனே யானால் அரசர் சதகுருக்களை ஜயித்து வரவேண்டும். தர்மதர்மாளான அவர்களுடைய இரத்தத்தைப்பருகி அவர்களுடைய சரீரத்தைப் புசித்தாலல்லது என் பிராணன் நில்லாது. இல்லாவிட்டால் நான் யமபுரஞ்செல் வேன்” என்றான். இதைக் கேட்டதும் கான் கோபங்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தான். பிறகு பயங்கர ரூபிகளான இராக்கதரபதினாலாயிரம் பேர்களையும் அழைத்து இராமபிரானைக் கொன்று வருடப்படி உத்தாவிட்டுத் தானும் தாஷணன் திரிசிரஸ்முதலிய இராக்கதருடனும் அநேக ஆயுதங்களுடனும் புறப்பட்டுச் சென்றான். கான் அநேக சேனைகளுடன் வரும் ஆரவாரத்தையறிந்த இராமபிரான் இலக்ஷ்மணரை நோக்கி, “தம்பி! பெருந்த ஆரவாரம் கேட்டுறது. இராக்கதர் வருகின்றனர். இது நிச்சயம். இப்போது ஒரு பிரபலமான சண்டை நடக்கும்போலிருக்கிறது. இது திண்ணம். ஆகையால் நீ சீதையைக் குகைக்கு அழைத்துச் சென்று அவ்விடத்திலேயே யிரு; கோரரூபிகளான அரசர்களை யெல்லாம் இப்போதே கொன்று விட விருமபுகிறேன். இதற்குச் சிறிதும் தடை சொல்லாதே, இது என் ஆணை” என்றுஞாபித்தார். இலட்சுமணரும் அப்படியே யென்று கூறிச் சீதை தேவியைக் குகைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

பின் விபுவாகிய இராமபிரான் நச்சையை விரித்துக்கட்டிக் கொண்டு வில்லைக் கரத்திற் பிடித்து அடியமான அம்புறுத்தாணியைத் தரித்து அரக்கருக்கெதிரே நின்றார். அப்போது அங்கே வந்த அரக்கர்களனைவரும் விசித்திரமான ஆயுதங்களையும் கற்களையும் மரங்களையும் எடுத்தன இராமபிரான் மீது எறிந்தார்கள். இராமபிரான் அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது இமைப்பொழுதில் அந்த ஆயுதங்களைக்கூட அரக்கர்களையும் கரதுஷண திரிசிரர்களையும் கொன்று அதமாகினார். பிறகு இலக்ஷ்மணன் பிராட்டியைக் குகையிலிருந்து அழைத்து வந்து இராமபிரானிடம் சேர்த்தார். பிராட்டி அவர்க்குடனாக அரக்கர்களுடைய பிழைதவர்களைக் கண்டு ஆசசரியமுறைய அண்ணலை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டாள். பிரஸன்ன முகரவநத்யுடைய சீதாதேவி அவர் திருமேனியில் அஸ்திரங்களா ஹண்டாககப் பட்டிருந்த காயங்களைத் துடைத்தார்.

இவ்வாறு இராக்கத சிவோஷ்டர்கள் எல்லாரும் அழியவே சூரபனங்க ஒரு இலங்கையில் இராவணனுடைய சபையை யடைந்து அவன் பாதத்தில் அழுதுகொண்டு விழுந்தான். அப்படிப் பயத்துடன் தனையில் விழுந்து கிடக்கும் தன் சகோதரியைப் பார்த்த இராவணன் “சுமந்தாய்! எழுந்திரு, எழுந்திரு, உன்னுடைய, செவியையும் மூக்கையும் துண்டித்தவன் யார்? இந்நிலை? யமனா? வருணனா? குடேரனா? இன்னொன்று சொல்லு. இந்த நிமிஷமே அவனைச் சாம்பலாக்கி விடுகிறேன்” என்றான். அரக்கி அவனைப் பார்த்து, “நீ மதிமயக்கக் கொண்டவன், மந்தபுத்தியுடையவன், மதபானத்திலேயே பயக்கக் கொண்டவன், மாதர்களுடைய மாயையில் மூழ்கியவன், மூர்க்கன், எதிலும் அசட்டையாயிருக்கின்றாய், வேவுகாரனென்கிற விழிகளில்லாதவனாயிருக்கிறாய், இப்படிப்பட்ட நீயோ அரசன்? அதிசூரர்களாகிய கரதுஷண திரிசிராதி களும் வீரர்களாகிய பதினாலாயிரம் இராக்கதர்களும் அசூரர்களும் பகைவனாகிய இராமனென்பவனால் ஒரு சுணத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். ஜனஸ் தானத்திலுள்ள முனிவர் கௌஸ்லாம சிறிதும் பயமில்லா திருக்கிறார்கள். நீ மூடனாகையால் அதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஆதலால் நானுனக்குச் சொன்னேன்” என்றான்.

சூர்ப்பனகை இவ்வாறு கூறியதும் இராவணன் சினங்கொண்டு சிறிது ஆலோசனை செய்து அவனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

ராவணன் கூறுகிறான்.

“சூர்ப்பனகே! இராமனென்பவன் யார்? இராக்ஷசை அவன் ஏன் கொன்றான்? எப்படிச் கொன்றான்? கிவரமாகச்சொல்; நான் அவனை வேருடன் தொலைத்து விடுகிறேன்” என்றான்.

சூர்ப்பனகை கூறுகிறான்.

நான் ஒருசமயம் ஜனஸ்தானத் திவிருந்த, கோதாவரிக் கரைக்குச் சென்றேன். அந்த இடம் பஞ்சவடி பென்னும் பெயருடையது. பூர்வம் முனிஜனங்களுடைய ஆசிரமமாயிருந்தது. அவ் விடத்திலுள்ள ஒரு ஆசிரமத்தில் கமலக் கண்ணனாகிய ராமனைக் கண்டேன். அவன் கையில் வில்லையும் அம்பையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். புரீமாணை அவன் சடையையும் மரவுரியையும் கரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு இளையவனாகிய லக்ஷ்மணனும் அவ்விதமே யிருக்கிறான். அவன் மனைவி பரத்தனேத்திர முடையவள். அவளை உருவத்தில் இரண்டாவது இலக்ஷ்மணி பென்றே சொல்லவேண்டுமே, தேவ காதர்வ ஸ்திரீகளிலும் மானிட மாதர்களிலும் இப்படிப் பட்ட வடிவங்கொண்ட மக்கையை நானிதுவரையில் பார்த்ததே கிடையாது. அந்தச் சபகர்மான வனத்தில் அவனிருக்கிறான். அவனை எ படியாவது உனக்கு மனைவியாக்க வேண்டுமென்று முயற்சித்தேன் அப்போது இராமனுடைய எய்தலினால் அவன் தம்பி இலக்ஷ்மணன் என்னுடைய மூக்கையும் செவியையும் தண்டித்து விட்டான். பின் நான் அதிகவருத்தத்துடன் கரணிடஞ்சென்று முறையிட்டேன். அவன் உடனே அநேகம் இராக்ஷ வீரர்களுடன் சென்று போர்புரிந்தான். மகா பலசாலியாகிய இராமனால் அவர்களைவரும் ஒரு கூணசேரத்தில் இறந்தொழிந்தனர். அண்ணா இராமன் ஒரு சமயம் என் ணம் கொள்வானேயாகில் அவன் இந்த மூன்று லோகத்தையும் அகா கூணத்தில் சாமபாராக்கி விடுவானென் மென்னுமின் றேன். அந்தச் சீதையுனக்கு மனைவியாவாளேயாகில் உன்பிறப்பு சபலமாகும் ஆகையால் அவள் உனக்கு எவ்விதத்தில் பாரியை

யாவானோ அவ்விதமே நீ செய். தாமரைமலர் போன்ற நேத்திர முடைய அந்தச் சீதாதேவியே உலகத்தில் ஒப்புபவற்ற ரூப வதி. அந்த இராமனெனினில் நிற்பதற்கு நீ சமர்த்தனல்ல. ஆகையால் நீ அவனை மாயையினால் வஞ்சித்து மயங்கச் செய்தாலன்றி அந்தச் சீதைகைய அடைய முடியாது என்றான்.

இவ்வாறுரைத்த தன் தங்கைக்கு இராவணன் தங்க விடை யளித்துச் சமாதானஞ் சொல்லி விட்டுத் தன் அரண்மனையிற் பிரவேசித்து அன்றிரவுவெல்லாம் நித்திரை பிடியாதவனாய் பின்வருமாறு சிந்திக்கலானான்.

“ஆகா ! இதைன்ன ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. கைவலம் ஒரு மனிதனாகிய இராமனென்பவனால் காதுஷணன் முதலான என் சேனாபலமெல்லாம் அழிந்து போயினவே ! இதைன்னவித ! என் தம்பி மகாபலசாஸியாயிற்றே ! அப்படிப்பட்டவன் எவ்வாறு இராமனால் கொல்லப்பட்டான். ஒருகால் அந்த இராமன் பரமேசுவரனே ! என்னுடைய சேனகளையும் மற்றும் யாவற்றையும் கொல்ல எண்ணங் கொண்டவனே ? முன் ஆதிகாலத்தில் பிரம தேவனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி இரகு குலத்திற் பிறந்திருக்கின்றனே ? ஒருவேளை அந்த இராமன் என்னைக் கொல்லவானோ யாயின நான் வைகுண்டத்தைப் பரிபாலிப்பேன். இன்றேல் இராகுஷ இராஜபத்தையே அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பேன். ஆகையால் நான் இராமனிடம் போகின்றேன்” என்றிவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த பின் ராகுஷ ராஜனாகிய அந்த இராவணன் இராமபிரானைச் சாக்ஷாத் ஹரி என்றே அழிந்து கொண்டு நான் விசாதபுத்தியால் அந்த விஷ்ணுவை யடைவேன். ஏனெனில் பகவானான அவன் தன்னைப் பக்தி செய்பவர்கட்குச் சீக்கிரத்தில் பிரஸன்னனாவதில்லை என சிச்சயித்தான்.

ஐந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

6-வது சருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் க ற கி ரு ன் .

இவ்வாறு இரவெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்து புத்தி மாறான இராவணன் பனதிலொன்றைத் தீர்மானித்துக் கொண்டு மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் இரதமேறி மாரீசனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே மாரீசனென்பவன், முனிவனைப் போல் மரவுரியுஞ் சடை முடியுதலிதனது குணாஹிதனும் அல்பாணருண பூர்ணனுமாகிய பரமாத்மாவைத் தன் இருதயத்தில் தியானித்துக் கொண்டு சமாதியிலிருந்தான். அவன் அரக்கர்களுக் கரசனாகிய இராவணனைக் கண்டதும் எழுந்த அவனை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு விதிப்படி யுபசரித்து ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து அவனைப்பார்த்து “இராவணா, தனியே இம் மாதிரி இங்கே வருவதற்குக் காரணமென்ன? சித்ததகிலேந்தி எண்ணக்கொண்டு கவலையுடனிருப்பதாகத் தெரிகிறதே, அது எதுவும் இரட்சியமின்றேல் எனக்குச் சொல்லலாம். அது நிபாயமான காரியமாயின் அதை நீ கருதியபடியே அன்புடன் செய்து முடிப்பேன். இராஜசிரேஷ்டனே! துக்கம் நம்மைச் சேராதிருத்தல் வேண்டே” என்றான்.

ர ா வ ண ன் க ற கி ரு ன் .

ஏ மாரீச! அயோதியாபுரியில் தசரதனென்னு மொரு அரசனிருந்தனன்றோ? அவன் தன்னுடைய முத்தகுமாரனும் சத்தியசீலனுமாகிய இராமனைப்பவனை முனிவர்களின் பொருட்டு வணத்திற்கு அனுப்பினன். அவன் இப்போது தன் மனைவியோடும் தம்பி இலக்டுமணனோடும் இந்த கோமான கானகத்திற்கு வந்து சுபகாமான பஞ்சவடிகரத்தில் வசித்து வருகிறான். அவனுடைய மனைவி சீதை உலகத்தையே யோகிக்கச் செய்யும் அழகுடைய ருதிரவரையிருக்கின்றளாம் எந்தக் குற்றமும் செய்யாத பாரக்

மரசாலிகளான கரன் முதலிய ராகூஸவர்க்கங்ளைக் கொன்று விட்டுச் சிறிதும் அச்சமின்றிக் கிரிகின்றனும் இராமன், ஒருபாபமுஞ் செய்பாத என் சகோதரி சூர்ப்பனையின் செவிகளையும் நாகியையும் அறுத்தத் தொந்தரை செய்திருக்கின்றன். ஆகையால் உன்னுடைய உதவியினால் நான் அவ்விடஞ் சொல்லவேண்டும். அந்த இராமனுடைய பிராணநாயகியாகிய சீதாதேவியை அவன் இல்லாத வேளையில் அபகரித்து வரவேண்டும். இதற்குச் சாககமாக நீ ஒரு மாயமிருகமாகச் சென்று அந்த ராம லக்ஷணர்களை வெகு தூரத்திற்கழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டும். அச்சமயம் பார்த்து நான் சீதையை யபகரித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன். நீ இவ்வளவு உதவி செய்து விட்டு எப்போதும் போலிவகு வந்திருந்து விடு என்றன். இவ்வாறு சொல்லிய இராவணனை மாரீசன் ஆச்சரியததுடன் நீராகந், மூல நாசத்திற் கேதுவான இதேவாக்கிபததை உணக்கு யார் உபநீதித்தவன்? அவனான் உணக்குப் பகைவனாவான். உன்னுடைய நாகத்தைப் பல்லவா அவன் எதிர்பார்க்கிறான். அவனைச் சத்திபமாப்க் கொல்லவேண்டும், இராவண! ஸ்ரீராமனுடைய பெளருஷத்தை இச்சமயம் நினைக்கும் என் லெஞ்சில் அச்சமுண்டாகிறது. முன் இந்த இராமன் விசுவாமித்திரருடைய யாகத்தைக் காக்கும் பொருட்டு என்னையொரோ பாணத்தினால் கடலிற்போய் விழும்படி செய்து விட்டான். அப்போது இராமன் வாசிபனாயிருந்தான். அந்தக்கடல் நூறு யோசனை தூரத்திற் கப்பாலிருந்தது. அதுமுதல் நான் பயலடைந்து எதுவும் செய்வதில்லை. அந்த நினைப்பு என்மனதில் அடிக்கடி உண்டயதினால் இராமனை எங்கும் பார்க்கிறவனாகவே யிருக்கின்றேன். இராமலக்ஷணர்கள் தண்டகாரண்யத்திலிருந்த சமயம் நான் அவர்களிடங்கொண்ட பழம் பகைகாரணமாக ஒரு மிருகவுருவங் கொண்டு என்போன்ற இன்னுஞ் சில மிருகங்கள் என்னைத் தொடர்ந்துவர அவர்கள் முன்பு சென்றேன். நான் வந்ததை அவர்கள் அறிந்துகொண்டு என்னைக் கொல்ல வெண்ணி, ஒரு பாணம் விடுத்தனர். அகனால என் மார்பில் மிகவும் நோவுண்டாய்ச் சுழன்று கொண்டே முன்போற் கடலிற போய் விழுந்தேன். அது முதல் இவ்விடத்தையே யெனக்குச் சொந்தமான விடாக்கொண்டு வசித்துவருகிறேன். அவ்வாறிருந்தும்

என்மனதிற கொண்ட பயத்தினால் இராமன் என் முன் தோன்றிய வாறே யிருக்கிறான். இராஜரீகம், இரத்தினபாணம், இரதம் முதலிய வைகளின் ஓசை என செவியிற படுத்தோறும் நான் பயத்தையே யடைகின்றேன். எங்கே இராமன் வந்து விடுவானோ வென்றிற் அச்சத்தினால் வெளியிற் போய் எந்தவேலையுஞ் செய்பாதிருக்கின்றேன். துக்கத்திலும் என மனம் இராமனை யறினெத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கனவில் இராமனைக் கண்டால் உடனே விழித்துக் கொள்கின்றேன். பிறகு தூக்கமே வருவதில்லை. அச்சனே விஷயம் இவ்வாறிருக்கின்றால் நீ இராமன் மீது கொண்டிருக்கும் கோபத்தை மறந்து விட்டு விட்டுக்குச் சென்று இராக் கத குலத்தை யெப்போதும் காப்பாற்றிக் கொண்டிரு. நீ யிரப்பா யாயின் எல்லோரும் மடிய நேரிடும். உனக்கு நான் நன்மையைச் சொல்லுகிறேன். என பேச்சைக்கேள். பரமாத்மாவான இராமனிடம் கொண்டுள்ள பகைமையை மறந்துவிட்டு அவனைப் பக்தியோடு பஜனைசெய்; அவன் பரம கருணையுடையவன்.

இவையாவும் நான் நாரதமுனிவர் கூறக்கேட்டேன் இந்த யுகாரம் பததில் பிரமன் பரமேசுவரான ஹரியை ஆரதித்துத் தன் விருப்பம் நிறைவேறுமாறு அறுக்காரகம் பெற்றான். அவரை மத்தியலோகத்தில் மானுட சரீரத்துடன் தசரதனுக்கு மகனாகப் பிறந்து உண்ணச் சங்கரித்தல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டான். அவ்வாறு ஹரியவதரித்திருக்கின்றார். ஆகையால் இராமன் மானுடனல்ல. அவ்யயனான ஸாக்ஷாத் நாராயணனே அச்ச மிணி அரண்யம் வந்திருக்கிறான். அவன் பூபாதத்தை நிவிர்த்தி செய்ப அவதரித்தவன். ஆகையால் நீ சுகமே உன் விடு சொல் என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு மாரீசன் கூறியது கேட்ட இராவணன், “மாரீச ! நீ சொல்லியபடி பிரமதேவரின் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி அந்தப் பரமாத்மாவே என்னைச் சங்கரிக்கத்திருவுளம் கொண்டு மானுடனாகப் பிறந்திருந்தால் அந்தமுயற்சி நிறைவேறுமல்லவா ? சதநிய சங்கற்பவனான அந்தப் பரமேசுவரன் தன் சங்கற்பத்தை சிக்கிரம் நிறைவேற்றுவான் ஆகையால் நானும் பிரயத்தன பூர்வமாக அந்த இராமபிரானிடஞ் சென்று பரமாத்மையைக் கொண்டேனே.

“ஏ யாரீச! வீரனாகிய இராமனால் நான் யுத்தத்திற்கொல்லப் படுவேனாகில் விஷ்ணுலோகத்தைப் பெறவேன். இதோ இராமனை யுத்தத்திற்கொன்று அச்சமின்றிச் சீதையை யடைவேன். ஆகையால் எழுந்திருந்து விசித்திரமான ஒரு மிருகரூபத்துடன் இராம லக்ஷ்மணர்களிடஞ் சென்று அவர்களை அவர்களுடைய ஆசிரயத்தினின்று வெகுதூரத்திற் கப்பாற் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட்டுப் பிண நீ யெப்போதும் போல் உன்னிருப்பிடத் துக்கு வந்து சேர். இதற்கு மறுதலப் பேசுவாயின் எனக்கு கோபம் வரும். பிண என்வாளால் உன்னைக் கொல்வேன்” என்றான். யாரீசன் இராமன் ஒருசபயம் என்னைக் கொல்வானே யாகில் நான் சம்ஸார சாகரத்தினின்றும் முக்தனாய் விடுவேன். இதக் கட்டினென்னைக் கொன்றால் நான் நாகமடைவது நிச்சயம். எனத் தனக்குள் யோசித்துக் கொண்டு இராமனால் மரணமடைவதே உசிதமெனத் தீர்மானித்து, உடனே யெழுந்த இராமனை நோக்கி, “இராவண! உன் ஆக்ஷேபபடி நடக்கவழி” என்று சபமித்தது இரதமேறி இராமனது ஆரமம் போய் அதற்கு முன்னிலையில், பரிசுத்தமான மொண்டபாண்டிப் பவ்யையும், சோதிதமான வெள்ளைப் புள்ளிகளையும் இரதனம் போன்ற கொம்புகளையும் குளம்புகளையும் நீலமணியை நிகர்த்த கண்களையும் மின்னலைப் போன்ற சுந்தரமான முகத்தையும் வகித்த ஒரு அழகான மாயமானுருக்கொண்டு சீதாதேவி பார்க்கும் படி சஞ்சரித்தான். அப்போது ஒரு கணம் ஒவதம், ஒரு கணம் நிற்பதம் ஒரு கணத்தில் சீதையின் அருகே செல்வதம் பின் பயந்தவன் போலோடுவதுமாக விருந்தான். இவ்வாறு தன்மார்க்கணை மாரீசன் மாயமானாகச் சீதாபிராட்டியை வஞ்சித்தகொண்டிருந்தான்.

ஆ ர வ த ச ரு க் க ம் .

மு த் தி த் து .

7-வது சருக்கம்

பரமசிவன் கூறுகிறார்.

இராவணன் தான் பிரசுரத்தையெல்லாம் இராமர் அறிந்து கொண்டு சீதாபிரதட்சயத்தானிதது இடத்திற் கழைத்துச் சென்று “இராவணன் உன்னிடம் பிச்சைக்காரனைப்போல் வருவான், ஆகையால் உனது சமையகப் பாணசாலையிலிருக்கச் செய்து விட்டு நீ ஒரு வருடம் வாய்வாயில் ஒருவர், கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் அக்னிபில் பரீட்சைக்கு இராவணனிடத்தின் என்னை மீண்டும அடையவோ என” ஆக்ஞாபித்தார்.

சீதாபிராட்டி அவ்வந்த சன் மாயாசீதையை வெளியிலிருந்துச் செய்து, தான் அக்னிபிரபிரவேசித்தது அந்தர்த்தானமானான். பிறகு அந்தமாயசீதை அந்தமாயமானே நோக்கி புன்னகை செய்து கொண்டு இராமரிடம் வந்து வினப்பத்துடன், “சுவாமி வனத்தில் விசித்திரமான மிருகமொன்று வந்திருக்கின்றது. அது இரத்தினத்தினுள்ளையெல்லாம் பருபது போற காண்கிறது பாருங்கள், விசித்திரமான புள்ளுகள் திகழ்க்கும் காணப்படுகின்றன. அது எங்கும் அசுசரிப்பிச் சஞ்சரிக்கின்றது. அது வெகுநீர் அழகாரிருக்கிறது. நான் விளையாடுவதற்கு அதைப்பிடித்துத்தாரு” மென வேண்டிக்கொண்டான். இராமபிரான் நல்லது அப்படியே செய்கிறேன் என்று விசுவாக்ஷத்திற்காண்டு புறப்பட்டார்.

அப்பொழுது வசுதேவியுடைய தம்பி இலக்ஷ்ணனைப் பார்த்து “தம்பி இலக்ஷ்ணா! நான் பிராணராயசியான சீதையை இரத்தினத்துக் கொண்டிரு, இதை வனத்தில் மராவருங்கொண்டு அநேக இராக்கதர்கள் சஞ்சரிக்கின்றார்கள்; ஆகையால் நீ இங்கேயே யிருந்து கற்றிற்றவறத சீதைபைத் திடசித்தத்துடன் பாதுகாத்துவா” என்றார் இலக்ஷ்ணன், “அண்ணா! மாரீசன் என்னும் அக்ஷய மிருகருபங்கொண்டு சஞ்சரிக்கிறான்.

ந் சந்தேகமே வேண்டாம். இப்படிப்பட்ட அரண்மனைநகரம் எங்கேனுமிருக்குமா?" என்று.

இராமர் கூறுகிறார்.

“தம்பி! அது மாரீசனின் யாரின் அதைச் சிறிதும் சந்தேகப்படாமல் கொண்டு விடுவேன் அல்லாமல் நிராகரிப்பேன் சிறை விளையாடப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தேன் என்று சொல்லி வருணமும் நீ இவ்விடத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்காப்பதற்கு நான் துடிக்கவில்லை” என்று சொல்லிச் சென்றான்.

அவிகாராயும் ஞானதானவாயும், ஆரண்யவாயும், பரிபூர்ணாயுமிருந்து, உலகாந்தரம் போய், இராமன் தான மாயைப் ஆரணத்தையாக, இராமபிரான் அம்மாயமிருக்கதைத் தொடங்கிச் சென்றான்.

தமது பக்தரிடம் தாம் கருணையுடையவராய்ப்புகை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டித் தாமிடத் தனது மாரீசன் தாண்டலையறிந்திருந்தும் மிகுந்ததைச் சொல்லிப் படிபில்லையாயின், தன்மைத் தாமரைக்கொடியைப் பற்றி வரும் பரமாத்மாவாகிய இராமபிரானுக்கு அந்த மாரீசனிடமிட சிதைபடுவேலையென ஆகவேண்டிய காரணம் என்ன?

இராமர் இவ்வாறு மிகுந்ததைப் பற்றிச் சொல்லி வல்லவ அம்மிருக்க ஒரு கணநேரம் இராமபிரானருக்கே வருவதும் ஒரு கணத்தில் தான் ஒடிப்போவதும் ஒரு கணம் மாரீசன் போவதுமாக வேரடி இராமரை வெகுதூரம் சீக்காண்டிப் பட்டது. அது கண்டு இராமர் அதை இராகசத்தென்பதும் அம்பை வில்லிற் றொடுத்தது அம்மிருக்கதின் மீது எட்டா, அம்பு பட்ட மாதிரித்தில மாரீசன் பூர்வரூபம் பெற்று வாயிலிருந்து இரத்தத்தைக் கக்கிக் கொண்டு “ஆ! இறந்தேன், ஆ! மகாபாகோ! ஆ! இலக்ஷ்மணா! என்னைச் சீக்காரம் இரக்கப்பாய” என்று இராமபிரானைப் போலக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு விழுந்தான் ஒருவன் அக்ஞானி யாயிருந்தாலும் கடைசிக்காலத்தில் ஹரிநாமத்தைச் சீனப்பானாகில் அவன் அவ்வரியின் சாம்பத்தைப் பெறுவானென்றால், அப்படிப்

பட்ட சாக்ஷாத் ஹரிபையே தனக்கு முன் கண்ணால் பார்த்ததுக் கொண்டிருந்ததுமன்றி அவராலேயே கொல்லப்பட்ட அவ்வாக்கன் ஹரிசனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவனுடைய தேகத் தினின்று வெளிப்பட்ட தேஜஸானது சகல உலகத்தவரும் காண இராமபிரானையே யடைந்தது. தேவர்க ளனைவரும் மிகவும் ஆச்சரி யத்தை யடைந்தார்கள். முனிவர்களைச் சதாநாலமும் ஹிந்தித்து வந்த இவன் செய்த கருமமென்ன, இப்போது அடைந்தகதியாத? இராமபிரானுடைய மகிமையாலல்லது முடியுமா? இவரது பிரப வத்தாற்றாணிருக்கேவண்டும். இதிலையமில்லை. இவன் ஆகிரா லத்தில் இராம பாணத்தாலடிப்பட்டு அவரையே நாடோறும் சிந் தித்துக் கொண்டிருக்கான். அச்சக்தால் வீடு, பொருள் முதலிய வற்றை விட்டொழித்து எப்போதும் தன் மன சில் இராமபிரானையே மனனஞ்செய்து வந்ததனால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டது மல்லாமல் கடைசித் காலத்தில் அந்த இராமபிரானாலேயே கொல்லப் பட்டு அவரையே சேவித்துக் கொண்டு அவரையே யடைந்தான். பிராமணன், அரசன், பாசி, அதர்மிஷ்டன் இவர்கள் எவராயினும் இராமபிரானைச் சிந்தித்துக் கொண்டு பிராணனைவிடுவார்களேயாயின் மேலாணபதவியை யடைவார்கள் என்பது திண்ணம் என்றிவ் வாறு தேவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சம்பாஷித்துக் கொண்டு சுவர்க்கலோகம் சென்றார்கள்.

பிறகு இராமர் இது என்ன விரிதை? இந்தத் தராத்மாவா யிய அசுரன் மாணமடையும் பிராது நான் கூப்பிடுவதுபோல் “ஆ இலக்ஷுமண ! என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு கீழேயிருந்தான் ; இதன் காரணமென்ன? இந்தச் சூழ்ச்சி சீதை கேட்டிருப்பின் என்ன எண்ணுவாள்” என்று கருதிபவராய் வெகுதூரத்திலிருந்து

இப்படியிருக்கையில் தராத்மாவாயே ஹரிசன், கூறியதைக் கேட்ட சீதை பயபது துச்சத்தையுடன இலக்ஷுமணரைப் பார்த்து, “உமதண்ண இராக்ஷஸை கார்த்தவடைகொப்போலிருக்கிறது. நீர் சித்திரமாக அங்கே செல்லு. இப்போது ஆ ! இலட்சுமண ! என்று உமது தரையன் கூறிய உமது செவியிற் படவில்லையா?” என்றான். இதிகேட்ட இலக்ஷுமணர் ‘அம்மா ! அது இராமர்

கூலியதன்று; எவனோ அக்கடுநூறுவன் மாணவஸ்தையில் கூலி
 விருக்கிறான். அண்ணு கோபங்கொள்வாராயின் மூன்றுலகத்தையும்
 இமைப்பொழுதில் அழித்து விடுவார். அமரர்களாலும் ஆராதிக்
 கப்படுகிறவர் எமதண்ணு. அப்படிப்பட்டவர் இம்மாதிரிபான
 தீனவார்த்தைபேசக் காணமேது” என்றார். சீதை இதைக்கேட்ட
 தும கோபங்கொண்டு இலக்ஷுமணரைப் பார்த்து, கண்களி
 லிருந்து கண்ணீர் பெருக நின்று, “ஏ துர்ப்புத்தியுடைய இலக்ஷு
 மணு! அண்ணுவுக்கு அழிவை விருப்புகின்றாயா? இராவணாக்
 கொலலும் பொருட்டும் என்னை கொண்டிப்போகும் பொருட்டும்
 நீர் பாதரால் அனுப்பப்பட்டீர்போலும்! அண்ணனுக்கு அழிவுண்
 டாயின் என்னைக் கைக்கொளளக்கருகினீர் போலும். நீர் என்னைய
 டையமுடியாது. நான் இக்கணமே என் பிராணனை விடுவேன். இராம
 பிரானுக்கு மனைவியாகிய என்னை இவ்வாறு நீர் அபஹரிக்க
 வெண்ணு வீரோற்பதை நான் அறிந்தேனில்லைன். அந்த இராம
 னைத் தவிர பாதையாவது, அல்லது உம்மையாவது, என்னைக்
 கொண்டு தீண்டென்று சொல்லிக் காங்களால் அடித்துக்
 கொண்டு கதறினாள். இதை இலக்ஷுமணர் கேட்டதுமே இருவர்களா
 லும் செவியைப் பொத்திக் கொண்டு மிகுந்த துக்கத்துடன் சீதை
 யைப் பார்த்து, “ஏ சண்டி! என்னைப் பார்த்தது இவ்வாறவதறு
 பேசிய உமக்கு ஏதோ தீங்கு விரிடப்போவது நிச்சயம்” என்று
 கூறிவிட்டு அங்குள்ள வனதேவதைகளிடம் சீதையை ஒப்புவித்து
 விட்டு சோக மேலிட்டவராப் இராமரிடம் மெதுவாய்ச் சென்றார்.

இச்சமயம் நோக்கி இராவணன் ஒரு சந்நிபாசிவடம பூண்டு
 தண்டு கமண்டலங் களுடன் சீதையினருகே வந்தான். சீதை அவ
 னைக் கண்டதும் யாரோ பெரிபவர் என்று கருதி தண்டம சமர்ப்
 பித்து, பயபத்தியோடு பூஜித்து கனி கிழங்குகளைக் கொடுத்த “ஐயா
 முனிவரே! இந்தக்கனிவர்க்கங்களைப் புசித்து இங்கேயே சுகமாக
 விருங்கள். எனது பர்த்தா இப்போதே வருவார். உமது கிருப
 பப்படி இதமானதெதையும் செய்வார்” என்றாள்.

இராவணசந்நியாசிகூறுகிறான்.

“ஓ கமலம்போன்ற கண்களையுடைய காரிகையே! கனங்கயில்
 ளாதவளே! நீயார்? உன் நாயகன் யார்? இராமகதர் வசிகமும்

இந்த வனத்திற்கு நீங்கள் வர நேர்ந்த காரணமென்ன? இதற்கு மறு மொழி சொல்வாயேயாயின் நானும் என் விருந்தாந்தத்தைச் சொல்வேன்” என்றான்.

சீதை கூறுகிறாள்

“ஐயா ! அடியேன் அயோத்தியாதிபதியும் ஸ்ரீமான்மகிம தசரதசகலபதி முடி புதல்வனாக சகல இலக்கணங்களும் அமைப்பபெற்றவருடன் இராமசுந்தர இருபுவின மனைவி ஜனக மகராஜாள் புதல்வி. ஆதலால் இராமநக்கையவன் இலக்கணமென்ற சொல்லப்படுவார். அவர் சமது அண்ணாவிடம் அத்தியந்த அன்புடையவர். ஈகாசி நக்கையப்படி நாய்கள் மூவரும் இந்த வனத்திற்கு வந்தபின்மேல் பிறகு வந்தகாலம் இவருவசிக் கிறபடியைத் தாமதமாகா ? அந்நிய விரும்புகின்றேன்” என்றாள்.

இராவணசுந்நியாசி கூறுகிறான்.

“நான் புலஸ்தியத்தின்குடைய இராவணனென்னும் பேராடைசகல உலகநாயக அரக்க உத்தரீதுகொண்ட சராசதால் மித்தியும் திராயண்டது உன்னைக் கொண்டுபோக வந்தேன் முன்பு வேஷம் கண்ணிள இராமனிடம் உனக் கெல்ல சுகமிருக்கிறது. என்னையடைந்து என்னிடம் சுகமனுப விததுக் கொள்கிறு இந்த வனசாததால் நேர்ந்த துக்கத்தை விட்டுவிடு” என்றான்.

இவ்வாறு இராவணன் கூறவே சீதை அச்சங்கொண்டு அவனைக் குறித்த சச சாவதானாய் கூறுகிறாள். “அடே ! என்னிட மிவவாழ்வாக்கள் நீ அந்த இராவணனுடைய சாமனாவாய். கணப போதில் காதுங்கா தடைய தட்டியுடன் வருவார். சிங்கத்தின் முன சவானத்தைப்போல் என்முன் வந்து என்னை எதிர்க்க நீயார் ? இராமபாணததாலையுண்டு கனரபில விழுவாய்” என்றாள். இதைக் கேட்டதும் இராவணன் மிகாபததினால் சினமடைந்து பர்வதத் தற்கு நிராண தனது வடிவத்துடன் பததுத்தலைகளுடனும் இந் பதகரவளுடனும் காளமேகம் போன்ற கரியவிறத்துடனும் எதிர்த்தின்று. அவ்வடிவத்தைக் கண்ணுற்ற வவ மீதவதைகளும் சூதவ

களும் நடுங்கிப்பயந்தன. அப்போது இராவணன் தன் கரங்களின்
 கவகங்களால் சீதாதேவியைத் தரையுடன் போர்த்தெடுத்ததுத் துக்கி
 இரத்தத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய்ச் சென்றான்.
 அப்போது சீதாதேவி ஆ இராமா ! ஆ இலக்ஷ்மண ! என்று கூவி
 பழுதுகொண்டே பயத்தினால் மனம் பதை பதைத்துத் தைனனிய
 நிலைமையோடு ஸ்தலத்தை நோக்கியவாறே இருந்தாள். இப்படிப்
 பிராட்டி கூவியதைக் கேட்ட கூர்மையான கவகங்களையும் முக்கையு
 முடைய ஜடாயு உடனே பர்வதத்தின் உச்சிபிழி நுகு கிளம்பி
 இராவணனைப் பார்த்து “அடே! சிலலு சிலலு!” என் முனைவாத
 பின் எங்கேதப்பிப்போகின்றாய்? யாருமில்லாத சமயத்தில் யாகத்
 தில் மந்திரஸூதமான புரோடாசத்தை யிச்சித்து எடுத்தேதும்
 கவானத்தைப்போல லோகாதனாகிய இராமபிரானுடைய தேவியை
 அவுரில்லாத சமயமபாது அபகரித்துச் செல்லுகின்றாய் என்று
 சொல்லித் தமமுடைய முக்கினால் அவனிரத்தகைப் பபாடியாக்கி
 இறக்கைகளால் அவனுடைய விலையும் பபாடிச் செய்துவிட்டார்.
 அப்பொழுது இராவணன் சீதையைவிட்டு விட்டு நிகுந்த கோபங்
 கொண்டு புத்திசாலியாகிய ஜடாயுவினுடைய இந் பாகத்துச் சிறகை
 யும் தன் கை வாளால் சேதித்தான். உடனே பக்ஷிராஜனாகிய
 ஜடாயு குற்றவிராய்க் கீழேவிழுந்தான். பிறகு இராவணன் பிராட்
 டியை வேறொரு இரத்ததிலேற்றிக் கொண்டு சென்றான். அவ்வா
 ரெடுத்தேதும்போது சீதை ஆ ! இராமா ! இராமா ! வென்றும்
 என்னை இச்சமயம் இரஷிப்பார் யாருமில்லை’ என்று கூச்சலிட்
 டாள். ஆ இராமா ! ஜகதீசா ! சோகமுற்ற என்னைப் பார்க்கமாட்
 டீரே இராகவா ! இராக்கதன் எடுத்ததுக் கொண்டுபோகின்றானே ?
 உலகமானவியான என்னை விடுவிக் கமாட்டீரா ? பாக்கியசாலியாகிய
 இலக்ஷ்மண ! அநாதையாய்த் துக்கக்குடெனனைக் கண் கொண்டு
 பார்க்கமாட்டீரா ? என்னுடைய சொல்லாகிய அப்பு உம்மைக்குத்
 யும் புண்படுத்தி விட்டது போலும் ! என்ற கூரலிட்டாள். இத
 னால் இராவணன், இராமபிரான் எங்கே வந்து விடுவாரோ வென்று
 பயந்து வாயுவேகமாக ஆகாயமார்கத்திற் சென்றான். பிராட்டி
 கீழே பார்த்துக் கொண்டே சென்றாள். அப்போது வழியில் ஒரு
 பர்வதத்தின் கண் றீர்து வானரங்களிருடிக் கண்டு உடனே தன்
 ஆலையிற் கொஞ்சம் கிழித்த அகில தனதாபானகளை எல்

லாம் முடிந்து இராமபிரானுக்குத் தெருவிக்கும் பொருட்டு அப்பர் வதத்தின் மேலெறிந்தான். பிறகு இராவணன் சமுத்திரத்தைக் கடந்து இலங்கையை யடைந்து ஜானகியைத் தன் அசோகவனத்தில் ஏகாதமான இடத்தில் வைத்துவிட்டு அநேக இராக்கதஸ்திரிகளை அவளுக்குக் காவலாக ஏற்படுத்தி யாதருபாவணியாகப் பரிபாலித்துவந்தான். சீதையோ தினத்தன்மையை யடைந்து அலங்கார மற்றவளாய்த் துக்கத்தில் மூழ்கினவளாய் வாயுலர்ந்து ஸதா இராமா இராமா என்று சொல்லிக்கொண்டு அநிகசோகத்துடன் அந்த இராககத ஸ்திரீக் கூட்டத்தின் மத்தியிலிருந்து வந்தாள்.

ஏழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

8-வது சருக்கம்

பரமசிவன் கூறுகிறார்.

இராமபிரான் மாயாவியாகிய மாரீசனைக் கொன்ற பின் ஆசாமத்திற்குத் திரும்பிவர யததனிக்கையில், தைனியத்தால் வாடிய முகத்துடன் இலங்குமணர் சிறிது தூரத்தில் வருவது கண்டு புத்தி மானாகிய அவர் தடக்குள்ளே சிந்திக்கிறார். மமது தம்பியோ நாம் வைத்துவிட்டுவந்த மாயாசீதையை யறிவான். அறிந்திருந்தாலும் நான் அவன் பயங்கும்படி சாதாரண டுனிதனைப் போல் துக்கிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாது நாடி விரைவைப் போலிருந்து விடுவோமாயின், இராக்கதக்கூட்டங்கள் நாசமடையவழியுண்டாகாது. ஆதலால் நாம் சீதைக்காகச் சோகமுற்றவன்போல் கதறுவோமாகில் சீதையைத் தேடுகிற உபாயத்தால் நாம் இராக்கதர்க ளிருக்குமிடம் போகலாம். அப்போது நாம் இராவணனை அவன் குலத்தாருடன் கொன்று அக்கினியிலிருக்கும்படி ஆக்ஞாபித்த சீதையை யடைந்து ஆயாசமின்றி அயோத்தியாபுரி செல்லலாம். பிரமதேவனுடைய பிரார்த்தனைக்குப் பட்டன்றோ நாம் மானிடவுருவம் கொண்டது!

ஆகையால் மாறுதல்தன்மையை வசித்துச் சிலகாலம் உலித்து வாழ்வண்டும். அதனால் மும்முடைய மாயாமானுட லீலை களைப் பக்திமானகள் சிரவனாஞ்செய்து சுலபமாக முத்தியை உடைவார்கள் என்று இவ்வாறு சங்கற்பித்துக் கொண்டார். இதற்குள் இலக்ஷ்மணரார் அருகே வர அவரைக் கண்டு, “அடே தாமி ! என் பிரியமுள்ள சீதையை விட்டு இவகு வன் வந்தாய் ? இராக் கதர்க்கு சீதையைக் கொண்டுபோய் விட்டார்களா ? அல்லது அவளைப் புசித்து விட்டார்களா” என்று வினவினார். இலக்ஷ்மணர் கண்களில் நீர் தளர்பக கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அன்போடு பணிந்து “அண்ணா ! சற்று முன்பு ஆ இலட்சுமணா ! என்று கூசுச லிட்ட இராக்கதனுடைய குரலைக் கேட்டு, பிராடடியார் தர்வார்த் தைகளிப் பேசி துக்கப்பட்டார். அப்படிக் கூவியது தமது குரல போலவே யிருந்தமையால் என்னை விரைவில் தம்மிடம் செல்லும படி ஆக்குபித்தமுதார். அதற்கு அடியேன், அது அரக்க னொருவன் கூவியது; அண்ணாவின குரலல்லவென்று சொல்லியும் கேளாது அவ்வுத்தமி அசுசமயம் என மீது கோபவகொண்டு சொன்ன வார்த்தை ஸந்திதானத்தில் சொல்லத்தக்கதல்ல; ஆகையால் அடியேன் எனது செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டு விரையில் தம்மிடமோடி வந்தேன்” என்றார். இராமர், “இலக்ஷ்மணா ! நீ செய்தது அதுசிதம். அவ்வாறுரைத்த ஒரு ஸ்திரீயின் வார்த்தையை சத்தியமென்றெண்ணி விட்டாய்; சீதையை விட்டு வந்தமையால் இகரே ரத்திற்குள் அவள் இராக்கதருக்கிரையாயிருப்பாள்; இதுவேயமில்லை” என்று சொல்லிக் கவலையுறவராய் ஆசிரமத்திற்கு வந்து அங்கே சீதையைக் காணாமல் கோகவகொண்டு அழ ஆரம்பித்தது, பிரிய முள்ளவளே ! எப்போதும் போதுன்னை ஆசசிரமத்திற்கு அணேனை ! என்னை மோகிதகுமபடி செய்ய வெண்ணி விளையாட்டாக என்கே லும ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாய் ? என்று கூறி அவ்வன் மெவகுந் தேடினார். வனத்தில் எங்குஞ் சீதை காணப்படாமையால் மிகுந்த துக்கங்கொண்டு வனதேவதைகளே ! என் பிராணநாயகியான சீதை எங்கே யிருக்கிறாள். மிகுக்களே ! பறவைகளே ! விருகங்களே ! என் மனைவியைக் காட்டுங்கள். ஆ சீதா ! சந்திரபிம்பத்தை பொத்த வதன் முடையவளே ! ஆ என் பிராண நாயகியே ! கரிய கூந்தலை யுடையவளே ! கமலம் போன்ற கண்ணொடியவளே !

என்று இவ்வாறு பலவாறாக இராமபிரான் கூறி பிரலாபித்தத் தேடினார். எங்கும் சிதைபுலப் படவில்லை.

இரகுரத்தனர் எல்லாமுணர்ந்தவர். எங்கும் நிறைந்தவர், ஆரத்தநூபர். அப்படியிருந்தும் தக்கித்தா, அவர் சலனமற்ற வரெனினும் அங்குமிங்குமோடினார். அங்கார மமகாரங்களற்ற அகண்டாநந்தநூபரெனினும் என் மனைவி பெய்கே என் சிதை பெய்கே என்று கூறிச் சோகத்துடனமுதார். ஒன்றிலும் கிருப்பில்லாத அவர் மாயையுடன்கூடி கிருப்புகடையவர் போல் அறிவில்லாதவர்களுக்குக் காணப்படுகின்றனர். தத்துவமறிந்தவர்களுக்கு அவ்வாறு தோன்றார். இவ்வாறு இராமபிரானும் இலக்ஷ்மணரும் வனமெங்குத் தேடிக்கொண்டு வரும்போது, ஒரிடத்தில் உடைந்த இரதமும் குடையுமிருப்பதைக் கண்டார்கள். அங்கு சிதை சுற்றிப் பார்க்கையில் அங்கே வில்லம்புகளும் கிழுகு கிடந்தன. அவற்றைப் பார்த்ததும் இராமர் “தம்பி இலக்ஷ்மணா! பார்த்தாயா! எவனோ ஒருவன் ஜானகியை பெடுத்துக்கொண்டு போயிருக்கிறான்; அவனை மற்றொருவனெதிர்த்துப் போர் புரிந்து ஜயமடைந்து ஜானகியை அவன் கொண்டிப்போயிருக்கிறான் போற்காண்கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டே இன்னார் சிறிது தூரஞ் செல்ல, அங்கே மலைபோலிருந்த ஜடாயுவின் தேகத்தைப் பார்த்தார் இராமபிரான். உடனே தம்பியைப் பார்த்து, “இலக்ஷ்மணா! இவன் தான் ஜானகியைப்பிசித் திருப்பானென்று தெரிகிறது; யாருமில்லாத இங்கே இவன் சுத்துஷ்டியாய்ச் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறான் பார். இவ்விராக்கதனைக் கொல்லுகிறேன், வில்லம்புகளைக்கொண்டுவர” என்றார்.

இங்ஙனம் இராமர் கூறக்கேட்ட ஜடாயு பயங்கொண்டு பெருமாரை நோக்கி, “உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. என்னைக் கொல்ல வேண்டாம், நானிவ்வாறு இறக்குந் தசையிலிருப்பது உமக்காகவே. நான் ஜடாயு. உமது மனைவியை யபகரித்துப் போனவனை நான் பின்றொடர்ந்து போனேன். அவனுக்கு நானக்கும அப்போது யுத்தமுண்டாயிற்று. அவன் கைகளையும் இரதத்தையும் வில்லம்புகளையும் நான் முறித்து விட்டேன். அதனால் அவன் என்னை இப்படித் துன்பப்படுத்தி விட்டான்; ஒ ஜகதீசா! நான் கிழுகு விட்டேன், பிராணனை விடுகின்றேன்” என்றார். இதைக்கேட்ட இராமர், தீனராயும் காண்டகதப் பிராணராயுமிருந்த அவரைக் கடைபித்து

கரங்கொண்டு தடவிக்கொடுத்துக் கண்ணீருடன் கூடியவராய் “ஜடாயுவே! என் மனைவியை யெடுத்தேனெவன் யார் சொல்லும; என் பொருட்டல்லவா நீர் இவ்வாறு சிறகறுப்பட்டுக்கிடக்கின்றீர். ஆகையால் நீரெனக்கு அன்புள்ள பந்தவாயி” ரென்று சொல்ல, ஜடாயு, வாயிலுதிர்ம பெருக பெதவாகச் சொல்லுகிறார். இராமா! பல் பராக்ரமசாலியாகிய இராவணனென்னும் இராக்கதனொருவன் சீதா தேவியைத் தூக்கிக் கொண்டுதெற்கு நோக்கிப் போனான். இதற்கு மேலெனக் கெதவும பேசச் சக்தியில்லை. உமது ஸக்தியில் என் பிராணனை விடுகின்றேன். இச்சமயத்தில் நீர் எனக்குக் காட்சிதருதது தெய்வசீயாகாதான், நீர் பரமாதமா விஷ்ணுமூர்த்தி, மாயாமா ஜட விக்கிரகராய் விளங்குபவா. கடைசிக் காலத்தில் உரமை அடியென் கண்டேன். ஓரகூருதனா! நான் முக்தனானேன் ஓராமா! உமது திருக்கரங்களால் என்னை மீண்டுமொரு முறை தடவிக்கொடும, உமது பக்ததிறகு நான் செல்வேன்” என்று இராமரூப, அப்படியேயென்ற கூறி நகைதகை கொண்டு அவநிலைபு திருவேனியைத் தமது திருக்கரதால் தடவிக்கொடுத்தனா. பிறகு ஜடாயுவும் பிராணனை விட்டித் தவாயிர சாய்ந்தா. அது ஸ்ட இராமரகணனீர் விட்டுத் தமது பக்துவைப் போல் அயனாப டார்க்குச் சேரக முறறா. பிறகு இலட்சுமணர் தம: பிதரு சினையில் உலலா மீதறித்தகனஞ் செய்தா அபால இருவரும் ஸ்காந்தசெய்த அய்வனத்திவருத மிருபகளை வதைத்த அயவரின் இனாசசியைப் பீண்டம் பிடித்து அவகுப் பசும் புரகளுள்ள தனாபி லெங்கும் பரபபி அங்குள்ள பறவைகளை எல்லாம் டக்திகட்டிப்படி செய்து டக்திராஜனுக்குத் திருப்பி யுண்டாக்கினார். பிறகு “டக்திராஜனே! எனது பதத்திற்கு நீரொழுந்தருளுவீர். எல்லாரும் பாரததிறுதக என்னு சாரூபயத்தை யடைவீ” ரென்றார். உடனே ஜடாயு சுந்தரூபத்துடன் சூரியனைப் போல சோபிக்கும் விமானத்தின் மீது, சங்குசகரகதாபதமங்களுடனும் பரிசுத்தமான பீதாபபரத்தடனும் தமது திருமேனி பொளி திக்கென்கும் பிரகாசிக்கவும் சாரூபியம் பெறமுள்ள நான்கு விஷ்ணுபாரிஷதர்கள் பூசிக்கவும் முனிஜனககனதோததிரஞ்சய்யவும் விளங்கினார். அப்போது ஜடாயு இருகாங்கையுங் குவித்துக் கொண்டு இராமரை நமஸ்கரித்து, அவர் சிந்தை மகிழும்படி துதிக்கலானார்.

ஜடாயுதிதி.

கணக்கில்லாத கல்சியானகுணமுடையவரும், சிந்தனைக் கெட்டாதவரும், ஆதிகாரணபூதரும் ஸகல ஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களுக்குர் காரணமானவரும் பிரகிருதிக்கு அப்பாற் பட்டவரும் பரமாத்ம சொரூபருமான ஸ்ரீராமசந்திரரை நான் எப்போதும் நமஸ்கரிக்கின்றேன். அளவற்ற ஸுகமுடையவரும், பிரமன் இந்நியன் முதலணவர்களுடைய துக்கத்தை இலக்ஷ்மி சுடாக்ஷத்தினால் போக்கடிப்பவரும் நிஹரம் வில்லம்புகளைக் கரத்திற்கொண்டவரும் வரங்களையளிப்பவரும், மானுடசிரேஷ்டருமான இராம பிராணை நான் ஸதாகாலமும் நமஸ்கரிக்கின்றேன். மூவுலகமும் விரும்பத்தக்க உருவமுடையவரும் ஆதியானவரும், நூறுகுரியருடைய தேஜஸ் வாய்ந்தவரும் கேட்டதைக் கொடுப்பவரும் சற்ஜனங்களுக்குக் சரணயராயுள்ளவரும், எப்போதும் கற்பகதருவினடியிலிருப்பவருமான இராகவரை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன். பெரியஸம்ஸார பாவனைக்கு எட்டாதிருப்பவரும் ஸம்ஸார பாவனையற்ற முனிவர்களுக்குப் பிரயத்தியக்ஷமாய் விளங்குபவரும் ஸம்ஸார சாக்ரத்தைக் கடப்பதற்கு ஓடம்போன்ற திருவடி யுடையவருமான இராமரை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சம்ஸாரமாகிய வனத்திற்குக் காட்டுத் தீபோன்ற திருநாமத் தையுடையவரும், சாம்பமுர்த்தி முதலாயினோரினும் தயாளகுணமுடையவரும் ஆயிரங்கோடி அரக்கர்களுக்குப் பதிகளாயிருந்தவர்களை நாசஞ்செய்தவரும் யமுனாநதியை நிகர்த்த கருமைபான திருவுருவமுடைய வருமாகிய ஸ்ரீஹரியை நான் வணங்குகின்றேன். உமாமகேசவருடைய மனதில் வசிப்பவரும் மந்தாகிரிபென்னும் மலையைத் தரித்தவரும் லக்ஷ்மிதேவிக்கு ஆணத்தத்தை யளிப்பவரும் தேவதானவ சிரேஷ்டர்கள். தொழத்தக்க திருவடிமலையுடையவரும், தேவர்களுக்கு வரங்களைத் தருபவருமான ஸ்ரீரகுநாயகரை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன். பிறர்பொருளையும் பிறர்மனையையும் பரித்தியாகம் செய்தவராலும் பிறரது குணங்களைக்கண்டு சந்துஷ்ட சித்தராயிருப்பவராலும் பிறருக்கு நன்மைசெய்யும் உத்தமகுணத்தையே பூஷணமாகக் கொண்டவராலும் சேவிக்கத்தக்க கமலக் கண்ணாகிய இரகுநந்தனரை நான் வணங்குகின்றேன். மந்தகாசத்தால் அழகுபொருத்திய திருமுமெண்டலமுடையவரும், சித்தித்த

மாத்திரத்தில் சுலபமாய் அடையக்கூடியவரும் இந்திர நீலம் போன்ற கார்தியையுடையவரும் அழகுபொருந்திய பரந்திவண் தாமரைபோன்ற கண்களுடன் விளங்குபவரும் எல்லா ஈசனுக்கும் ஈசனான இரகு குலதிலகனை வணங்குகின்றேன்.

மூன்று குணங்களுடைய சம்பந்தத்தினால் நீரே விஷ்ணு மூர்த்தியென்றும் பிரமதேவனென்றும் சங்கரனென்றும் சொல்லப்படும் உருவபேதங்களுடன் விளங்குகின்றீர் அது நீர் நிறைந்துள்ள பரத்திரவகளிற் காணப்படும் சூரியன்போலாகும். தேவேந்திரனுடைய ஸ்துதிக்குப் பாததிராண ஜகத்சுனை நான் துதிக்கின்றேன். சதகோடி மனமதனுடைய சௌநதிரியம் வாய்த்தவரும், பலவழிசெல்லும் பாவனைககு அப்பாற் பட்டவரும், சாம்ப மூர்த்தியி னிருதயத்தில் சதாகாலமும் விளங்குப வருமான இராமசுந்தர பிரபுவை நான் வணங்குகின்றேன்.

என்றிவ்வாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்த ஜடாயுவுக்கு இராமபிரான் பிரஸன்னராய் “உமக்கு மகனமுண்டாகும். உமக்கு நமது பதவி கிடைக்கும். எவனொருவன் இந்தஸ்தோத்திரத்தை யெழுதுகின்றானோ எவன் கேட்கின்றானோ அவன் கம்ரிடம் அன்புடையவனாய் நீர் என்பால் அன்புடையவராயடைந்தது போல் சாரூப் யத்தையும் மாணசாலத்தில் எனதுஸ்மாணத்தையும் அடைவான்” என்றார். இதைக்கேட்ட ஜடாயு பரமானந்த மடைந்த சாரூபயம் பெற்று சதுர்முதனல் பூசிக்கப் படும் பரம பதத்திற்குச் சென்றார்.

எ ட் ட ர வ து ச ரு க் க ம்

மு த் தி த் து

9-வது சருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் க ற கி ரு ர் .

அப்பால் இராமபிரான் இலட்சுமணருடன் வேறொருவனத் திற்குச் சென்று துக்கத்தாடன் சீதையைத் தேடிக்கொண்டு சென்றார். அப்போது ஆச்சரியமான உருவத்துடன் கூடிப்பொரு அரக்கனைக் கண்டார். அவனுக்கு மார்பில் முடிமிருந்தது, கண்டின் முத

விபன எதுவும்காணப்படவில்லை. கைகள் மாத்ரிசும் காதவழிக்கப் பாணம் சென்றிருந்தன. அவன் சுபந்தன் என்னும் பேருடைய வளையக் கைவளையத்துக்களையும் ஹிம்ஸித்துப் புசித்து வருபவன். அவனுடைய கைகளுக்கு மத்தியில் இராமலக்ஷ்மணர்கள் சஞ்சரித்தனர். இவர்களிருவரும் தாங்கள் அந்த அரக்கனுடைய கைகளுக்கு இடையே யிருப்பதையும் அவ்வாக்கன் ஆகாரத்தையுங் கண்டார்கள். அப்போது இராமர் இலக்ஷ்மண ! வென்றுகூறி நகைத்த, “இந்த அரக்கனைப் பார்த்தாயா? இவனுக்குத் தலையையும் கால்களையும் காணோம். மார்பில் முகமிருக்கிறது பார். தன் கைகளுக்கிடையே எந்தப் பிராணியகப்படினும் உதைப் பிடித்து பகலிசைக்கக் கொண்டிருப்பானென்றும் தெரிகின்றது. இப்போது நாமும் இவன் கைகளுக்கிடையே சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். இலக்ஷ்மண ! தப்புவதற்கு வேறுவழியைக் காணோம் இவன் எமமை பசுபிதன விரிவான் நாமிதற்கு என்ன செய்வது” என்றார். இலக்ஷ்மணர் “இதைப்பற்றி விசாரிப்பானேன். நாமிருவரும் முன்னே சென்று இராமலக்ஷ்மணுடைய இரண்டு புஜங்களை யும் வெட்டி விடுவோம்” என்றார். இராமபிரான் அப்படியே யென்று கூறி அவனுடைய இடது தோளை வாளினால் வெட்டினார். அவ்வாறே இலக்ஷ்மணரும் துரிதமாக அவனுடைய வலது தோளைத் துணித்தார்.

அப்போது அரக்கன் ஆச்சரியமடைந்து அவர்களைப் பார்த்து, “அடா ! நரசிரேஷ்டர்களான நீங்கள் யார்? சொர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களிலுங்கூட என் தோள்களைச் சேதிக்க வல்ல வரில்லையே” என்றான். அதைக் கேட்ட கமலக்கண்ணரான இரகுபுகவா மந்தகாஸஞ் செய்து, “அநீயத்தியாபுரிக்ரு அபிபதிபாண தசரதமகாராஜாமின் தனயன் நான். இவன் என் தம்பி, புத்தி மாணு இலக்ஷ்மணன். என் மனைவியும் திரிலோக சுநதரியுமான சிதைய நாகுள் வீவட்டையாட்ச் சென்றிருந்த சமயம் யாரோ ஒரு அரக்கன் எடுத்ததுச் சென்றிருக்கிறது. அவனைத் தேடிக்கொண்டே இந்தப் பெரும் வனத்திற் பிரவேசித்தோம். நாங்கள் உன்னிரு கைகளுக்கிடையே சிக்கிக்கொண்டமையால் எங்கள் பிராணனைக் காததுக்கொள்ளும்பொருட்டு உன்னிரு தோள்களையும் துண்டித்தோம். விகாரமான ரு முடைய நீ யாவன்?” என்று கேட்டார்.

க ப ந் த ன் க ளு க் க ி ரு ன் .

இதைக்கேட்டதும் கபந்தன், இராமா ! நீர் என்னுடைய சமீபத்திற்கு வந்தபடியால் நான் தன்யனுனைன். பூர்வம் நானொரு கந்தர்வராஜனாக விருந்தேன். நான் செய்த அருந்தவதிறனால் பிரமதேவனிடம் சாகாவரத்தைப்பெற்று அழகினாலும் பெளவந்த் தினாலும் அகவகாரத்தையுடையவனாய் அதிக சந்தரமான மாதர் களு-னுலெங்கும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அஷ்டாவகா முனிவரைக் கண்டேன். கண்டதும் நகைத்தேன். அதுகண்டு கோபமடைந்த, அவர் “அநீதாந்தமதமுடையவனே ! நீ அஷ்டாங்கையால் இரக்கதனாகக் கடவா” யெனச் சபித்தார்.

அப்போது அந்த முனிவரை வணங்கி “அடியேனே ! அடியே னுக்கு அனுக்கிரகம் செய்துமேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தேன். அவர் எனக்கொங்கி தவமசுமையால் ஏற்பட்ட தமது தேஜஸ் தீவ லிக்கச் சாபநிமோசனத்தைக் கொடுத்தார். அதாவது, திரேதா புகத்தில் ராயணனை கசரதாமனாகவவகரிப்பார். ஒரு காலத்தில் அந்தமகான் உன்னிடம் வந்து காதவழி நீண்டிருக்கும் உணதாசத் தைக் கண்டிப்பார். அவரால் உனக்குச் சாபநிமோசனம் கிடைக் கும், பின் எப்போதும் போலாவாப்” என்றார். இவ்வாறு சாப மடைந்தவுடன் இரக இராக்ஷஸசரீரத்துடன் ஒருசமையம் சினன் கொண்டு தேவேந்திரனிடம் சென்றேன். அவன் தன் வஜ்ஜிராயுத் தத்தால் என் தலைமேல் அடித்தான். பிரமதேவன் எனக்குக் கொடு த்த வர மசுமையால் வஜ்ஜிராயுததாலடிபட்டும் எனக்குப் பிராண ஹானி சேரிடவில்லை. ஆனால் என் தலையும் கால்களும் வயிற்றுக்குள் ஒங்கிவிட்டன. “ஐயோ ! முகமின்றி யானெவ்வாறு பிழைத் திருப்பே” நின்று இரக்கிரனிடம் வினவினேன். “அப்போது அந் கிருந்த தேவர்கள் எல்லோரும் முகமற்ற என்னிடம் தபைய காட்டி னார்கள். பிறகு தேவேந்திரன் “உனக்கு உன் வயிற்றில் முகமுண்டாகக் கடவது. உன்கரங்கள் காதவழி நீண்டிருக்கக் கடவன” என்று கூறி யனுப்பினான். அன்று முதல் நால்கிருந்துகொண்டு என் கரங்களுக்கிடையிலகப்படும் மிருகங்களைப் புசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது நீங்கள் என் தோள்களை வெட்டி விட் டீர்கள். இனியோர் பள்ளர் தோண்டி அதில் என்னை போட்டு

நெருப்பை மூட்டித் தகிப்பீர்களே யாயின், நான் எனது பூர்வ ரூபம் பெற்று உமக்குச் சீதையின் வரலாற்றைத் தெரிவிப்பேனென்றான். இலக்ஷ்மணன் உடனே யொரு பள்ளர் தோண்டி அதில் கபத்தனைத் தூக்கிப்போட்டு அக்கினியை வளர்த்தினான். பிறகு அவனுடைய சரீரத்தினின்றும் மன்பதனை யொத்த ரூபத் துடன் சர்வாபரணங்களோடு ஒரு கந்தர்வன் தோன்றினான். அவன் இராமரை அன்போடு வலம் வந்து ஸாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு எழுந்து அஞ்சலியஸ்தனாயிருந்து பக்தியினால் தழதழசை வார்தையுடன் ஸ்தோதரிக்கலானான்.

கபந்தனாகிய கந்தர்வன் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறான்.

ஓ இராமா ! உம்மை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய என்மனம் இப்போது சந்தேகிப்ப கொள்கிறது. நீர் ஆகியந்த மறவன், அநந்தர், வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவர். உமது சூக்ஷ்மரூபமே அவ் வந்தமென்று சொல்லப்படும் உமது இரண்டு திருமணிகளுக்கும் அதுவே விலக்ஷணமாயும் திருக் ரூபமாயுமிருக்கும், மறவை திரு சயமாயும் ஜடமாயும் அநந்தமாயுமிருக்கும். பிரபுவே ! இருதயத் திற்கு வேறாகவிருக்கும் அதை நான் எவவாறுணர்வேன், புத்தி தத்துவம் சிதாபாஸததுடன் சேர்வது சிவனைப்பபும். (சமஷ்டி) புத்தி முதலிய வற்றிற்குச் சாக்ஷியானதே பிரம்ம. நிர் விஷய மாயும் விகாரமற்றதாயும் அகிலாதமாவாயுமுள்ள அதனிடத்தில் எதையும் அக்ஞானத்தால் ஆரோபித்துச் சொல்லுகின்றனர். உமது (சமஷ்டி) சூக்ஷ்மத்திருமேனி இரண்யகர்ப்ப மென்றும் ஸ்தூல தேகம் விராட்டென்றும் சொல்லப்படும். உமது சூக்ஷ்மரூபமானது பாவனைக்கு எட்டாதது. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று சொல்லப்படும் முககாலங்களிலும் இரத உலகமானது எந்த உமது ஸ்தூலத் திருமேனியினின்றும் தோற்றத்தை யடையுமோ அது மங்களகரமாகத் தியானிக்கப்படும். உமது ஸ்தூல ரூபமான அண்டகோசம் உத்தராகுணங்களான மகத்து முதலிய ஏழு ஆபரணங்களால் சூழப்பட்டிருக்கும். நீரே உலகுக்கு இருப் பிடமாகிய விராட்புருஷன். உமால் விகற்பிக்கப்பட்ட எல்லாவுலகங்களும் உமக்கு அவயவங்களாகச் சொல்லப்படும் உமது பாத மூலம் பாதாஸமாகும், கணுக்கால் மகாதலம், கண்டக்கால் ரஸாத

லம், முழந்தாள் தலாதலம், தொடைகள் சுதலலோகம், வினாபுறம் விதலம், அதலம் இடை, மணிக்கட்டுப்பூலோகம், புவரலோகம் காசி, மார்பு நகைத்திரலோகம், கழுத்து மஹர்லோகம், செற்றி கப்போலோகம், சிவஸ்ஸத்தியலோகமாய் இத்திராதி லோகபாலகங்களுக்கு வானஸ்தலமாபிருக்கும், திக்குகளே யுமக்குச் செவிசன், அசுவனிதேவதைகள் உமக்கு காசி, அக்னி தேவன் உமக்குவாய், கிணகன் உமது திருக்கண், உமது மனம் சந்திரனைச் சொல்லப்படும், உமது புருவம் காலன், உமது அறிவு பிரஹஸ்பதி, உமது அகங்காரம் உருத்திரன், உமது வாக்கு சந்தஸ்தன், உமது பற்களே எமதருமன், இருபத் தேழு நகைத்திரங்களும் உமது கரங்கள், உமது மந்தகாஸமே மோசஞ்செய்யும் மாயை, உமது கீழ்கண் நோக்கமே கிருஷ்டி, உமது மார்பு தர்மம், முதுகு அதர்மம், உமது கண்ணிமைப்பே இரவும் பசுணுமாம், உமது வயிறு சப்தஸாகரங்கள், நாடியே உலகத்தினுள்ள சுதிகள், உமது சோமங்களே விருக்ஷங்களும், ஒஷதிகளுமாகின்றன. உமது சேதஸ்மழை, உமது மகிமை ஞானசக்தி, உமது ஸ்தூலசரீரம் இவ்வாறிருக்கின்றது. உமது சுபகாமான இந்த ஸ்தூல உருவத்தை இருதயத்தில் வைப்பவர்பாவலோ அவர்களே அனுபாஸமாய் முத்தி பெறுவோராவர். இதிற் சிறிது மையமில்லை. ஆகையால் ஈரமா ! உமது ஸ்தூல உருவத்தையே அடியேன் தியானித்து வசுவேன். ஓ ஈரமா ! எவனொருவன் இந்த ஸ்தூல பாவணியால் உம்மைத் தியானித்து ப்ரோமஸத்தினால் மயிர்க்கூச்சலடைகிறானோ அவனக்கண்மே முத்தியடைந்த வனாகின்றான். வில்லம்பு கதளத்திய திருக்காங்கையும சியாமளமான திருமேனியையும் மறவுரி ஐடாபாத் தையும் கொண்டு இலக்ஷ்மணரோடு சிதாதேவிகைப் தேடிச் செல்வதான இந்த கிரகமே நான் தியானிப்பதாகிறது. இரகு நந்தனரே நான் இருதயத்தில் இந்த கிரகமே எப்போதும் இருக்க அனுக்ரமிக்கவேண்டும். சர்வஞ்ஞான சாக்ஷாத் உருத்திரமூர்த்தி உமாதேவியோடு உமது திருஉருவத்தை எப்போதும் தியானித்துக்கொண்டு தாச பிர்மவாசகமான இராம இராம என்னும் மந்திரத்தை முமுக்ஷுக்களுக்குக் காசி கேஷத்திரததில் உபதேசஞ் செய்துகொண்டு சந்தஷ்டாயிருக்கின்றார்.

ஆகையால் இராமா நீரே பரமாத்மா ! இது நிச்சயம். எல்லோரும் உமது மாயையால் மறைக்கப்பட்டு உம்மை இப்படிப்பட்ட

வரென்று தெரிந்து கொள்ளாதிருக்கின்றார். இராமபத்திரரே? உமக்கு நமஸ்காரம். இலக்ஷ்மணர் சேவிக்கும் பிரபுவே உமக்கு நமஸ்காரம். ஜகதபிரபுவே என்னைக் காப்பாற்றும், காப்பாற்றும்? உபதமாயை என்னைச் சூழுவெட்டாமற் செய்யும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன் என்றான்.

ஸ்ரீ ராமாகுறுகிருார்.

இங்ஙனம் பிரார்த்தித்த கபந்தனை இராமபிரான் கடவுளாகித்து கந்தர்வனே! உத்தம பகதியுடன் நீ யுரைத்த ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுடைந்தேன. யோசிகளையத தக்கதாயும் சனாதனமாயும் மேலானதாயுமுள்ள எபது ஸ்தானத்தை நீ யடையக் கடவாய். யாரொருவன் சாஸ்திரோகதாய் நீ கூறிய இந்த ஸ்தோத்திரத்தை அனைனிய புத்தியால் பக்தியோடு பிரதிதினமும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறானே அவன் அக்ஞானத்தாலுண்டான ஸம்ஸாரபந்தத்தை விட்டு நித்தியானுபவ யுகதனாய் நமமை அடைவானென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

ஒன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

10-வது சருக்கம்.

பரமசிவன்குறுகிருார்.

இங்ஙனம் கந்தர்வனாகிய கபந்தன் வரம்பெற்றதச் செல்லு கையில் இராமபிரான் நோக்கிக் கூறுகிறான். இராமா! இதோ எதிரே தெரிவின்ற ஆச்ரமத்தில் பத்திமார்கத்தில் அவாவுடையவளாய் உமது பாதாவிந்தத்தில் பக்தி செலுத்திவரும் சபரி என்பவள் இருக்கிறாள். பாக்கிய சீலரே! அவளிடம் செவ்விராயின் உமக்கு அவள் எல்லாவற்றையும் தெரிவிப்பாள் என்று கூறிவிட்டு சூரிய தேஜஸ் போல விளங்கின ஒரு விமானத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு விஷ்ணுவுரைத்திதற்குச் சென்றான்.

இராமநாமஸ்மானியினு லெய்தும் பயனிதுவே. அப்பால் இரகு
புங்கவர் புலி சிங்கம் முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் வசிக்கும் அந்த
கோரமான வனத்தைக் கடந்து சபரியின் ஆச்ரமம் போய்ச் சேர்ந்
தார். இலக்ஷ்மணருடன் தமது ஆச்ரமம்வந்த இராமபிரானைக்
கண்ட சபரி பரமானந்தமடைந்து, எழுந்த அவருடைய திருவடி
களிற் பணிந்து கண்ணீர் பெருகச் சுகா வென்று விசாரித்தனள்.
உடனே ஆணைக்களில் வீற்றிருக்கும்படி உபசரித்து, இருவருடைய
பாதங்களையும் அன்போடு அலம்பி பாதிதாதகத்தைச் சிரமீது
புரோகித்துக் கொண்டு பூஜா தரிசியங்களைக் கொண்டு பூஜித்து
இராமபிரானைக் கென்று அன்போடு சேகரித்து வைத்திருந்த அமிர்
தததிரகுச சாமான கணிகளைச் சமரித்தனள். பிறகு ககந்த சந்
தனம் புஷ்பங்களால் திருவடியை பாலங்கரித்து இருவரையும் மீண்
டும் ஒருமுறை பணிந்து அஞ்சலி செய்த வாரிருது கூறுகிறாள்.

இரகுபுங்கவரே ! இவ்வாச்ரமத்தில் எனது ஆசிரியராகிய மக
ரிஷிகள் எழுந்தருளியிருந்தனர். அடியாளவர்களுக்குப் பணிவிடை
செய்து கொண்டிருந்தனள் இப்படியிருக்கையில் அநேகமாயிரம்
வருடகாலங்கழித்தது. பின்னர் அவர் பிரம்மபதஞ்சென்றனர். அப்
போது என்னை நோக்கி, “ஸந்தானனை ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாதசரத
தனயனாகவவதரித்திருக்கின்றார். அவர் இராக்கதர்களை வதம் செய்
வதின் பொருட்டும், ரிஷிகளை இரக்ஷிப்பதின பொருட்டும் இங்கே
வருவார். இப்போது அவர் சித்திரகூட பர்வதத்தில் வலிக்கின்றார்.
இங்கே அவர் வருகிறவரையில் நீ தனியே ஏகாகர தியான நிஷ்டை
பிலிருந்து கொண்டு இந்த உடலை வைத்திருக்கவேண்டும். இராக
வரைப் பார்த்த பிறகு உன் உடலை தகித்துவிட்டு அவருடைய
பதகதை அடைபட போகிறாய்” என்று கூறி என்னை இங்கிருக்கக்
கட்டளையிட்டிச சென்றனர். இராமா ! அவராகனெப்படி உம்மைத்
தியானஞ் செய்துகொண்டீர் உமது வரவை யெதிர் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கின்றேன். எனனுடைய ஆசிரியது வாக்குப்பலித்தது.

ச ப ரி ஸ் தோ த் தி ர ம் .

ஓ ராமா ! உமது தரிசனம் என்னுடைய குருவுக்குக் கிடைக்
காமற் போயிற்று. பாவனாதிதனே ! அடியேன் அபகி, அறிவில்
லாதவன், ஈனஜாதியிற் பிறந்தவன், தமது அடிபார்களுடைய

அடியார்களின் அடியார்களுக்கும் கூட அடியேன் அடிமையா யிருக்க அருகையில்லை எனில், ஸாஷாத் தமது அடிமைத் தொழி னுக்கு அடியேன் உரிமையாவது பாக்கனம் பொருந்தும் ; மனோ வர்க்குசளுக்கு எட்டாத தாங்கள் அடிமையுடைய கண்களுக்கு எவ்வாறு பிரப்தமாயினர். தேவர்களுக்குந் தேவரான பிரபுவே ! அடியேன் தம்மைத் துதிப்பதற்குத் தெரியாதவளாயிருக்கின்றேன். நானென்னசெய்வேன் ! தாங்களே பிரஸன்னபாகும்படி வேண்டு கின்றேன் என்றாள்.

ஸ்ரீ ராம ர் கூ று கி ரு ர் .

இவ்வாறு சபரி கூறவே இரகு குலதிலகர் பக்திவராக்கியங் களோடு கூடிய வாக்கியங்களைப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்.

சபரி ! நம்மை ஸ்தேத்தரிப்பதற்கு புருஷன், ஸ்த்ரீ என்னும் வித்தியாசமும், ஈாமம ஜாதி ஆச்ரமம் இவை எவையும்காரணமாகா. பக்தியொன்றே காரணமாகும். யத்கும், தானம், தவம், மூலியவற் றைச் செய்வோரும், வேதாத்தியயனம் முதலிய கர்மங்களைச் செய் பவரும் மதது பக்தியில்லாவிடத்து எமமை தரிசிக்க அவர்களால் ஒருபோதாமாகாது. ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பக்திக்குச் ஸாதன மான சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக்கூறுகிறோம். ஸத்ஸங்கமே அதற்கு முக்கியமான ஸாதகமாகும், இரண்டாவது எமது சரித்திரங்களைச்சிர வணஞ் செய்வது, மூன்றாவது எமது குணங்களில் மிகுந்த அன் புடையவராயிருத்தல், நான்காவது எமது வாக்கியங்களை யெடுத்து விளக்கிச் சொல்வதில் அன்புடையவராயிருத்தல். மங்கள காமான வளே ! என்னிடம்செய்த பக்தியினால் மாயாஹிதமான புத்தியினால் எப்போதும் பூசிப்பதாம். ஐந்தாவது புண்ணியம், சீலம் இயமம், தியமம், முதலியவைகளை உடையவர்களாயிருத்தல். எமதுபூசையில் எப்போதும் நிஷ்டையுடையவராயிருத்தல் ஆகுவது ஸாதனமாகச் சொல்லப்படும். எமது மந்திரத்தை அங்க பூர்வமாக உபாசிப் பதே ஏழாவதான ஸாதனம், எமது அடியார்களை எப்போதும் மேன்மைபோடு பூசிப்பது எல்லரிடத்திலும் மேன்மையையே எண்ணுவது, வெளிவிஷயங்களில் வைராக்கியத்துடன் சமாதி யில் நிலைத்திருத்தல் முதலியன எட்டாவதாகக் கூறப்படும் சாதனமாக. சபரி ! எமது தத்துவவிசையையே ஒன்பதாவது சாதனமாக. பக்திசாதனங்கள் இவ்வாறு ஒன்பது விதமாகும்.

மாதர் களானுலென்ன ? ஆடவர் களானு லென்ன ? திரிபக்கு
களானுலென்ன ? பத்தியினால் பிரேமலக்ஷணங் களுண்டாகின்றன.
அப்படிப்பட்ட இலக்ஷணங்கள் ஏற்பட்டவுடன் எமது தத்து
வத்தை யனுபவிக்கலாம். எமது தத்துவானுபவ முண்டாமாயின்,
அந்தப் பிரப்பிரேயே முததியுண்டாம். ஆகவே முததிக்கு பத்தியே
காரணமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எமது பத்தி உன்
னிடத்தில் பூர்ணமாயிருப்பதால் நாம் இங்குவருதோம். நமது
தரிசனமே உமக்கு முத்தி. இதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. எமது அன்
புகுரீயவளும் கமலலோசனியுமான என்மனையி சீதை எங்கிருக்
கின்றாள். யார் கொண்டு போனார் ! உனக்குத் தெரியுமா ? தெரியு
மாயின் எமக்குச் சொல் என்றார்.

ச ப ரி கூ று கி ரு ள் .

சுஹி பிரபுவே ! விசுவபாவன ! நீர் ஸவக்ருர். ஆதலால்
எல்லாமறிவீர். எல்லாம் நீர்தான். ஆயினும் உலகத்தை அனுஸரி
த்து என்னைக் கேட்கின்றீர். வைதேகியைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்.
கேளுங்கள். இராவணன் என்னும் அரசுக்கன் எடுத்தேகினன். இப்
போது இலங்கையில் இருக்கின்றான். இராமா ! இதோ அரு
கே பம்பை என்று ஒருஸரஸிருக்கின்றது. அதனருகே ருசிய முக
மென்னுமொரு பர்வதமிருக்கின்றது. அதில் அக்கினியை யொத்த
பராக்கிரம முடைய நான்கு மந்திரியர்களுடன் வானர்களுக்கு
இராஜனான ஸுக்ரீவனிருக்கின்றான். அவன் தந்தையான
வாலியென்பவனுக்குப் பயந்த அங்கே வந்திருக்கின்றான். வாலி
ஒருரிஷியினுடைய சாபத்திறஞ்சி அங்கு வருவதில்லை. நீரங்கே
போய் அந்தஸுக்ரீவனோடு சினேகஞ் செய்வீராயின் உபதுகாரியம
யாவும் நிறைவேறும். இராகுந்தனரே ! உமது ஸந்திதானத்தில்
நான் தீயில் பிரவேசிக்கின்றேன். இராமசந்திர பிரபுவே இந்த
உடலை யான்விடும் வரையில் அதாவது ஒரு முகூர்த்தகாலம் இங்
கிருககேவண்டுகின்றேன். “ததவிஷ்டேனா: பாம்பபதம்” என்னும்
பதத்திற்கு விடைமொள்ளுகின்றேன். என்று கூறி அக்கினியிற்
பிரவேசித்தது அவித்தியாபந்தமனைத்தையும் அக்கணமே ஒழியப்
பெற்று முத்தியை யடைந்தாள். பத்தபராதினாகைய இராமர் பிர
ஹ்மனானதும் அதமஜன்மமெடுத்தவனான அந்த சபரி முத்தி

யடைந்தாளல்லவா? அப்படியிருந்த அறநெறிகடை பிடித்தொழுகும் அந்தணர் முதலானோர் இராமபிரானைத் தியானிப்பார்களாயின் முத்திபெறுவதற்கு பாடுகடை? ஆகையால் சத் பக்தியே முத்தியென்றறிக. இதில் ஐயமேயில்லை. பகவானாகிய இராமபிரானது பக்தி முத்தியை கொடுக்கும. ஐனங்களை இரகு புங்கவரது இணையடி மலராகிய காமதேனுவைச் சிறதியுங்கள் அச்சுரான சம்பந்தமான அகில மந்தாரத்தாங்களை வினைவாகவே விட்டொழித்து எல்லாருடைய இருதயத்தில் விளங்குவதும் பெரியோறகளாற பூசிக்கப்படுவதுமான இராமபிரானது தீவயடங்கள் சொருபததையே தியானியுங்கள்.

ப த் த ர வ து ச ரு க் க ம்.

மு த் தி த் து

ஆரண்ய காண்டம்.

முற்றிற்று

சிஷ்கிந்தா காண்டம்.

1-வது சருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் னு று கி ரு ர் .

அவ்வாறே இராமரும் இலக்ஷ்மணரும் டம்பாஸ்ஸர்க்கு மெதுவாகச் சென்று அதனுடைய பேன்மையைக் கண்டு விபப்படைந்து மகிழ்ந்தார்கள். அந்தஸரஸ் ஒருயோசனை நீளமும், அதற்குத் தக்க விசாலமும் ஆழமுமுடைதாயிருந்தது. அதில் பரிசுத்தமான ஜலமும், குழுகும், நீலாதபலம் முதலியமலர் களுமிருக்கன. அன்னம், காண்டகம், சக்தவாகர், நீர்க்கோழி, கொக்கு, நாரா முதலிய பல பல பறவையும் அந்தஸரஸிலிருந்து சப்பித்தன. அங்கே பலவிதமான பூங்கொடிகள் சூழப்பட்ட பலவிருகங்கள் விஹந்திருத்தன. ஸீரோருஹ மலர்கள் அடர்ந்து சற்புருஷர்

களுடைய திருவுள்ளத்தை நிகர்த்த தெளிந்த நீரையுடையதாயிருந்தது. இந்தத் தீவிய ஸரணைப்பார்த்த இராமபிரான் அதனுள் இறங்கி அதன் நீரைப் பருகி, குளிர்ச்சியாயிருந்த அதன் கரை வழியே இலட்சுமணருடன் சென்றார். இவர்களிருவரும் இருசிய மூக பர்வதத்தின் பசுமாய்ப் பற்பல மரங்களையும் அந்தப் பர்வதத் திணழகையும் பார்க்குங்கொண்டு ஊரில் விலம்புகளுடனும் இடையில் மாவூரியும் முடியில் ஜடாபாரமும் தரித்தவண்ணம் போய்க் கொண்டிருப்பதை அந்தமலையின் உச்சியில்தான் நான்கு மந்திரிமார்களுடனிருந்த ஸுக்ரீவ மாராஜன் பார்த்தான். இவர்கள் அதிபாக்கமகாவிசுனெனக் கண்ட அந்த ஸுக்ரீவன் உடனே ஆஞ்சனேயரை நோக்கி, 'விரசிரட்டபகளாகக் காணப்படும இவரன் யார்? உமக்கு மங்களமுண்டாகுத. நீமார் பிராமண பிரமமசாரி வடிவமிக்கொண்டு அவர்கள் பாடு சென்று அவர்கள் வாலியினுல் என்னைக் கொல்லுமென்று அனுப்பப்பட்டவர்களோ வேறுபாடுப்பதை அவர்களோடு ஸம்பாஷித்தது தெரிந்து கொண்டு அவர்கள் துஷ்டர்களாகக் காணப்படுவார்களாயின் அங்கிருந்த வண்ணம் கைசயிக்கு நெய்யும்; அல்லாமல் ஸாதுக்களாக விரந்து நம்புடைய நட்பை விருமபினவர்களாவென்றும் தெரிந்து வாரும்' என்றான்.

ஆஞ்சனேயர் அவ்வாறே யாகட்டுமென்று சொல்லி இராமரிடம்வந்து அன்போடு அவரை வணங்கிக் கூறுகின்றான்.

ஆஞ்சனேயர்ஸ்தோத்திரம்.

ஆண்சிங்கங்களை யொத்த வீரர்களைப்போல் விளங்கும் நீங்கள் யார்? சூரியனுடைய காந்திபானது நான்கு திக்குகளிலும் வீசுவதுபோல் உங்களுடைய காந்தியும் திக்குகளெங்கும் பரவி நிற்கிறது. உங்களைப் பார்த்தால் இம்முன்றுலகங்களுக்கும் ராயகர்களைப்போல் காணப்படுகின்றீர்கள். பிரதானபுருஷர்களும் உலகத்திற்குக் காரண பூதரும் நீங்கள்தான். உலகெங்கும் வியாபித்திருப்பவரும் நீங்களே. மாயையால் மானுடசரீரம் பெற்று விளைபாடுகிறீர்கள். பூபாரத்தை யொழிப்பதற்கும் பத்த பரிபாலனார்த்தமாகவும் பாம்புருஷர்களாகிய நீங்கள் கூத்திரியர்களாக அவதரித்து;

ஸஞ்சரிக்கின்றீர்கள். உலகத்தைப் படைத்துக் காத்து சங்கரிக்கும் முத்தொழில்களையும் ஒரு விளைபாட்டாகக் கருதி முடிக்க வல்லவர்களாகக் காணப்படுகின்றீர்கள். நீங்களே எல்லோருடைய இருதயங்களிலும் நியாமகரங்களாக விருந்து பிரேரேபிண செய்கின்றவர்களாகிறீர்கள் அரசராயணரைப் போலிவ்வுலகத்தில் ஸரிசஞ்சரிக்கப் புறப்பட்டதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது என்றார். ஸஞ்சரேயர். இதைக்கேட்டதும் இராமர் இலக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, இலக்ஷ்மண! பிரமசாரியாத வந்திருக்கும் இவனைப்பார். இலக்கணசாஸ்திரங்களை நன்குணர்ந்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். இவன் கூறிய வசனங்களைல்லாம் தெளிவாயிருக்கின்றனவே யென்று சொல்லி, அனுமாரைப் பார்த்து, பிள்ளாய்! தசாதமகாராஜாவின் குமாரனாகிய இராமச்சந்திரன் நான். இவன் என் தம்பி இலட்சுமணன். என் மனைவி சீதை யென்பவளுடன் நான்கள் எமது தந்தையின் வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்ய இந்தத்தண்டகரணயம் வந்தோம். அப்போது நான்கள் பாருயில்லாத சமயம்பார்த்தது இராக்ஷசனொருவன் என் மனைவியை யபகரித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அவனைத் தேடிக்கொண்டு நான்கள் இங்கே வந்தோம். அப்பா நீயார்; யாரைச் சேர்ந்தவன் என்று கேட்டார்.

பிரமசாரி கூறுகிறார்.

“ஐயனே! வானார்களுக்கு அரசனாகிய சுக்ரீவன் என்பவர் ஒருவரிருக்கின்றார். அவர் மகாபுத்திரசாஸி. இந்தமலையினுச்சியில் தமது அமைச்சர்கள் நால்வருடனிருக்கின்றார். இந்த ஸுக்ரீவர் வாலியென்பவனுடைய தம்பி. அதர்மபுத்தியுடைய அந்தவாலியாவன் இவரைத் தூரத்திலிட்டதுமல்லாமல் இவர் மனைவியையும் அபகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனுக்குப் பப்ந்து இருசிய மூகமென்று சொல்லப்படும் இந்தமலையின் கண் வந்திருக்கின்றார். நான் இந்த ஸுக்ரீவருக்கு மந்திரி. வாயுதேவனுடைய மகன். அஞ்சனோதேவியின் கருப்பதிற் பிறந்தவன். அதுமரணென்பது எப்பெயர். இராமச்சந்திர பிரபுவே நீர் ஸுக்ரீவனுடன் சிநேகஞ்செய்யலாம். உமது மனைவியை அபகரித்தவனைக் கண்டுபிடித்து அவனைக்கொல்ல உதவியெறணம். விருப்பமிருக்குமாயின் இப்போதே செல்வேளாம் வாருங்கள் என்றார்.

இராமர்குறுகிமுறா

[illegible][illegible]

சென்றார் அப்போது அவன் நாங்கள்பர்வதத்தின் உச்சியிலிருப்பது கண்டு தன் ஆபாணங்களைக் கழற்றித் தன்னுடைய உத்தரியத்தில் முடித்து எங்களைக்குறித்து எறிந்தான். அந்த ஆபாணங்களை நாங்கள் மருகையில் வைத்திருக்கிறோம். அவற்றைப் பார்த்து யாருடையதென்று தெரிந்துகொல்லாம்” என்று கூறி அந்த ஆபாணங்களைத் தருவித்துக் காட்டினான்.

இராமபிரான் அந்தத்துணிமுடிசையை விழ்த்துப் பாத்தார். அதில் பிரட்டிப்பரின் ஆபாணங்களிருக்கக் கண்டதும் ஆசீதா! சீதா! வென்று பலமுறை கூறியழுது, அவற்றைத்தமதுமார்பிலணைத்துக்கொண்டொலவாரியைப்போல் சோகமுறார். அப்போது தம்பி இலங்கமணர் அவரைச் சாரதானப்படுத்தி வெண்ணி, “அண்ணா! ஸ்கந்தீவருடைய ஸகாபததால் இராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று சிவகாமரூபிரட்டியைத்தாங்கள் அடைப்பாடுகிறீர்” என்றான்.

அப்போது ஸ்கந்தீவனுர் மாமையார்த்து, “உராவர் யுத்தத்தில் ராவணனைக்கொன்று ஜானகியைத் தங்காடையே சேர்ப்பிக்கிறேன். பிரமணாமர்ப்ச ரொல்லுகின்றேன்” என்றான்.

ஆசீதனைய அசுரமார அவர்களுக்கெதிரில் அகநினைபவனாத்தவவத்தார். இராமபிரானுமஸ்கந்தீவனுமரனதிற்குள்ளாக மிலவந்தவாய் அந்த அகநினைபவன பொருவறை பொருவர்கைகளால் ஆளிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள். பிறகு ஸ்கந்தீவன் இராமபிரானுக்கு முன்புட்காந்தகொண்டு தாமது விருத்தந்தங்களைக் கூறுகிறான்.

முன் வானிசெய்த செய்கையைக் கூறுகிறேன் கேளும; மயனுடைய புத்திரனொருவன் மராவீ என்கிற பெயருடையவன். அவன் அகிக அகங்காங் கொண்டவன். அவன் ஒரு சமயம் கிஷ்கிந்தாபுரிக்குவந்து மிரிபஆவராதிகாநி சிங்கராதஞ்செப்துவாலியை அடங்குகழைத்தான். அதனால் வாலி மிகவும் கோபங்கொண்டு சிவந்தகன்களோடு அவனிடஞ்சென்று அவனைத்தன்கைமுண்டியால் குத்தினான். அவன் அதனால் மிகுந்த வியாசுலமடைந்து ஒரு நிலத்துள் தழைந்தோளிர்தான். அந்தமாயாலியை வாலி யுந்தொடர்ந்து அந்தப் பிலத்தினுட்பிரவேசித்தான். அதுகண்டு காணுந்தொடர்ந்து சென்றேன். வாலி என்னை வெளிப்பயிருக்கும்படி ஆக்குமித்துத்தான் மாத்திரம் குகைக்குட் சென்றான்.

கொண்டு கைகளால் அதன் பருத்தசிரைசை முறுக்கி முறித்துவிசி
பெரிந்தான். அந்தச் சிரைசை அபாதங்க முனிவருடைய ஆச்சாரத்தி
ன நடுகே போய்விழுந்தது. அது காததூரத்திற்குப் கயிலாதி நுந்நவது
விழுந்ததனால் அந்த மஹரிஷியினுடைய ஆசிரமத்தில் பெரியாரத்த
மறை பெழிந்தது. அதைப் பார்த்த மதங்கமஹரிஷி கோபத்தி
னால் சினமடைந்த வாலிபைப்பார்த்து “அமே! நமது பருவதத்
திற்கு நீவருவாயாகில் உன்சிரம் வெடித்தது நீ உயிர் தூய்மாய்;
இதற்கு சிறிதுநேரத்தேகமிலலை” என்று சித்ததார். அது முதலாக
இந்த நடுகே முகபர்வதத்திற்கே அவன் வருவதில்லை. இதை அறிந்த
தவணை நான் அச்சமின்றி இங்கே வசிக்கின்றேன். “இராமா!
அந்தத்துந்நுந்நிரின் சிரைசை நுபர்வதநகரமாத இந்நே இங்கிருக்
கின்ற நபாருங்கல். அதனை அபாக்கிவாய உமாமலாருமாயின்
வாலிபை வதைக்க உம்மலாருரொன்பது நியாயம்” என்று சொல்லி
பெரிய பலைபோல குவிந்தது கரும் அந்த எலுர்புக குளியலை
காட்டினான். இராமசிரைசை அதைக் கண்டதும் புன்முறுவல் செய்து
தாது நிருவாயின் பெருவிலால் அதை பெற்றினா. அதுபத்துக்
காத நபி தூரத்திற்குப் கயிலாதி போய் விழுந்தது. அதைப்பார்த்துச
சங்கீவன் ஆசசரிபாடைநுதன் அமைச்சர்களைப் பார்த்துசாது
சாதுவன்று கூறி இராமரை நோக்கி இந்நே பாரங்கல், இங்கிருந
ருந்நமுபகைமாதநுந்நிரகபலமுடைபன் இவைகளை நிரோணாத்
தால் அந்நே நு இலைகாநுநுந்நிரோடபடி நெய்நீராயின் வாலிபை
நீ வதைசெய்ய வல்லவெனென்ற சிசுசபம் வனக்குண்டாகும் என்
றான். இராமசிரைசை அபாபடி பாகுநெம் என்று கூறி பாரணத்தை
பெரிந்தது விலைநீர் புட்டி செய்தா. அந்தப்பாணமானது அதைப்
பனைமாதங்கேவைமுடிந்நுந்நிரைசைசை துணைத்த நமல்லாமல் பர்வ
தத்தையும புமியையுங் கூடபிந்தது நீன்றும் வந்து பெருமாளி
னுடைப அம்புநுந்நிரைசைசைசை நபபோதும் போலிந்தது.
அதுகண்டு சங்கீவன் பாமாசசரிபமடைநு இராமரை ஸ்தேதாத்
தரிக்கத் தொடங்கினான்.

சு க் கீ வ ன் ஸ் தே தா த் தி ர ம் .

தெய்வமே! நலகர்த்தா நீந்தான் நீர் பாமாத்தா இதிலை
பில்லை. பூர்வம் நான் செய்துள்ள புண்பளிசேஷத்தால் உமது
சினைகம் இடைத்தது. சம்சாரத்தினின்று விடுபடுவதன் பொரு

ட்டு மஹாத்மாக்கள் உடமைபே மன்னஞ்செய்திருர்கள். உம்மை நான் என்பதாக அடைந்ததின் சமசாரிவந்ததிலின் பொருட்டு உம்மைப்பிரார்த்திக்கவும் வேண்டிமோ? மனைவி, பக்கா, பொருள், இராஜசம்மத்துபாடி, உரது மாயையால் உண்டானவை. தேவ தேவனே! உம்மைவான்றி யாதிகாருபொருளை நான் விருமபவிலை. நீர் பிரஸன்னாக வேண்டும் நான் இப்போது ஆகதானுபவரா சிப உடமை அடைந்தது எனது பெரும்பாக்கியமேயாகும். மண் எரிக்கும் பொருட்டு பூமியை வெட்டுகையில் புஷ்பம் பெரித்த வாறாயிற்று. வெகுநாளாக ஏற்பட்ட அவிததைபாற்றி பரதத்தினின்றும் காங்கள் இப்பொழுது விடுபட்டோம். யாகங்கள், தானங்கள், தபஸ்கள், கர்மங்கள், இஷ்ட புரததங்களை இவைகளினு லெல்லாம் அது விடுபடுதல்லை. அவற்றால் இன்னும் திடப்படுவ தாகும். உமது பாததரிசனங் கடைஞ்சுபாயின் அக்கனாமே அது காசாடையும். இதில் யீயநிலலை. ஒருவனுடைய சித்தநாராது அரை கூணமேனும் உம்மிடத்தில் சஞ்சலமின்றி யிருக்குமாயின், அனர்த்தவந்ருக்கு ஏதுவான அகஞானமானது அக்கனாமே அவனிடமிருந்து வேருடன் அற்றுப்போகும்.

இராமா! இத்தமனமானது உபாதிபிருத்தாலுளா அல்லது வேறிடத்திலிருந்தாலுளா, இருக்கடும்; ஒருவனுடைய நாவானது எப்போதும் இராமா இராமா வென்றே இவ்மாமான மஜாததைச் செப்புமாயின், அவன்மீர்மஹத்தியைச் செய்தவ னாயினும் கள்துடித்தவனாயினும் அந்தகூணமே அப்படிப்பட்ட எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுவான். இராமா நான் பெரு மியை விருமபவிலை. ஸ்திரீகளினால் உண்டாகும் ஸாக்ய முதலிய வைகளையும் விருமபவிலை. உமது மாயையால் ஏற்பட்ட ராசா பரதத்தைப் போக்கும் உமது பக்திபொன்றைபே நான் விருமபு கின்றேன். உமது திருவடிக்கு அன்புடைய வெண்ணை இரதா சமசார சங்கடத்திலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும். முன் உமது மாயையிலகப்பட்ட அறிவுடையவனுப், இவன் மித்திரன் இவன் சததுரு இவன் உதாளீதன் என்னுமியை முதலிய பேதங்க ளிருந்தன. இராமா! உமது திருவடிகரிசனமான பின்பு அவை எல்லாம் எனக்குப் பிராமாகவே தோன்றுகின்றன. எனக்கு மித்திரன் யார்? பகைவன் யார்? உலகத்தா உமது மாயையால்

எதுவரையில் கட்டுப்பாட்டிருக்கின்றார்களோ, அதுவரையில் குண விசேஷங்களுடன் கூடியவராயிருப்பார். குணவிசேஷங்கள் எதுவரையிலிருக்கின்றனவோ அதுவரையில் பற்பல தோற்றங்களுமிருக்கும். அப்படிப்பட்ட தோற்றங்கள் எதுவரையிலிருக்கின்றனவோ அதுவரையில் அக்ஞானசம்பந்தமான காலகர்மபந்தங்களுமிருக்கும். ஆகையால் அவித்தையை யுபாஸிப்பவன் அந்தத் தபஸில் முழுகிவிடுவான். மக்கள், மனைவி முதலிய பந்தங்கட்கெல்லாம் மாயையேமூலம். அப்படிப்பட்ட உமது மாயை ஒழிய கிருபைசெய்யவேண்டும். இராமச்சந்திரபிரபுவே! நான் உமக்குத் தாசன். எனது சித்தவிர்த்தியானது உமது பாதாவிநதங்களில் அர்ப்பிக்கக்கூடவது. எனது நாவானது உமது திருநாமங்களையும் சரித்திரங்களையும் நவிலக்கூடவது. என் கைகள் பக்தர்களுக்குக் கைங்கரிபம் புரிவதிலேயே நிலைத்திருக்கவேண்டும் எனது தேகம் உமது திருமேனியிலேயே லயிக்கவேண்டும் என் கண்கள் எப்போதும் உமது மூர்த்தியில் பக்தியையுடைய உமது பக்தர்களுடைய திருவுருவங்களையும் குருநாதனுடைய ரூபதையையே பாரகவேண்டும். செவிகள் உமது ஜனாரகாமவைபங்களையே சதாகாலமும் சிவணஞ்சிந்தல வேண்டும் காலகர்ம உமது ஆஸ்யங்களுக்கே எப்போதும் செல்லக் கூடவன. கருடதனுவஜரே! என் தேகம் உமது பாததூளிகளாகத் தீர்த்தங்களையே எப்போதும் பாதிக் கக்கூடவது. இராமா! எனது சரம பிரபன் ருத்திரன் முதலியவர்களால் தேடப்படுகிற உமது திருவடிகளையே வணங்கவேண்டும் என்று ஸ்தோத்தரித்தான்.

— த ம் ச ரு க் க ம்

மு த் தி த் து

2-வது சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் கூ று கி ரு ர்.

இராமபிரானுடைய ஸ்பரிசுவிசேஷத்தால் பாபங்களிலிருந்து விடுபட்ட சுக்ரீவனைப் பார்த்து இராமபிரான் மோகத்தைக்கொடுக்கும் மாயையைக் காரியசுத்தி பெறுவதன் பொருட்டு அவனைத் தொடரும்படி செய்து மந்தகாஸத்துடன் கூறுகிறார். நண்பனே! என்னைக் குறித்து நீ சொன்னவையாவும் உண்ணாப்பே. சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் உலகத்தில் என்மேல் சந்தேகமொழியோற்படும். அநென்னைபெனில் அக்னி-நாகநியாக சினைகளு செய்துகொண்ட என்னால் உனக்கு என்ன நன்மையோற்பட்ட தென்கு! உலக அபிவாதமுண்டாரும, இதிற சந்தேகமில்லை ஆகையால் உட்குடங்கொழுண்டார்படி வாலியிடஞ்சென்று அவனைபுத்தத திற்குநடித்து அவனை சண்டைசெய் அப்போது ஒரேகணியால் அவனைக்கொன்று உட்குரு இராஜபாபிஷேகஞ் செய்து வைக்கின்றேன் என்றார்.

இதைக்கேட்ட சுக்ரீவன் மனமகிழ்வுற்று உடனே கிஷ்கிந்தைப்பாச சோகத ஒரு உபவனத்துப் பிரவேசித்து, பெரிய ஆவராதத்தோடு அட்டகாஸஞ்செய்து, வாலிபை சண்டைக்கழைத்தான். வாலி கார்பியின் குரல்கேட்டது உண்கண் சிவங்கக்கேடபாப்கொண்டு அண்மனையை விட்டு விரைவில் புறப்பட்டுச் சுக்ரீவனிடம் வந்தான். உடனே சுக்ரீவன் வாலியின் மார்பில் ஒரு நுக்குக் குத்தினான். வாலியும் சினமடைந்து திடீர்முஷ்டியால் சுக்ரீவனைக் குத்தினான். மறுபடியும் சுக்ரீவன் வாலிபைக் குத்தினான். இவ்வாறு இருவரும் அமாசெய்து வருகையில் அவ்விருவருநவமும் வேற்றாமைபெற்று ஒரேமாதிரிபாயிருந்தது கண்டஇராமபிரான் வியப்புற்று ஒருவேளை சுக்ரீவன் நமது பாணத்திற் கிடைப்பாப்பிடுவானேனென்று ஐயமுற்று, பாணத்தைத்தொடுக்காது சின்றனர். அப்போது சுக்ரீவன் வாலிவிடத்தம் பெருக இராமபிரான் ஒடிவந்தனன், வாலியுதன் அண்மனைக்குப் போப்பிட்டான். சுக்ரீவன் இராகுபங்கவரப பார்த்து “சுவாமி! அண்ணன் வடிவமாகிய என் பகைவனால் என்னை மரணமடையும்படி செப்கின்றீர். அடியே

னைக் கொல்லவேண்டுமாயின் நீரே கொன்றுவிடும. சத்தியசுத்திரே 'ரகுநந்தனரே' என்னிடம் சபதஞ் செய்துவிட்டு நீரே இப்போது உபேக்ஷிக்கின்றீர். காணுகதவத்ஸலால்லவா ி' என்றார்.

இவ்வாறு சுகீவன் கூறவே, இராமபிரான் கண்களில் நீர் தளும்ப அவரை யாலிங்கஞ் செய்துகொண்டு "பேயப்படவேண்டாம்; நீங்களிருவரும் ஒரேவடிவத்துடன் காணப்பட்டமையால், ஒருவேளைமிகுந்த காதகமுண்டாயின் யாது செய்வதென்கிற சந்தேகத்தால் நான் பாணநெறிக்க அஞ்சி நின்றேன். எனக்கு அவ்வாறு சந்தேகமுண்டாகாதவாறு இப்போது உனக்கு ஒரு அடையாளமிட்டனுபபுகின்றேன். நீ மறுபடியும் சென மவாநிசாயபத, வினாவில் அவன் மரணமடைவதைக் காணலாம் நான் உன்னை ஆணையாடினொலிவென்றேன். உனக்குப் பகைவனான உன் அண்ணன் ஒரு கணபிரபாமுத்திராகவபுகின்றேன்" என்று கூறினார்.

இவ்வாறு சாபதானங்கூறி இலட்சுமணனைநோக்கி, "இலட்சுமணா' புஷ்பங்கொடிகளால் ஒரு மாலையைக்கூடிய அழைத சுநீவன் கழுத்திலணிந்து வாலியிடம் அனுப்பவேண்டும" என்று தெரிவித்தார் இலட்சுமணர் அவ்வாறே ஒரு புஷ்பங்கொடிகொண்ட கழுத்தினை சுநீவன் கழுத்திலணித்து வாலியிடம் அனுப்பினார். சுநீவன் உடனே வாலியிடம் சென்று சிங்கசபதம் செய்ததால், வாலி சுநீவன் அழைப்பாறு கேட்டு ஆதரிப்படைந்து அதிகக் கோபங்கொண்டு ஆனந்தப் விரிந்து கிடக்கொண்டு போகாமலிருந்ததான் அப்போது அவன் மனைபாக்கபதாரிபனபவளையையப் பிடித்துக்கொண்டு, "இப்போது நாயகன் போகவே கூடாது. எனக்கனுமாயா மிருகோழனாடாயிருக்கிறது சமயமுள்ளே மாரால் அடியிட்டு அடிப்பவரெல்லாம் இப்போது திருமயிவையா தண்டிக்கக்கூடக்கூடாது. அவருக்குப்போ பல்வானுடைய சகாயமிருப்பதாகத் தென்றுள்ளது" என்றான். வாலி தானையிப்பாத்து "பெண்ணை" என்கையை விட்டு, அப்பாடினால்; நான் போய் என் பகைவனைக் கொன்று வினாவின் திருமயிவருவேன்; அவனக்குச் சகாயஞ்செப்பவர்பாரிருக்கிறார்? அப்படியே அவனுக்குச் சகாயம், செப்பவனிரப்பானே மாயின் அவனைப்பா கொன்று ஒரு கூதனைநோத்தில திரும்புவேன்" துயரப்படவேண்டாம். பகைவனொருவன் போர்புரிய அழைக்கக் கேட்டுமரு

னான் அண்ணியில் எவ்வாற்றப்பேன்? உகாதரி' நாள்
அவனை வதஞ்செய்து இதோ வருகின்றேன்" என்ருள்

தாளை கூறுகிறாள்

இதைக் கேட்டதும் நாரை வாலிசுப்பாபாது, இன்னொரு
விஷயம் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்:—அதுகேட்டபின்னர் உம
தீசசைப்படி செய்யும். அங்கதகுமாரன் வேட்டையாடச் சென்று
போது கேட்டு வந்த செய்தி பொன்றிநகரம்; அவன் நான்
படி சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; அப்போது பதிபதிபாசுதர
தமகாராஜாவின் திருக்குமாரன் இராமன் என்பவன் ஒருவன்
ருக்கிரானல்லவா? அவன் தன் மனைவி சீதை, தம்பி இலட்சு
மணன் இவர்களுடன் தண்டகாரணத்திற்று வந்திருந்தானா
அப்போது அவன் மனைவியாகிய சீதைபு இராமனன் அபகித
தப் போய்க்கிடாமு; இப்போது இராமன் தன் தம்பியுடன்
சீதைபைத் தேடிக்கொண்டு இருசிய முகப்பவதார வந்து சுக்கிரி
னைக் கண்டு அவனோடு அக்னிசாக்ஷிபாக நடப்புகொண்டிருக்கிற
னும். தனிய அந்த இராமன், உமமை யுத்தத்திற்கொன்று உபது
தம்பியை அரணாகதுவதாக அவருக்கு வாக்குச் செய்திருப்ப
தாகக் கேள்வி. இஃதுண்டைபாயிருக்கும்; என் வாதத்தைபைத்
தட்டவேண்டாம்; அவ்வாறு இல்லையாயின் இப்போது சற்று
முன் அடியுண்டவர் திரும்பவும் உமமை சண்டைக்கழைக்க
எப்படி வருவார்? ஆகையால் சுக்கிரனோடு நீ கொண்டிருக்கும்
பாகையை விட்டு விடும், அவனையடைத்து வந்தாய்வாஜ்பாடுவே
கஞ் செய்வித்துவிட்டு இராமனைச் சாரணையாயும், "வானரவேஷ
டரே! உமது குலத்தைபும என்னையும் அங்கதனையும் அபாட்சி
யையும் காப்பாற்றும்" என்று கூறிக்கண்களில் நீர்வா, வானரின்
பாதங்களிற் பணிந்து, இருகரங்களாலும் அவன் காலகளைப்பிடித்
துக்கொண்டு நிலைசுழன்று அழ ஆரம்பித்தான். வானி தாரையை
வாரியெடுத்துத் தடவிக்கொடுத்து "பெண்மணி! நீ ஸ்திரீசுவ
பாவத்தால் அஞ்சுகின்றாய். அப்படியே உபபவ எனக்குத் தோன்ற,
வில்லை. பிரபுவாகிய இராமர் இலட்சுமணருடன் வருவாராயின்
அவருடன் எனக்கு நடப்பத்தான் உண்டாகும். அகில சந்தேகமே
கிடையாது. அகிலலோகத்தவருக்கும் பிரபுவாகிய ஸாக்ஷாத் நாரா
யணனே பூபாத்தை யொழிப்பதன் பொருட்டு அவநிதித்திருப

பதாகக் கெள்விப பட்டிருக்கிறேன். அந்த மகானுபாவனுக்கு தன் புகழும் பரபுகழ்மென்பது முண்டோ? அவரை மகதான்மனைக்கு அழைத்ததுவரது, அவரது சரணாஸித்தங்கனரில் அன்போடு பணிந்து பூஜிப்பேன். அவர் பக்தியாலறியப்பட்டவர். பரமேசுவரர். உக்ரீவனொருவனை தனியே வருவானாரின் அவனைக் கணப்போதிற் கொன்று விடுவேன். அவனுக்கு யுவராஜபாதிஷேகஞ்செய்விக்கச் சொன்னாயே. அது எப்படிக்கூடும? பாகைவனான் அவன் என்னைச் சண்டைக் கதைக்கின் றான். நான் சூடுன்னன்று ஸகல உலகங்களுக்குத் தெரியும். வாலியென்பவனாகிய நான் எப்படி இந்த பபகதவார்த்தையைப் பார்த்து தேரிவிப்பேன்; ஆகையால் ஏ உத்தரி" ி கோகததை பொழித்துவிட்டு வீட்டினி ரு" என்றான்.

இவ்வாறு வாலி தாரைக்குச் சமாதானங்கூறி உடனே சுக்ரீவனைக் கொல்வதற்காகச் சண்டைக்கு வந்தான். மகாபார்காமராவிராகிய சுக்ரீவன் வாலி சண்டைக்கு வருவதைக் கண்டதும்கழுத, சிலணிந் துள்ள புஷ்பமாலையுடன் பகலியைப் போலப் பார்த்துக் கை முஷ்டியால் வாலியை குத்தினான். அவ்வாறே வாலியும் குத்தினான். சுக்ரீவனும் வாலியைக் குத்தினான். மறுபடியும் வாலி உக்ரீவனைக் குத்தினான் சுக்ரீவன் இராமரைப் பார்த்துக்கொண்டே புத்தகொடுத்தான். இவ்வாறு பொருவனாரொருவர் குத்திக்கொன்றிற் கொத்தியுத்தரொப்பகையில் பிரதாபராவியான இராமபிரான் தூஷர்த்தினிருந்து ஒரு பாணத்தைகையிடுததுக் கோதண்டமென்னும் தமது வில்லிற்றொடுத்தது காதலது இழுதது ஒருமாதத்தின்மைய நூற்று வாலியின் மார்பிற்கு கோகக் குறிவைத்து எத்தனார். வில்லிந்ருது விடுபட்ட இராமபாணமானதுவசகிராயுதர்போல் பூமி நெக்குரப்படிபான வேகத்துடனும் பலதது - னுரபோல் யுத்தஞ்சொந்துகொண்பு ந்த வாலியின் மார்பைய பிளந்தது. அச்சுணமே அவன்மேலே பெழுமயி பெரிபுத்ததஞ் செய்து கொண்டு நேடி விழுந்தான். ஒரு முகர்த்தகாலம் பிரக்களையில் லாதிருந்தான். பிறகு பிரகளைவந்தது. உடனே தனக்கெதிரே இடது காதலில் விலுவர வலதுகாதத்திற் பாணமும் இடையில் மரவுரியும், முடியில் ஜராமகுடமூர் வனமாலையும் தரித்து அகன்று பருத்த புத்தது. னும புத்தான அறுகூடுந்வின்காந்திபோன்ற சிருமேனிபுடையவராயும் இலக்கணநும சுக்ரீவனும் இருபுறமும்

விளங்கக் காலக் கண்ணாரான இராமச்சந்திரமுதாததி சீர்ப்பாதப்
பாத்து சில நினைதொழிகளைக் கூறுகிறான்.

ஓராமா! உமரால் நான் நாசமடைந்தேனே நான் உமக்குச்
செய்த அபாத்த மென்ன? ஆராருக்குரிய துறமுணர்ந்து கிந்தி
பயதற்கு ஏதவான இச்செயலை நீச் செய்து விட்டாய். மாததின்
மறைவில் திருடனைப் போலிருந்து என் மீது மாணா எப்பிற்!
ஓராமா! நீச் செய்திய சந்தரல்லவா? இப்பாப்பாப் பாரிபந்தால்
நீர் என்ன கீர்த்தியை அடைப்பீர்? மாதவா! உமக்குரிய
கருத்திரிபன்புதலவறுபே நீர் என் முன்னின்று சன்னை
செய்திருப்பாரே யாரின் அதன் பயனை படைத்திருப்பீர். நகர்
வன் உமக்குச் செய்த உபகாரம் என்ன நான் செய்த அபாத்த
மென்ன; உமது மானத்தை மாகவனாக நின்று இராமனை
எடுத்தேதெனன். அதுபற்றி நீச் சகிவனிடா சேகங்கே பொய்
கொண்டதாக நான் நோக்கிப் பட்டேன். இப்போ; உமது மானத்தை
திருப்பது எனது பாரங்காரதமாக நீர் உணர்வீனலை போலும்;
என்னிடம் ஒருவார்க்காக சொல்லி விடும்போயின் இராம
னை அயன் குலந்தாநுடனுடிகே தேவிபுடனும அயர்
முகத்தத்தில் அருக இலங்கைப்பேப இவகே கொண்டு வந்தி
ருப்பேன். “ஓராமா! நீர் தாங்கிடொன்று உலகத்திற் சொல்லி
படுகின்றீர். கிராதனை பொதது ஒருவார்களை வதைத்ததால் நீர்
அடைந்த துறம மின்ன தென்று தெரிவிப்பா, அப்போ! குங்கிள்
மாமலம் உன்னா உதவாதே? என்னைக் கொன்றது உதற்காகவே”
என்று பலபடியாகக் கூறினான். இப்படியே சொல்லினை இராம
போன் பார்த்து, “அலே வாலி! நாய தாபஸாஸ்தாபனத்தின்
பொருடே தனுஷ்டனும பாணத்துடனும சந்தரிக்கின்றோர்
அதாரம் புரிவோரை பழித்து நம் மிஷ்ட நாப பரிபாணிதது வரு
வேம. எவனொருவன் தன் சகோதரி, மகன், சகோதானின்
மனைவி, மருமகன் என இப்படியாபட்டவாகனில் ஒருவருடனுவது
ரமிப்பாரே அவன் முடன். அவனை பாதக நென்று சொல்லி
படுவான். அவன் மன்னர்களால் கொல்லத் தகவன். நிறைந்தே
தானின் மனைவியைப் பலாத்காரமாகப் புணர்ந்து வருகின்றான்.
ஆகையால் அதை அகாமபென்று தெரிந்து உன்னை வதைக்க
தேன். நீ குங்கிகையால் மகான்கா சஞ்சரிப்பதை புணர்ந்து

யில்லை. அவர்கள் சஞ்ஞரிப்பதால் உலகம் பாவனத்தை யடைகின்றது. ஆகலால் அவர்களைப் பற்றி நீ சிறிதும் பேச வேண்டியதேயில்லை" என்றார். இது கேட்டுவாஸி மனதிற்ப்பங் கொண்டு, இராமரை இராமாயிதெயன்றிந்து தொத்தாவுடன் அவரை நமஸ்கரித்த நஸ்தோதகிஞ் செய்யலானான்.

இராமா ! இராமா !! ஓ மகாபாக்கபவானே ! உம்மைப்பரமேசுவரரின னுணர்கதேன். உம்மையறியாமல் ஏதோ சில வார்த்தை சொல்லிவிட்டேன். அவைவறறைப் பொறுத்தாநாவேண்டும. உமது பாணத்தினால் அடியுண்டேன். தவிர உமது ஸர்கிதியில் பிராணனை விடுகிற விசேஷமொன்று. உமது தர்சனமபோகிகளுதகுங் கடைப்பதரிது. எவ்வினாருவன் உமது திருநாமத்தை அந்தியகாலத்தில் சொல்லுகிறானோ அவன் பாரபதத்தை யடைவான். ராக்ஷாத நீரே மோக்ஷத்தை விரும்பும என்முன்பு இராமயம் சிங்கன்றீர். தேவனே ! தங்களைப் பாரபுருஷமொன் றும ஜானகைப லக்ஷ்மி தேவி என் றும நானறிவேன். நீங்கள் பிராரதேவனுடைய பிராரதனைக் கணங்கியவதிக் திருக்கிறீர்கள். இராவண சங்கராஞ் செய்யப் போனென்றீர்கள். உமமுனை பமேலான பதவிக்கேக எனக்கு விடையளிக்க வேண்டும. என்பதலான அங்கதன் எனக்கு ஸமமான பஸி வர்ப்பதவன். அவனை உமது நிருபைக்குப் பாதகிரவானாக்கிக் கொள்ளும. உமது திருக்காதத்தால் நொட்டு என்னொரினுள்ள பாணத்தைப் பிடிக்கி விடுவென்று வேண்டிக் கொண்டான். இராமபிரான் அவ்வாறே உமது காதநால அவன் தேகத்தை ஸ்பரிசித்துப் பாணத்தைப் பிடுங்கினார். அக்கனடே வானி வானாதேகம நீங்கப்பெற்று அமராரஜனா ஆய்விட்டான்.

இவ்வாறு வானி இராமாசுத்திரனுடைய பாணத்தாலுபட்டு மகாபாங்கனாகாரான அவரது திருக்காததின் ஸ்பரிசத்தினால் பரிசுத்தனாய், உடனே தன்வானாதேகம் நீங்கப்பெற்று பாரமஹாஸ குணங்கனாலே அடையக் கூடியதும், இதரங்களாலே அடைய முடியாததுமான பாரமபதத்தை யடைந்தான்.

இரண்டாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று

3-வது சருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் கூ று கி ரு ர் .

பாபா த்மாவாசிய இராமரினால இவ்வாறு வாலி மாணம் அடைந்த பின் வானாகொல்லோரும் பயந்து மனங்கலங்கிக் கெட்கித்தைக்கு ஓடித் தாளைப்பயர்த்து, “மகாபாக்கியவதி” வாலியுத்தத்தில் மடிந்தான். அங்கத்தினை நாயபாற்றும்படி அனாசு சர்களைச் சீக்கிரமாக அனுப்புங்கள். நகரத்து நான்கு வாயில களை அடைந்து அங்கத்தினை வானர்களுக்கு இரஜைக்குங்கள்” என்றனர்.

வாலி இறந்தானெனக் கேட்டதும் தானே தோகமுற்று முற்சுசையடைந்தான். பின் தெளிந்து தலைநிலம் மாட்டிலும் அடைத்துக் கொண்டான். அங்கத்தின்போ, இந்த அரசாட்சி பைபோ, அல்லது இத்தகையவிபத்தையேயாற்றித்து எனக்காக வேண்டிப்படுகின்றனவாறு ஓக்கின்றேஇறந்து என் ராயகனுடன் பொருன்றென் என்றறறறிக் கூடதல்விழுகுதலைய அழுதுகொண்டே கன் ராயகனுடைய பீதோத்ததநகைவந்து உதிரமும தூசியும் மடலிற் படிபத்தையின விழுந்து கிடக்குவ வாலிபைக் கண்டு அவன பாதததில் விழுந்து ராதா! ஆராதா!” என்று நதறினார்.

இவ்வாறு கனாவன்மேற் கொண்ட அன்பின்மிகுசிபாலமுது கொண்டிருந்த தானே அங்கே இராமரினாரி நுப பதைய பாதது “ஆ இராமா என் கனாவனைக் கொன்ற பாயுத்தினால் என்னையும் கொன்றுவிடும். என் ராதன் என்னைவிரும்புகின்றார். நானுப பதி சரிலோகநிபத்தைய பெறுவேன். என்னை விடேகினால் அவரு கது ஸ்வர்கத்தினும் சுகமே பிரிந்து மனைவிபை விட்டிருப்பதாலான அன்பும் உமக்கு அனுபவாராயிருக்கின்றதே. இராமா! சீக்கிரத்திலென்னை என் ராதனிடம் சேர்த்தால் உமக்குப்பத்தினி கானபலனுண்டாகும். தமது தமையனை இறக்கும்படி செய்து சக் ிவரும் இரஜைபத்தை யடைந்து தன் மனைவியுடன் சக்கனித்திப போராட்டமென்பது இல்லாமல் சுகமேவாழ்நீம்” என்று கூறித் துக்கித்தான்.

இவ்வாறு துக்கிக்கும் தாரையை மகாபுத்திராலியாகிய இராமபிரான் பார்த்து, தயைகூர்ந்து தத்துவோபதேசவாயிலாக அவனைச் சமாதானப்படுத்தலானான். “பெண்ணரியே! சோகத்திற்குப் பாத்திரமாகாத உன் நாயகனைக்குறித்து நீயேன் சோகப்படுகின்றாய். உன் நாயகனைன்று நீ சொல்வது இத்தகைய தேகத்தையா? அல்லது ஜீவனையா? இதைத்தானென்று கூட்டிச் சொல். தேகத்தைத் தானென்பாயே யாயில் அது பஞ்சபூதங்களாலாயது. தொக்கு, மா, பிசம், இரத்தம், எலும்பு இவற்றுடன் கூடியது காலகாலகுணங்களுடையதாய்ச் செய்யப்பட்டது இதோ இது உன் முன்னிலையிலேயே யிருக்கின்றது. ஜீவனை உன் கணவரினைக் கருதுவாயேயாயின் ஜீவன் சிராரபன் பிராபிராயுற்றவன். இருப பவனுமல்லன்; செல்கின்றவனுமல்லன். ஆண், பெண், அளி இவை பெயலையுமல்லன். ஏனவியாபதியுடையவன். ஒன்றோடும் தாககர்ம சிறுதும் ஆகாயா போன்றவன் நித்தியன் ஏனாரபன், அதன். அப்படியாட வன் சோகத்திற்கு எவ்வாறுளாவன்?” என்று கூறினார்.

தாரைகூறுகிறார்

இதைக்கேட்கும தாரை “எ இராமா! தேவமோ கடடையையபிராபிராயிருப்பதன்றும், ஜீவன் நித்தியன், ஏனாரபன் என்றும் கூறினீர்ல்லவா? அப்படியாயின் நகதுக்கம் முதலியவற்றின் சம்பந்தம் அதற்கெவ்வாறு ஏற்பட்டது? தெரிவிக்கவேண்டுகின்றேன்” என்றாள்.

இராமபிரான்கூறுகிறார்.

தேக இந்திரியங்களுடன் கூடிய அகங்காரத்தின் சபாபதார எதுவனாயினுண்டோ அதுவனாயில் ஆதம்பவஞ்ஞ அவிவேகத்தால் சாராயம் உண்டாய். அந்தசாரமும் நித்தியபூதத்தான் அதற்குச் சந்ததாவநிடையாது விஷபங்களைப் பித்தித்திருப்பவனுடைய சொப்பன விருத்தியில் அந்த விஷபங்களை மித்தியாவடிவமாக விளங்குவதற் கொப்பாகும். அநாதியான அவித்தியா சம்பந்தத்தின் காரியமே அகங்காரமாய். சம்சாரமுட சாதித்தமில்லாததாயினும் இராகத்துவேஷங்களுடன் கூடியிருக்கின்றது.

மங்கள முடையவனே ! மனமே சம்சாரம். அது தான் பந்தமுமாகும். சுத்தமான ஸ்படிகத்தின் சமீபத்தில் அரங்கு முதலியன விருக்கின் அதனதன் நிறம் அதிலிருப்பது போலக் காணப்படுமல்லவா? ஆனால் உண்மையாகப் பார்க்கும்போது அவைகளின் சாரபரதம் படிதத்துக்கு இல்லை. அதுபோலவே ஆத்மாவும் புத்தி இந்திரியங்கள் முதலியவைகளின் சார்பிரூபமாகல் அது எமமனதின் தன்மைபயடைந்து சம்சாரசம்பந்த பலததால் அம்மனதின் காரியங்களிலே கட்டுப்பட்டது போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் உண்மையில் அதற்கு அவற்றின் சமயாதமில்லை; மனமானது ஆத்மாவின் சின்னங்களைக் கொண்டு தன்னுல எற்படுமகாமதீதாஷங்கலில் கட்டுண்டு வயமாற்று சம்சாரத்தில் உழலுகின்றது. மனமே குணங்களைக் கற்பிக்கின்றது. பின் அநேக கருமங்களைப் புரிகின்றது. பின்னென்மை, செம்மை, கருவாமுதலிய நிறங்களால் சுத்தாவம், ராஜஸம், தாமஸம் என்னும் மரக்கங்கலிற் செல்லுகின்றது. ஜீவர்கள் அந்தககாமபெய்ததினாரே முடிவுவரையில் பிரமாவிலே உழலுகின்றனர். ஸாவ ஸாஹாரதாலத்தில் ஜீவன் தன் கரங்கலின் வரணைபால் அராதியவிததைபின் அபினிவேரத்திலிருக்கிறது. பின் பண்பாய்க் காலத்தில் தன் பூர்வவாசனைபோலி கூடிப் பண்புடன் வரது ஜனிக்கின்றான். இவ்வாறே மீண்டும் சூயவனது ரக்காரலோலத் தனது சுவாதீனமின்றி ஜனனங்களைப் படைசின்றான். சாரத பனமுடைய வரம்புபத்தர்களான ஸத் புருஷர்களுடைய சகவாசம், எப்போது புண்ணிய வரத்தாலேறபடுகின்றதே அப்போது தான் எமது விஷயமான புத்தியைப் புடையவனாவன். எமது கதா சீரவனநெ செவ்வதற் கடைத்தருகரிய சிரத்தைபவனுக்குண்டாகும். அதற்குப்பால் தன் சொந்தத்தில் உணர்ச்சியும் அவனுக்கு உண்டாகும். தேகம், இந்திரியம், மனம், பிராணன், அகங்காரம் முதலியவற்றிற்கு வேறாய், சிதபாரம், அரதமாய், ஒப்பற்றதான ஆத்மாவின் அதுபவத்தை ஒரு அநக்நிஷிதத வாககிபத்தாலுணர்நது உடனே முதனாவான். நாம கூறுவது உண்மையாம். நாம கூறிய இரக விஷயத்தை எப்போதுஞ் சீரதிப்பவனுக்கு ஸம்ஸாரதுக்கம் றீரிடாது. ஆகையால் நாம கூறிய இவ்விஷயத்தை நீயும் சித்த சுத்தியுடன் சீரதிபாரியையின் எந்தக் கவலையுமுள்ள

கர்ப்பத்தத்தினின்றும் விடுதலையடைவாய். சிறந்த எமது பக்தி பூர்வ ஜன்மத்தில் உனக்கருந்திருக்கிறது. ஆக லாற்றான் முக்திக்கு ஏதுவாய சபகரமான எமது மூர்த் தத்தை உனக்குக் காட்டினோம். எப்போதும் எமது திருவுரு வத்தைத் தியானித்துக் கொண்டு நாம் கூறியதைச் சிந்தித் துக் கொண்டிரு. சீ ஸம்ஸாரமாகிற வெள்ளத்தி லுழன்று காரியங்களைச் செய்தபோதிலும் அது உன்னைக் கட்டுப் படுத் தாது என்றார்.

வ்வாறு இராமபிரான் கூறக்கேட்ட தானை பரமச்சரிய மடைந்து, தேகாதாராமானத்தா லுண்டான சோகத்தை விட்டு அவரை வணங்கி, பரமாத்மான்னுபவித்தால் திருபதியடைந்து ஜீவன் முத்தியடைந்தான். பரமாத்மாவாகிய இராமபிரானு டன் கணரேராம இவ்வாறு சம்பாஷித்தது காரணமாக அராதி யான பர்த் திவிர்த்தி யடைந்து அபலைபான தானை கல்மஷ ரகிதையாய் முத்தியடைந்தான். இராமபிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸுகரீவனும அக்ஞாபான வனத்தினின்று விலகிச் சொஸ்த சித்ததனாயினான்.

அப்பால் இராமச்சுத்திர பிரபு சுகரீவனை றோக்கி, “வானா சிவோஷ்டனே” உடனது தமையனுக்குக் குமாரன் செய்யத்தகன தகன சம்ஸ்காரங்களைக் கிரஹிப்படி செய்தும்” என்றார். சுகரீவன் அவ்வாறே யென்றொப்புக்கொண்டு. உடனே புஷ்பகததை வரவ மைத்து அதில் வாலியை இராஜோபபார பூஜைகளுடனேற்றி, பேரிதுந்துடி முதலிய வாதத்யங்கள் முழங்க பலவான்களான வானரர்களைக் கொண்டு எடுததேகுமபடி செய்தான். மூத்திரிகள், மறையோர், சேனாபதி, புரஜினங்கள், தானை, அங்கதன் பாவரும் தொடர்ந்து சென்றனர். சுகரீவனும இவ்வாறாய வைபவத்துடன் தகன சமஸ்காரங்களைச் செய்து முடித்துப் பின் தன் அமைச் சர்களுடன் இராமபிரானிடம் வந்து அவரது திருவடியிற் பணிந்து அவரை றோக்கி, “வானாகன் நிறைந்த இந்த இராஜபத் தைப் பரிபாலனர் பண்ணியருளும். இலக்ஷ்மணரைப் போல அடி யேனும் உமக்கு அடிமை. அவரைப்போல் எப்போதும் உமது திருவடியையே சேவித்துக் கொண்டிருப்பேன்” என்றான்.

சக்ரீவன் இவ்வாறு கூறியதும் இராமபிரான் மந்தகாஸத் துடன் அவனைப் பார்த்து, “நீயே நான்; இதில் சரதேகமே கிடையாது எனதாக்களுபை மேற் கொண்டு நகரத்திற்குச் சென்று பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளும். பதினாளுக்கு வருடகாலம் நான் நகரத்திற்குள் பிறவேசியேன். என் தமபி இலட்சமணன் உன்னோடு பட்டணத்திற்கு வருவான். அங்கதனுக்கு அன்பாய் யுஷராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவை. நான் இரதபபர்வதத்தின் கண் என் சகோதரனுடனிருந்து இந்த மரபலநகரம் கழிக்குன்றேன். அது வரைக்கும் நீ பட்டணத்திலிருந்து யுஷராஜ்ய பைத்தேட பிரபத்தினஞ் செய்யலாம்” என்றார். சக்ரீவன் உடனே இராமபிரானது பாதங்களில் பணிநது எழுந்து “பிரபுவே! தமது ஆக்கைப்படியே நடக்கின்றேன்” என்று சொல்லி அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு இலட்சமணருடன் நகரஞ் சென்று, இராமரின் ஆக்கைப்படி. பெல்லாஞ் செய்து முடித்தார். இலட்சமணரை முறைப்படி பூஜித் தனுப்பினார். அவர் தன் தமையனிடம் வந்து கைதொழுது நின்றார்.

அப்பால் இராமபிரான் இலட்சமணருடன் பிரவாஷண கிரியின் சிகரத்தை யடைந்தார் அது விசாலமான பிரதேசமாயிருந்தது. அங்கே பளிங்குச் சிலையால் ஒரு குகை யிருக்கக் கண்டார்கள். அது அதிக பிரகாசமாயும் சுகரமாயும் காற்று மழைகளுக் கனுசலமானதாய் மிருந்தது அதற்கருகே வேண்டிய வளவு கனி கிழங்குகள் கிடைக்கக் கூடிய தாயிருந்தது இதனால் இராமலட்சுமணர்கள் தங்க யோகசபையிருந்தது அந்தக் குகை. சிறந்த கனி கிழங்குகளும் முத்தை யோத்த ஜலமும் பரிபூர்ணமான பல்லவங்களும் சித்திரவரணங்களையாத சிறந்த பூவைகளும் மிருகங்களும் நிறைந்து வெகு ரோபிதமாக விளங்கும் அந்தப் பர்வதத்தில் இரகு குலதிலகர் வாசஞ் செய்தார்.

மூ ன் ன வ து ச ரு க் க ம்

மு த் தி த் து

4-வது சருக்கம்

ப ர ம சி வ ன் கூ று கி ரு ர் .

இராம பிரான் அடப் பளிங்குக் குகையில் லீலார்த்தமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு காய் கனிகளைப் புசித்துக்கொண்டு தன் தம் பிடியுடன் அந்தக் கார் காலமுழுவதையும் ஸுகமாகக் கழித்தார். பொன்மயமாக விளங்கும் அந்தப் பர்வத சிகரங்களின் தோற்றங்கள் யானைக் கூட்டங்களை யொத்திருப்பதையும் அவற்றின் கண் நீருண்ட மேகங்கள் படிந்திருப்பதையும் அம்மேக ஜாலங்களில் விளங்கும் மின்னலையும் இடிமுழக்கத்தையும் காற்றினால் மேகங்கள் சிதறுண்டு செல்லும் காஷியையும் புஷ்பங்கள் மலர்தலாலுண்டாகும் புது மணத்தையும் இராமபிரான் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்தார்.

கொழுத்து மனமகிழ்ச்சியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பறவைகளும் விலங்கினங்களும் இராமபிரானை யொரே பார்வையாகப் பார்த்துக்கொண்டு யோகநிஷ்டையிலிருக்கும் அருந்தவசிகளைப்போல அசைவற்றிருந்தன. பக்தகணங்களெல்லோரும் பரமாத்மாவே இவ்வுலகில் ஸ்ரீராமபிரானாக வவதரித்து மானுட வேஷத்துடன் மலைகளிலும் வனங்களிலும் சஞ்சரித்து வருகின்ற ரென்றறிந்து பறவைகள் மிருகங்கள் இவற்றின் உருவங்கொண்டு அவ்வனத்திலேயே யிருந்து இராமபிரானையே சேமித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறிருந்து வருகையில் ஒருநாள் ஏகாந்தத்திலிருந்து வெளி நோக்கங் கொண்ட இராமபிரானை இலட்சுமணர் பார்த்துப் பயபக்தியுடன் பணிந்து, “தேவனே, தாங்கள் முன்னர்க்கூறிய வார்த்தைகளை மறந்துவிட்டேன். அநாகியான அவித்தை மயக்கமானது இன்னு மிருக்கின்றது. சுவாமி! உலகத்தில் யோகிகள் தங்களை யாராதிக்கும் கிரியா மார்க்க மறிய விரும்புகின்றேன்” இராமனார், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், ஸ்திரீகள் யாவரால்கூறாதையடைவதற்குச் சலபமான மார்க்க மிதுவும் உற்று யோகிகளும், நாத முனிவரும் கூறுகின்றார்கள். ஸ

மஹரிஷியும் அவ்வாறே சொல்லுகின்றார். பிரமதேவன் கூறுவதும் இதுவேயாம். அண்ணா! தங்கள் பரம பத்தனும தம்பியுமான எனக்கு உலோகோபகாசமாகச் சொல்லவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர்.

இராமபிரான் கூறுகிறார்.

இலட்சுமணா! என்னுடைய ஆராதனை முறைக்கு ஒருநியமமில்லை. ஆயினும் முன்னோ சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அந்த முறைப்படி சருக்க மாய்க் கூறுகிறேன். நேர சாஸ்திர விதிப்படி ஒருவன் தன் வர்ணசிரமத்திற்குத் தக்கவாறு உபநயனம் செய்து கொண்டு சத்ருருவினிடம், ஒருநகரத்தையடைந்து பக்தியோடு தன் குருவின் அதுக்கிராபடி யறிவுடையவனாக விருந்து என்னை யாராதித்தல் வேண்டும். தேச சுததியின் பொருட்டு உதய காலத்திலெழுந்து வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களால் மிருத்திகாலேபனம் செய்து கொண்டு ஸ்நானம் செய்து நித்யமான ஸந்தியாவந்தனாக களான ஸத் கருடங்களை எல்லாம் முறைப்படி செய்ய வேண்டும். பின் காமஸித்தியின் பொருட்டு சங்கரம் பஞ்செய்து கொள்ள வேண்டும். இவனே புத்திமானாவான். என்னை ஆராதிப்பவன் தன் பூஜை சித்தியாவதன் நிமித்தம் தன் குருவை காணாவே யெண்ணி, அச்சிலா விக்ரகத்திற்கு நலங்கிட்டு ஸ்நானஞ்செய்து வைத்துச் சந்தனபூம்பாகுஷத்தை களாற் பூஜித்தல் வேண்டும். வஞ்சனை யின்றி நியம விரதத்துடன் அலங்காரப் பிரியனை என்னைப் பூஜிக்க வேண்டும். அக்கனி பகவானுக்கு செய்யும் ஆதித்தியனுக்குப் பாயஸமும் பக்பஞ் செய்ய வேண்டும். மனமகிழ்ச்சியுடன் எனக்குக் கொடுப்பது வெறுத்திர்த்தமே யாயினும் அதுவே எனக்குப் பிரியகரமாகும். ஆயினும் பாயஸம் போனி வடை முதலிய பலகாரங்களுடன் பூஜித்தால் அதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? சந்தனம் பூம்பம் அக்ஷதை முதலிய பூஜாதிரவியங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு பின்பு தான் பூஜை செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். வஸ்திரம் மான்தோல தருப்பை முதலிய வற்றுள் எதோ ஒரு ஆஸனத்தை யேற் படுத்திக் கொண்டு களங்கமற்ற மனதோடு பகவானுக்கு முன்னிலையில் உட்கார்ந்து, பின் மாத்ருகைகளால் உளளும் புறமும் நியாசஞ் செய்து அப்பால் கேசவாதி நாமங்களால் அவ்வவ் விடங்களில்

சியாசஞ் செய்ப வேண்டும். பிறகு என் முர்த்தி பஞ்சா நியாணமந் திரங்களை நாடோறும் சாவதானமாகச் செய்தல் வேண்டும். பிரதிமை முதலிய வற்றிலும் எப்பொழுதும் அவ்விதமே செய்ய வேண்டும். கலசத்தைத் தன் முன்னிலையிலும் குணமாதிகளை வாம பாகத்திலும் அர்க்கிய பாத்தியாசமன்னிய மதுபர்க்கங் களுக்காக இடது பக்கத்தில் நான்கு பாத்திரங்களுக்கும் வைத்துக் கொண்டு மனதா தாமரைப்பூவிலிருக்கும் சூரியனுக்கு நேராக ஜீவஸமிக்ளை யென்னும் எனது கலைபை இருதய கமலத்தில் தியா னித்தல் வேண்டும். சரீர மெங்கும் அந்தக்கலையே வியாபித் திருக் கின்றது. என் கலையான அதையே பிரதிமை முதலிய வற்றில் ஆவா கனஞ் செய்தல் வேண்டும். அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம், ஸ்ரானம், வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலிய வற்றாலும் வஞ்சனை பின்றி இயன்ற வரை யுபசரித்து வழிபடல் வேண்டும். வேண்டு மான செல்வமுடைபவனுபின் பச்சைக் கர்ப்பூரம் குங்குமம் சுகந்தப் பெட்டி சந்தனம் முதலிய வற்றையும் சமர்ப் பித்து மண மிகுந்த பலவிதமான மலர்களைக் கொண்டு மந்திரத் தியானத்துடன் நாடோறும் அர்ச்சித்தல் வேண்டும். ஆகமாதிகளிற் சொல்லிய படி தசாவரண பூஜைபுரிந்து தூபம், தீபம், நீராஜனம், நல்ல னைவேத்தியங்கள் இவற்றை யெல்லாம் நாடோறும் சித்தையோடு சமர்ப் பித்தால் ஈசுவரனான என்னை பக்தியோடு பூஜித்ததாகும்.

அகத்திய முனிவர் அருளிப் முறைப்படியாவது அல்லது புருஷ சூக்தத்திற் கூறியுள்ள பிரகாரமாவது அல்லது பெரிபோர் சொல்லியபடியாவது கிரமப்படி தோமம் செய்தல் வேண்டும். பிரதமத்தில் ஓபஸனாகுகனி மத்தியில் ஜாம்பூநத மென்று சொல்லப்படுகின்ற சொர்ணமயமான திவ்பாபரணவலங்கிருதனான வெண்ணைத் திராணஞ் செய்து பாயசத்தினாலேனும் அல்லது நெப் பினாலேனும் தோமஞ்செய்து பின் பாரிஷதர்களுகுப பஸிதானம் புரிந்து தோமநிசேஷஸாரபதிபைச் செய்தல்வேண்டும் அபபால அக்னியிலிருக்கும் என்னைத் தியானித்து ஜபஞ்செய்ய வேண்டும். பிறகு தாமஸூல முதலி என்னெனினில் நடன சிதஸ்தோததிரங் களைச் செய்தல் வேண்டும். இவை முடிவான பின்னா இருதயத்தி லென்னைத் தியானித்துச் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். பின் பாவனா சொருபனான நான் அளித்த பிரசாதத்தை

சிரஸால் வசுத்து என் பாதங்களை கையில் கொண்டு சிரமீது தாங்கி அன்போடு என்னைக் குறித்து, “கோரமான இந்தச்சம் ஸாரஸாகரத்தினின்றும் இரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று சரணமடைய வேண்டும். பின் பரதபக்ஷோதியை முன்போல் நினைத்து பிரதி மையிலிருந்து அதனைபுத்வாஸனஞ் செய்து இருதயத்திலிருத் திக் கொண்டு ஸாஷ்டாங்கமாகத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

இவ்வாறு விதிபூர்வமாகப் பூஜை புரிந்து வரின் எனதறுக்கிர கம் கிடைக்கப் பெற்று இகலோக பரலோக சித்திகளைப்படைவான். என்னிடத்தில் பக்தியோடு நாடோறும் என்னைப் பூசிப்பானே பாகில், சந்தேகமின்றி எனது சாஸூப்பம் பெறுவான். இது இர கசிபுமும் பரமபாவனமுமானது. ஸநாதனமானது. என்னால் சொல் லப் பட்டது. ஒருவன் நாள் தோறும் இதைப்பராராயணம் செய் யினும் பண்ணக்கேட்டுனும், நாடோறும் என்னை யாராதிப்பதா லுண்டாகும் பலனைச் சந்தேகமின்றி யடைவான் என்றார்.

இவ்வாறு பரமாத்மாவான இராமபிரான் இலட்சுமணர் வேண்டியபடி உத்தமமான கிரியாயோகத்தை ஆதிசேஷருடைய அம்சரும் பக்தருமாகிய அவருக்கு அறுக்கரசெய்தார். அப் பால் மீண்டும் பிராகிருதமானுடரைப்போல மாயையை அவலம் பித்து, சீதாதேவியைப் பற்றித் துக்கிக்கத் தொடங்கி, “ஆ சீதா! நீயின்றி யெனக்கெப்போதும் நித்திரை பிடிக்கவிலையே” என்று கூறிச் சோகமுற்றார்.

இப்படி யிருக்கையில், கிஷ்கிந்தையில் அறிவிற் சிறந்தவ ராகிய அனுமான், வானராதிபனா சக்ரீவரீப பார்த்துத் தனியே யிருந்து, “அரசனே! உமக்குச்சிறந்த நன்னாயைக் கூறுகின்றேன். இராமபிரான் உமக்குப் பெரிய உபகாரஞ் செய்திருக்கிறார் உணமை யில் நீர் அதனை மறந்து விட்ட தாக நான் எண்ணுகின்றேன். இது செபநன்றி மறந்த தாகும். ‘ஸூவுலகமுட புக்முட மகாவீர னான வாலிபும உமது நிமித்தமாகவல்ல வேட வாகை செய்யப்பட்ட டார். நீ இராஜபாபிஷேகத்தைபடைக்கது மல்லாமல் நானையு மல்லவா அடைந்தீர். இராமச்சந்திர பிரபுமீதா தாது தாமி இலட்சுமணருடன் மீவத சிகரத்தி லிருக்கிறார். அவர்கள் உமது வரவை பெறுர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். நீ வானரசவ

பாவத்தாலும் பேதையர் மேற் கொண்டிருக்கும் பிரேமையாலும் அதையறியாம லிருக்கின்றீர். சீதாபிராட்டியைத் தேடி 19யத்தக னப்படுகிறே னென்று வாக்களித்தீ ரல்லவா? அநதப பிரதிக்கைந் பட்ட நடந்தீரா? நடவா திருப்பது நன்றி மறந்ததாகு மல்லவா? வாலி யைப் போல் நீரும் உண்மையில் வதஞ் செய்யப் படுவீர்” என்று கூறினார். இவ்வாறு ஆஞ்சநேயர் கூறியதைக் கேட்டு மிகவும் பய மடைந்து சற்று நேரம் அசைவற் றிருந்தான். பின் அது மாரை நோக்கி நீர் சொல்லியது உண்மை யேயாம். ஏழு தீவுகளிலு மிருக்கும் வானரர்களை யழைத்து வரும்படி தூதர்களைப் பத்துத் திக்குகளுக்கும் உடனே அனுப்பும். வாரம் இரண்டிற்குள் வானரா கனெல்லாரும் இவிடம் வந்திருக்க வேண்டும். அநத நாள் தவறிப் பகலில் கழித்து வருபவன் கொல்லப் படுவதுண்மை. இதற்சிறிது ஞ்சநதேகிக்க வேண்டாம் என்று ஆஞ்சநேயருக்கு ஆக்ஞாபித்து சுக்ரீவன் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

மந்திரிகளுட் சிறந்த அனுமார் சுக்ரீவனுடைய ஆக்கைப்படி அக்கணமே வானரங்களைப் பத்துத் திக்குகளுக்கும் போகுந் படி உத்தரவு செய்தார். அனுமார் அனுப்பிய வானராக னெல் லோரும் மகாவலிமை பெற்றவர்கள். வனசார்களில் முதன்மை யானவர்கள். மலையையொத்த உருவினர். அதிக வேகமுடைய வர்கள். தானத்திலும் மானத்திலும் மகாதிருப்பியுடைய வாகள். இப்படிக்கொத்த வானரதூதர்களை அனுமார் அனுப்பினார்.

நா ன் க ள வ து ச ரு க் க ம்

மு த் தி த் து

5-வது சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் கூ று கி ரு ர் .

இச்சமயம் இராம பிரான் இருசியமுக பர்வதத்தின் கண் சிக-
ரத்தின் சமபூமியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு
நாளிரவில் ஜானகியை நினைத்துக் கொண்டு விரகதாபமுற்று அத
னால் சோக மடைந்து அது பொறுக் கொண்டு இலட்சுமணரைப்

பார்த்து, இலக்ஷ்மணு; பார்த்தாயா? என் ஆசைக் கிசைந்த சிதையை இராவணன் பலாத் காரமாகக் கொண்டு போயிருக்கின்றான். இது வரைக்கும் அவன் பிரண்ணோடு பிழைத் திருக்கின்றானோ இல்லையோ, இதை நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. அவன் பிழைத் திருக்கும் செய்தியை யறிந்து வந்து சொல்பவனே எனக்கு அத்தியந்த டிரியத்தைச் செய்தவனாவன். அவன் இந்த இடத்தில் இருக்கின்றான் என்பதை நான் அறிவேனாயின் பார்த்துவிட்டு விரும்பும் அமுதத்தைக் கொண்டு வருபவர்போல் அதிசுக்கிரத்தில் அவனைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பேன். “தம்பி நான் சொல்லும் பிரதிக்ஞையைக்கேள். சிதையை யெடுத்தேகியவனை அவன் மக்கள் சேனாபலம் வாகனம் இவற்றுடன் நீருக்குவேன்” என்று கூறி, “ஆசீதா! ஏசந்திராவதனா! நீ இராக்கதனுடைய ஆசிரயத்திலிருக்கின்றாயல்லவா? துக்கத் தால் வருந்தும் என்னைக்கானது எவ்வாறுயிர் தரித் திருப்பாய் நீ. சந்திரபிம்பம் போன்ற திருமுகமுடைய நீ யன்றி இந்தச் சந்திரனும் சூரியனை யொத்துச் செல்கின்றான். ஏமதியே! சிதையைத்தீண்டிய குளிர்ச்சி பொருந்திய திருக்கரங்களால் என்னையுந் தீண்டக் கடவாய் இவ்வேனோ. சுக்கிரீவனும் தயை யில்லாதவனாய் விட்டான். அவன் என்னைக் காண்பது மில்லை. எந்தவிதமான தொந்தரையில்கூட அரசரிமையை யடைந் தான். இப்போது ஸ்திரீகளுடன் ஏகாந்த ஸ்தலத்தி லிருந்து செய்ந் நன்றி மறந்து கட்டுடியிலும் காமத்திலும் களித்திரிப் பதாகத் தெரிகிறது. கார்காலக் கழித்தது. இன்று வரையில் அவன் சிதையைத் தேடச் சிறிதும கவனித்தானில்லை. முன்னர் உபகாரஞ் செய்த என்னை அத்துஷ்டன் மறந்து விட்டான். சுக்ரீவனை அவன் உறவினரோடும் நகரவாஸிகளோடும் வதை செய்து விடுவேன். வாலி வதை செய்யப் பட்டவாறே சுக்ரீவனும் வதைக் கப்படுவானென்பது நிச்சயம்” என்றார்.

இங்ஙனஞ் சினமடைந்த இராமபிராண இலட்சுமணர் பார்த்து, “அண்ணா! எனக்குத்தரவு கொடுப்பிரேயாபின் துஷ்டனான அந்தச் சுக்ரீவனை இக்கணமே கொன்று உமபால் திரும்பி வருவேனென்று சொல்லி வாரும் வில்லும் எடுத்தேகத் துணிந்தான். இராமபிரான் அவனைப் பார்த்தது, தம்பி! சுக்ரீவன் எனக் கிசைந்த நண்பன். நீயவனைக் கொல்ல வேண்டாம். நீ அவனிடம்.

சென்று “ரீயும் வலியைப் போல் வதைக்கப் படுவாய்” என்று பப முறுத்தி அவன் நெரிவிக்கும் மறுமொழியைக் கேட்டு வரக்கடாப். நீ அங்கே சென்று வந்த பிறகு எந்தக் காரியம் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் சந்தேக மின்றிச் செய்வோ மென்றார். அதைக் கேட்டதும் இலட்சுமணர் அவ்வாறே யெனக் கூறி உடனே புறப் பட்டு வானரர்களை யெரித்து விடுபவரைப் போல் கிஷ்கிந்தையை யடைந்தார். இராமச் சக்திர பிரபு எல்லா மறிந்தவராயும் விக்ஞானத் தாலாகவும் இருந்தும் கேவலம் பாமரர்களிலும் பாமரர்போல் பிராட்டியை நினைத்துச் சோகமுறலாயினர். புத்தி முதலான தத்துவங்களுக்குச் சாட்சியா யிருப்பவரும் மாயாகாரியங்களுக்கு வேறானவரும் இராகத் துவேஷங்களற்றவரு மாகிய அந்தப் பா மாத்மாவுக்கு அவற்றின் காரியமுண்டாவது எவ்வாறும்? பிரமதே வனுக்குச் சொன்னதை யுண்மையாக்கவும் தசரதசக்தர் த் தியின் தபோபல மகிமையாலுமே மாயா மாணுஷ விக்ரஹராய் அவ தரித்தனர். உலகத்திலுள்ளவர்கள் அக்ஞானத்தி லாழ்ந்து மாயை யில் மயங்கிக் கிடக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு முத்தி கிட்டுவது எவ்வித மென்று சாக்ஷாத் விஷ்ணு மூர்த்தி யாகிய தாமே தமங் குள் சிந்தித்து, பாபத்தைப் போக்கக் கூடிய தான இராமாயண மென்னும் தமது சரித்திரங்களை பிரசித்தப் படுத்துவதன் பொரு ட்டி மனிதவடிவத்துடன் மண்ணுலகில் இராமபிரானை அவ தரித் தருளினார். ஹேய குணங்களற்றவரும் விக்ஞான மூர்த்தி யும் விக்ஞான சக்தியும் ஸர்வஸாக்ஷியும் ஆகந்தருநியுமாக விரு நது, காரிய சித்தியின் பொருட்டிக் காமக் குரோதங்களைச் சா யோசித மாகக் கைக் கொண்டு சுதந்தரமற்றவா களான பிரஜை களெல்லோரையும் மோக மடையும் படி செய்கின்றார். ஆகையால் காமாதி குணங்களற்றவரு ஆகாயத் தைப் போன்றவர். ஜனகர் முதலிய சில முனிபுங்கவாகள் இதனை யறிவார்கள். குற்ற மற்ற சித்த முடைய அவருடைய அடியார் அதைச் செவ்வனே அறிவார்கள். பகவான் ஜனன மில்லாதவரெனினும் தம அடியார் களுடைய சித்தத்தை யநுஸரித்து ஜனன முள்ளவர் போலாயினார். இதற்குள் இலட்சுமணர் கிஷ்கிந்தையை யடைந்த வானா வீரர்கள் எல்லோரும் பயப் பிழிமாடி தனுஷ்டங்கரஞ் செய்தனர் அப்படிப் பட்ட தொனியை அந்த வானா வீரர்கள் ஒருபோதும்

கேட்டறியார் களாதலால், பூமியிலிருந்து அவர்களைவருமா ளவர்களின் மேலேறிக் கொண்டு கில கில வெவ்வுரு சத்தத்துடன் கற்களையும் செடிகளையும் பேசித்துக் கொண்டிருந்தவர். இதைக் கண்ட இலட்சுமணர் கண்கள் சிவக்கக் கோபங் கொண்டு அவர்களை சிர்முலமாக அழியுபபடி சொப்ப உததேசித்துத் தமது கரத்தில் வில்லை யெடுத்தார்.

அவ்வாறு இலட்சுமணர் வந்தி ருப்பதைப் பத்திரமாணவ அங்கதன் அறிந்து வினாவில் வந்து அந்த வானர்களை எவர்களு அவரிடரு சென்று ஸாஷ்டாங்கமாக நான் நிமிச நமஸ்கரிப்பேன்.

இலட்சுமணர் அவருதலால் பித்திபுடன் ஆனிரிவந்து சென்று கொண்டு “குழந்தாய்! நீ உன் சிறுதந்தையிடமிரு சென்று இராம பிள்ளை கோபங் கொண்டு எமமை இவ்வு அனுபவிப்பெய்தியைத் தெரிவித்து வா” என்றார். அங்கதன் அவ்வாறே சென்று சொல்லிச் சுக்ரீவனிடம் வந்து அவனைக் காக்கி, “இலட்சுமணர் கண்கள் சிவக்கச் சின மடைந்தவராய்ப் பட்டனாத்து வாயிற்படியில் வந்திருக்கின்றார்” என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் சுக்ரீவர நிகழ் பயபடைந்து அவாசசரிகலைவரான அதுராரை யழைத்து, “நீர் அங்கதனோடு இக் கணமே சென்று இலக்ஷ்மணரை வினயத்தோடு பணிந்து கோபமுடைய வராகிய அவருக்குச் சாதத முண்டாகக் எமது தாழ்ப்புததிற்கு அழைத்து வரக்கடவீர்” என்று ஆக்ஞாபித துப பிள தானையாய் பார்த்து “ஓயும் கூடச் சென்று அவருடன் இனிமையாகப் பேசி அவர் கோபத்தைத் தணித்து அவரை எவ்வு அந்தாபிததிற்கழைத்து வரது என்னைப் பார்க்குமபடி சொல்வாய்” என்று துணை அவ்வாறே செய்கின்றீர் னென்று சென்று நடுக கிடிலே காத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆஞ்சனேயா அங்கதனோடு சென்று இலட்சுமணரை அன்போடு பணிந்து கிஷ்கம்மம் விசாரித்து, “வீரோ! பாக்கியசிலோ! எழுந்தருளும. இது உமது கிருஹம். சரதேகபடவேண்டாம். இராஜ கிருஹத்திற் பிரவேசித்து சுக்ரீவமகாராஜருக்கு என்ன ஆக்ஞையை விதிக்கின்றீரோ அவவாகக் கிணைப் படி செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றோம்” என்று கூறி அவருடைய கரத்தைப் பிடித்துப் பட்டனத்திற்கு நடுவேயிருந்த இராஜ கிருகத்திற் கழைத்துச்

அங்கிருந்த ரோகித தலைவர்களுடைய சிவந்த உட்பரிசை
கனோடு விளங்கிய மானிகைநீர்ப் பார்த்துக் கொண்டே, தேவ
"திருநகர அண்டனம்" செய்யாதிருந்த இராஜ கருகத்திற்
குள்ளே விவசயத்தா இல் காணார். பின் கிவாரகிற தென்
அங்கே பார்க்கையில் மதுரை சிவந்த வதனையே - ஸுர ஸகல
பாணஸகி நகுமுடையவையுடிருந்த தா ஸைய பக் கண்டார்.
அவன் இலட்சுமணனைய பார்க்கவும் கமஸ்கரித்துப் புன் முறு
வறு ன் "சுவாமி" பாங்கு மங்கல முண்டா குக வாரும் தீர் சாந்த
சொருநி பாகின்றிர். பதவதஸஸர். உடனடி அன்பரும் ஊழிபரு
மாகிய சக்ரீவரீது ஏன் கோபங் கொள்கின்றிர்? அவர் வெறு
காலம் வாலியால் நிராகரிக்கப் பட்டிருந்தான் பமனுபவித்தவர்
பெரியதுங்கக் கூட - பங்களிவிருந்து இப்போது தான் அவர்
உங்கலால் சகிக்கப்பட்டார். அவர் அரசாக்கியை யவ
தது உடனடிதருகிறுத்தினாலேயே யன்றோ? பிராபுவே! இது
வனையில் அவர் காமரோகிதா யிருந்தனர். அதனாலேயே
இரகுபுங்கவரைத் தரிசிக்க வானில்லை. ஆயினும் பல தேரங்கனி
விருந்து அரேக வானராகர் வந்து கொட்டிநுக் கின்றனர்.
இதுவாண்டிப் பததுக் திககுசுனி விருந்தும் ஸன்னிபங்களைத்
திடமும் பொருட்டு மலைபொத்த வலிவார வாப்தத பதினா
யிரம் வானர வீரர்களை அனுப்பி யிருக்கின்றனர். ஸகல ஸன்னி
யங்கையுஞ் சேகரித்துக் கொண்டு சக்ரீவமகாராஜர் தாரோ
சென்று இராகுதல சிரேஷ்ட னான இராவணனைத் கொத்தரை
பெய்யப் போகின்றார். வானரங்களுஞ் சூதுபதிபான அவர் இ
போது உமமுடன் வருவார். தனய செப்து அராமனை யின் அர்க்கு
புத்தகில் வருத பாரும் அங்கு மீளவி புத்தகி மித்தகிர் கண்டு ஸ
ருக்கும அவரைக் கண்டு அவருக்கு அபயமளித்து அனைத்த
செல்லப் பிராந்தகிகுகின்றோன்" என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் இலட்சுமணர் சினர் தணிந்து, அந்த
புத்தகிற்குட் சென்றார். அங்கே சக்ரீவன் ருமைபைக் கட்டித்
தழுவிக் கொண்டு கட்டினிள் டீது அமர்ந்திருந்தான் அவ்வா
ருக்குச் சக்ரீவன் இல் காணனைக் கண்ட தாம்பரத்தவன் போலெ
முடிகு சிவந்த நகு, கரன் இது கண்ட ரொகித்திரி சினாடை
ரது தங் - ரவி நகு சிவந்த நகு அவன் உத்தரதேவரீ உறு

கேட்கி, “அதமனே ! இராமர் தாதுரை மருது வீடாபலவா? வாலிநா வதைத்த பாணா உண்ண யெது. பாத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. என்னால் கொண்டிப்புவாய். வாலி சென்றவழியே நீ செல்வாய்” என்று பார்க்காமங்களைப் பெரித்தோறும் போது வீரரான அதுமார் “அவாமி! வனிவ்வாறு தெரிவிக்கின்றீர். இவ்வானராகியும் உமமைப் போல இராமரிடத்து அன்புடைபவராவர். அவர் இராமகாரியத்திலேயே எப்போதும் கண்ணுடையவர். இவர் செய்கின்றியை மறந்தவரல்லவா. பாபுவே! வானர்கள் கோடி கோடியாய் வருவதைப் பாருங்கள். உபதரில் தோடுகளைப் பத்தெடிகொண்டு வர புறப்பட்டுப் போகிறார்களா. ஸ்ரீ இராமகாரியத்தை சுகீரவாரகாஜா பூர்த்தி பெற விரயம்” என்றார்.

இவ்வாறு கூறிய ஆஞ்சனேயர் வாததையை இவ்வானர்கேட்டு வெட்கமடைந்தார். சுகீரவன் அவருக்கு அகைய பாத்திபாதிபுசாரங்கள் செய்து தக்காடி பூஜித்தான ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டான். அவரைப் பார்த்தது, ஏழையாகிய என் ஸ்ரீராமரிடனுடைய அடிமை. அவரால் இக்கூழியைப் பட்டவன். தமது தேஜஸால் இராமரிடான் திரிலோகங்களையும் அளக்கணத்தில ஜெயிக்கத் தக்கவா. “பாபுவே! இவ்வானராகளும் காணும் உங்களுக்குச் சகாய மாத்திரமே யல்லது வேறல்ல” என்றான். இலட்சுமணர், “உயிரினால் நான் கூறிய சிலவானங்களை மனத்திற் கொள்ளாது மன்னித்தல் வேண்டும். ஸ்ரீராமரிடத்தோடுதேவியின் சிரிவாற் றுமையால் தனியே துக்கத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரிருக்கும் வனத்திற்கு இக்கணமே செல்லவேண்டியது. வானங்கள் போவோம்” என்றார். சுகீரவன் அவ்வாறே செய்வோம் என்று கூறி இலட்சுமணருடன் இரதமேறி பற்பல பேரிகைகளும் நிராகங்கங்களும் முழங்க, அநேக காடிகள், வானங்கள் நுழங்குவாசாமாங்கள் வீசா சக்தி வட்டக் குணம் பிரகாசிக்க, லேன், அங்கதன், அதுமான் முதலிய அரைச்சு களுடன் இராமரிடனிருக்குமிடம், சென்றான்.

ஐந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

6-வது சுருக்கம்.

பரமசிவன் கூறுகிறார்.

இப்போது இராமபிரான் மாவுரிப்பு ஜபாநுடமுதிரித் தவராய் லீலமேகம போன்ற திருநோனியும் பாத்த கண்களுமுடைய வார்ப்ச சாதத விகாச சொநிபாப் மத்தலாஸ விலாசமுடைய பாத்த முகமு முடை யவராய் சிதா தேவியின் மீது கொண்ட விரகதாபத்தால பறவைகளையும் மிருகங்களையும் பாத்ததவண்ணம் குறாதுவாரத்தில் ஒரு பாறையின் மீதேழுத்தருளி யிருக்கனர். இவ்வாறிருக்கும் பிராயவக் கண்ட, சுகீர்வன் இலட்சுமணா இருவரும் சிறிது தூரத்திலேயே இபத்ததை விட்டிடுங்கி, விரைவாய்ச் சென்று அவரது பாத்தபத்மங்களிற் பணிந்தே முக்தனர். தாமத்தையறிந்த இராமபிரான், சுகீர்வனை பாலிங்கனாடு செய்து கொண்டு அருகிலேயே செத்து விதிப்படியுபசரித்தனர். சுகீர்வன், “அண்ணலே! சேனைகள் அளவற்றதாகத் திரண்டு வருகின்றன. குலாசல பருவத்தவர்களிற் பிறந்தவர்களும் மேரு மந்தாம் முதலிய மலைகளிற் பிறந்தவர்களும் பலவிதமான தீவுகள், நதிதீரங்கள், வனாதாங்கள் இவைகளிற் பிறந்தவர்களும், பருவத்தவர்களுக் கொப்பான பராக்ரமசாலிகளும் கணக்கற்று காமரூபிகளும் வருகின்றனர் பாருங்கள். அவர்கொல்லோரும் தேவாமசமாகப் பிறந்தவர்கள். அமாபுரிவதில் அதிக சமர்த்தர்கள். இக்கூட்டங் களிற சிலா யாணியின் பலமுடைபவர்கள். சிலர் பந்து பாணிகளின் பலமுடைபவர்கள் சிலர் ஆயிரம் யானைகளுக கொப்பான பலமுடைபவர்கள் சிலர் பகாமுடியாத பலமுடைத்தவர்கள். சிலர் மைமலை போல நறுத்த திர முடையவர்கள். சிலர் சுவாண நிறமுடையவர்கள் சிலர் சிவர்த முகமுடையவர்கள். சிலர் நீண்ட வாலுடையவர்கள். சிலர் வெள்ளை நிறமுடையவர். சிலர் இரக்கத்தைப் போன்றிருப்பர். பாருங்கள் அமாபுரி விரும்பியவராய் ஆவாநிததுக் கொண்டு வருகின்றனர். மாதாக்கினைத்து பாவநா உடையவர்கள். கனிபெருகு கிராபுரிததுக கலங்கழிப பவாநா காலக கூட்டங்கடது அகிபுருநயநிருகின்றனர். அவன் ஜபாபா நென்

றும் பெயர் படைத்தவன். அவன் அதி குரன். என் அமைச்சர்
களில் முதலிய மானவன். கோடி காட்களுக்கு அதிபன். அந்
மன் மகாபலபாக்காமராசி பெயர்ப் பெயர் பெற்றவன். இவர்
வாயுவினுடைய காரகன் மகா தேஜஸ்வி. புகர் சாஸிகளுந் தன்
சொந்தவர். எனக்கு மருதி. நான், கீலன், கவயன், கவாகுதன்,
கந்தமாதனன், சாபன், மைத்தன், கஜன், பனஸன், வலீ முகன், ததி
முதன், சிஷணன், தாரன், ஆர்ச்சனையருடைய தந்தை கேசரி
பென்னுமா மகாபலவான் இவர்களுல்லோரும் வருகின்றனர். என்
னுடைய சேனாதிபதிகளாவர்கள். இவர்கள் எல்லோரும் பருத்த
ரீரமுடையவர்கள். மகாபலவான்கள். இவர்களைப் பொத்த பராக்
மமுடையவர்கள் ஸ்வீவாருவரும் ஸ்வீவாரு கோடி. வானாச்
கூட்டகளுக்குத்தலைவரானவர். தேவாமிச்சத்தினால் பருத்த இவர்க
ளெல்லோரும் தங்களுடைய ஆக்கொப்படி சக்கக்கப் பவர்கள். அங்
கதன் என்னும் பெயர் கொண்டவன் வாலியின் மைந்தன். அவன்
தந்தையைப் பொத்த பராகமம் படைத்தவன். அதிவீரன்.
இராக்கத குலத்திற்கு நமன் போன்றவன். இவர்களை யன்றி
இன்னுமிகேசரிருக் கின்றனர். அவர்களெல்லோரும் உங்களின்
பொருட்டித் தங்கள் உயிரையுந் தர வல்லவர்கள். பருவதவகளி
யுள்ள சிவாங்களினுலே பகைவர்களை மடியுடைய சண்டை செய்ய
வல்லவர்கள். இவர்கள் யாரும் உங்கள் வசத்தி லிருப்பவர்களை
பாவர். இராமபிரானே. கீர ஆக்ஞாபித்தருளும்” என்றார்.

இராமபிரான் சகரீவனைக் கட்டி யணைத்துக் கொண்டு கண்
களிலிருந்து ஆரந்த பாஷ்யம் பெருக அவரைப் பார்த்து, காபி
பங்களுள் கொண்டவரும் கீலிர் அதிவீர. “உமக்கு விநாய பிநுப்
பின் ஜானகி தேவியைத் தேடுமபடி தாங்களே இவர்களை சிபரிக்
ககடவீர்” என்றார். இராமபிரான் இவ்வாறு கூறிப்பது கேட்டு
சகரீவன் மிகுந்த பிரியத்துடன் பராகமசாஸிகளான வானங்
களைத் திசைகளெட்டுக்கும் போதும்படி யனுப்பினன். மகா
பலசாலிகளான யுவராஜன், ஜார்பலவான், அனுமான், நான்,
சிஷணன், சாபன், மருதிதன், துவிவிதன் முதலியவர்களைத்
தென்றிவைக்கு பனுபா சித்தரித்து. அவர்களை யழைத்து, “கீலி
ரனைவரும் மிகுந்த முயற்சியெடுத்துக் கொண்டு கோபியா டி
வைத்தே. உருவாகக் கிருவா கிருவா வர வேண்டும். சீங்கர

சீதா பிராட்டி பாரைக் கண்டாலும் காணா விட்டாலும் எவது மடனடிப்படி ஒருமாதத் திற்குள் திரும்பி வரவேண்டும். அந்த ஒரு மாதத்திற்கு மேல் ஒரு தினமதிக மாயினார் உங்கள் உயிரை விழக்கும்படியான ஆக்கைஞ் பேற்படும்” என்றுரைத்து அவர்களை யனுப்பினன். பிறகு சுக்ரீவன், இராம பிராணை நமஸ்கரித்து விட்டு அவருக்கு நமஸ்கரித்து நின்றான். அப்போது இராமபிரான் பிரயாணத்துக்குத் தயாரிந்த அனுமானைப் பார்த்தது, “நமது பெயர் வரைவதற்கு இரதம் கணையாழியை என்னுயிர்க்கு காதலியான சீதையின் இரதப்பாடகரே பரிபுஷிதம் வேண்டும்” இக்காரியம் திறப்பிராரணா சீதையாரை அன்றுடைபு வாய்வாய்ப்பு காணியோம். உனக்கு வழியில் காணெற்படாத கடவது” என்று கூறித் தமது மோகிரத்தை அனுமானிடம் கொடுத்தன.

இவ்வாறு சுக்ரீவனிடம் விடை பெற்றுப் போனது. அங்குதன் முதலானவர்கள் யாவரும் தத்தமக்கு எய்த இடங்களுக்குச் சென்று பிராட்டி பைத தேடினர்.

அவ்வாறு சென்று தேடின வானார்கள் விந்திய மெனனுமவனத்தில், மலைபோல பபங்காமரைய ஒரு இராகத்தன் பறவைகளையும் மிருகங்களையும் பாணிகளையும் புரிகளையும் கொன்ற பதைக் கண்டனர்.

வானா வீரர்கள் அவ்வாக்களை இராவணனை நெண்ணி, ஆரவாரித்தனர். அவனைக் கைமுண்டிகளால் குத்தினர். பின்னர் அவனை இராவணனால் வென்று தெரிந்துகொண்டு அங்கிருந்து வேறொரு பெரிய வனஞ் சென்று தேடினர். அங்கே அவ்வானார்கள் யாவரும் தாகத்தை யடைந்து தாப முற்று குடிக்க நீராணது உலர்ந்த வாயினரா யனைது தேடி ஒரு குகையைக் கண்டார்கள். அக்குகையில் புற்கள் புதிர் போல் அடர்த்திருந்தது அன்னம் கொக்கு முதலிய அநேக பறவைகள் அங்கே நீரருந்த வந்தன. அதைப் பார்த்த வானார்கள் இங்கே நீர் நிலையேதோ ஒன்றிருக்க வேண்டுமென்று சிசயிதது முதலில் அதுமாதாழைந்தனர். பிறகு அவரைப் பின்பற்றி ஒருவர் கரத்தை யொருவர் பிடித்துக் கொண்டு சென்றனர். அவ்வாறு வெகுதூரஞ் சென்ற பின்னர் தெளிந்த நீர் நிறைந்த ஒரு தடாகத்தையும் கற்பகத் தருக்களுக்கு நேரான சிறந்த விருகங்களையும் கண்டார்கள்.

அவ்விருகூங்களில் பழுத்த கனிகள் மிகுத்திருந்தன. அவற்றில் தேன் கருகளும்கிராசு விருந்தன. அங்கத்தின்ப வனத்திலொரு வீழிருந்தது. அல்லாமலும் ரத்தினங்கள், வஸ்திரங்கள், போஜனத் திருநீரிப் பாவக்டிரைபகம் பாவம் அங்கு நிறைந்திருந்தன ஆனால் அந்த உபாபாத்திர நில்லாதிருந்தது. அது கண்ட வானவீரர்கள் எல்லோரும் வியப்பினால், அப்பாடு சென்று பார்த்தனர். அங்கே பொன்மயமான, ஒரு வீழிருந்தது அவளிடிப் பெண்பிள்ளை பொருத்தி வீற்றிருந்த கண்ணன். அந்நாது பொகாசனத் தார்த்துப் பொதாப பிபாசத் செய்து கொண்டு சியான சிஷ்டையிலிருந்தனர். வான வீரர்களு அவனைக் கண்டதிசரித்து வணங்கினர். அந்த மானு அவர்களைக் கண்ணிழித்துப் பார்த்து “சீங்கவார்? இவ்விடமேன் வந்தீர்கள்? எங்கே யிருந்து வருகின்றீர்கள்? சீவிர பானுய தூதர்கள்? என்னிருப் பிடக திற்கு ஏன் காலைடுத்து வைத்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். அதுமான் அம்மாதை கேக்க, “தேவி! அபொத்தியாபிரி மன்னனா பிருந்த தசரத மகாராஜனது ஜேஷ்ட குமாரர் ஸ்ரீராமனென்று சொல்லப் படுவார். அவா தமது துகை வாக்கியத்தின் படி தம் தம்பியுடனும் மனைவியுடனும் வனவாசஞ்செய்ய வந்திருந்தனர் அப்போது பிசுவிரதா சிரோமணியாகப் அவாது பத்தினியைத் துஷ்டனாகிய இராவணன் எடுத்தேகினன். அப்பால் இராம பிரான் இலட்சுமணருடன் சுக்ரீவமகாராஜனைப் படைத்து அவரிடம் நட்புக் கொண்டனர் அந்த இராமபிரானுடைய தேவிபைத தேடிக்கண்டு பிடிக்கும்படி நாங்கள் எமதாரனால் ஆகஞாபிக்கப் பட்டோம். அவ்வாறே ப்ரபபாதித தேடிக் கொண்டு வருகையில் தாகத்தால் மிகுதியும் வருத்தலானோம். அப்பால் தற்செயலாய் இந்தக் குகையைக் கண்டு இதற்கு வசிக்கிறோம். எங்கள் முடையவனே! சியார்? இங்கிருப்பதன் கோக்கமாவது?” என்றனர்.

அந்த பொகினியாது அவ்வான வீரர்களைப் பார்த்து, உதேதாஷத்துடன் கூறுகின்றாள்.

“வான வீரர்களே! உங்களிடையடி காய் கனிகளைப் புசித்து அமிர்த்தத்திருசுபமயான நீரா பருந்துங்கள் நின்னர் என் விருத்தாந்தத்தை ஸவிஸ்தாரமாகக் கூறுகின்றேன்” என்று கூற வானவீரர்கள் அவ்வாறே சென்று அவதான நாட் கனிகளைப்

பசியாறவுண்டு சீப்பருகித் தாகமணஞ் செய்துகொண்டு தேவியரு
கில் வந்து, கை குவித்து நின்றனா. புத்திசாலியாகிய அந்தயோ
கனி, அநுமானை நோக்கி, “ஐயா! வானா சிகோஷ்டதே! முன்னொரு
காலத்தில் விசுவகர்மாவுக்கு ஹேமாவென்னுமொரு புத்திரியிருந்
தான். அவள்தனது நடனங்களால் சாமப முரத்தியை பகிழ்
தனள். பாமேசுவரன் அவளுக்கு இந்தத் திவ்யாபிரியைக் கொடுத்
தார். அவள் இதில் பதியையிர வருஷத்திற்குத் தான் அவளுக்கு நான்
தோழியாயிருக்கேன். முததியைப்படை விருமரி முகுந்தனை
யாராதித்து வந்தேன்” அப்பொழுது என் போதையாரிடையே
யென்று சொல்லப்பட்டது. “என் தந்தை, தவனுடன் புத்திசாலி
யாரிருந்தேன். பின்னர் ஹேமா வென்னுள் அம்மாமு பரமம
லோகஞ் சென்றனர். அப்பொழுது என்னை நோக்கி, “ஜனசஞ்
சாரமற்ற இங்கு நீ வசித்திருக்கக்கடவாய்; அப்படியான நாராய
ணர் திரேதாயுதத்தில் தந்த சகனாந்திகுந்த திருமருக
அவதரிக்கப் போகின்றா அவர் புத்தியைப் போக்குமா
பொருட்டு வனவாசஞ் செய்ய வருவார். அப்பொழுது வானர்கள்
அவருடைய தேவியைத் தேடிப் கொண்டு இங்குப் பிரவேசிப்பார்
கள். அவர்களை நீ பூஜிப்பாய். பின்பு நீ இராமரிடஞ் சென்று அவ
ரைப் பிரயத்தன பூவமாக ஸ்தோத்திரஞ் செய்து போகுகளடை
யும் ஸநாதனாரான விஷ்ணு பதததை யடைவாய்” என்றனர்.
ஆகையால் அந்த இராமசநாதிரிபுணைச் சேசுனிபதன் பொருட்டு
நான் விரைவில் செல்ல விருமபுகுண்டேன். “நீங்கள் உங்கள் கண்
களை மூடிக்கொள்வீர்களாயின் குகைக்கு வெளியே போவீர்கள்”
என்றார். அவர்கள் கண்களை அவ்வாறே மூடிக்கொண்டார்கள்.
உடனே முன்னிருந்த வனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனா. சுவயம் பிர
பையும் குகையை விட்டு வெளியே வந்து இராம பிரானுடைய
ஸந்திதிக்குச் சென்று அவரையும் இலட்சுமணரையும் வணங்கிக்
கக்ரீவணையும் நமஸ்கரித்தனர்.

சுவயம்ப்ரபை ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்றனர்

அப்பால் மீண்டும் சுவயம்பிரபை இராமபிரானை வலம் வந்து
பணிந்து ஞானத்தை யடைய விருப்பமுள்ள அம்மாமு தமதழக்த
குரலுடன் மயிர்க்குச் செறிய நின்று கூறுகிறாள்.

இராமேஜர்திரே! உமக்கு நான் பணிவிடை புரிவவன். உமது தாதுனத்திற்காக நானிங்கு வருகிறேன். உமது ரேவை பெற விரும்பியே குகையில் அநேக வருடகால மிருது சங்கொணாத தவம் புரிந்து தாபத்தை வடைகிறேன். அத்தவமிப்போது தான் பளித்தது. மாயைக் கப்பாற்பாட அமமையிப்போது பாஸ்கரிக்கின்றேன். உம்மை எல்லாப் பிராணிகளின் உன்னும் புறமுடி இருப்பவராகக் கண்டேன். யோகாபலப்பாது தன்மால் பறைகாப்பாட மாளிடவாய்வகொண்டவன். தேவாஸ்திராஸ அக்ஷரானேதாக்க முடையவாக் பகர் வேஷதாரிப்ப உபலதேய நாமமடைய. பாம பாசுதர்நா பகதி பொததத உபாஸபயாகக வேண்டி மென்றே பமவாறுன விவதிரி திரிகமபி. அபாயப்பாட உமது தன்னாயை திரே. நாமமுடைய நான் அவவாறுணாப் போகின்றேன். இராம! உமக்கு உமது கதது பத்தத யுணாபவா யிரே ஸ்துவிரே யிருப்பா இராமது எவக நக காணப்பாடு இவருவமே என் இருகயத்தி உதகால்முடி பிரகாசிக்கக் கடவது. இராம! உமது கிருபா திரிவமே ரோகூ திரிசனாபுர ஸம்ஸார ஸாபாத முடையவர்கள் அவைகளைக் காணா. சனாபர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்கே தெரியா எதுவுமில்லாதவர்களுக்கு உம ரோகூராகச் சொல்லத் தகவா பன்னி, பகமன் பொருள் முதலானவற்றால், அகமாவங் கொடை உலகத்தவர் தங்களை அவ்வாறு காண வல்லவராகா. சிவாததி ல்குணா வாய்ந்தவர்களுக்கு உபாயமான உபகரு நாக்ஸார அழியாபிரபாருள் ஸபமான உமக்கு நமஸ்காரம். இருதபதநி பகிதக கொண்டிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். ஹேய குணாஹித கப்பாண குணபூணரான உமக்கு நமஸ்காரம். நிற்காஸுதி. சரானர். ஆகிராத்திபாத்தரஹிதர். எங்கும சமமாகச் சங்கரிகதும் உமனாப் பாட்டிருஷ்ண கப்பாவிக் கின்றேன். உலக விடாபனாரான உமமுடைய லீலாவி ரேஷத்தை யெவனுமரியான். உமக்கு ரித்திரணு மில்லை. பகைவனுமில்லை. அன்னியனு மில்லை. உமது மாயைபால் மறைக்கப்பாடவா அவ்வாறுமமைத்திரிந்து கொள்வதில்லை. நிராபாதுவாய், காததாவாய், எல்லோருக்கும் ஈகவாஸுரிருக்கும் உமது தேவமனுஷ்யதிரியக் ருபங்களான ஜன்மருமங்கா எவையோ அவையாய் மிகவும விஸ்தாரமானது உமது சரித்திரம் களைக் கொட்டு

உலகம் சித்திபடையார் பாடி அக்ஷராான நீரவதரித் திரென்று
 சிலர் சொல்லுவார்கள். கோஸலாகி பாதியின் தவத்தின் பயனாக
 அவதரித்திரென்று கொணல்யாதேவியின் பிரார்த்தனைப்படி அவ
 தரித்தீ! என்றும் சிலர் கூறுவர். பிரமதேவனுடைய பிரார்த்தனைக்
 கிணங்கி துஷ்ட அரக்கர்களால் ஏற்பட்ட பூபாத்ததை பொழிக்க
 அவதரித்ததாகக் கூறுவர் சிலர். உரது கதையைக் கேட்பவர்களுப்
 ஸ்தோத்திரஞ் செப்கின்றவர்களும் ஸம்ஸாரஸாகரத்தை பொழி
 க்கத்தக்க உம்முடைய பாதங்களைத் தரிசிப்பார்கள். தேவனே!
 உமக்கு வேறாயும் உமது குணங்களுக்கு ஆசர்யமாயு மிருக்கிற
 உமது மாயாலக்ஷணங்களுக்கு நானுட்பட்டவன். ஸ்தோத்திரத்தி
 ற்கு விஷயமாகாதபடி விபுவாயுள்ள உம்மை அடியேன் எவ்வாறறி
 பப் போகின்றேன். இரகுநாதனரே! தம்பி இலட்சுமணருடனும்
 சுக்ரீவருடனும் வில்லம்பு தாங்கிய திருக்கரங்களுடன் சேவைத்
 தருளு மும்மைச் சரண மடைகின்றேன். என்றிவ்வாறு சுவாமியர
 பை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ப, கைகுவித்து வணங்கு பவர்களுக்கு இர
 க்கியருளும் அண்ணலான இராமபிரான், பிரஸன்னமாகிப் பத்தியு
 உன் கூடிப் ப அர்த யோகினியைப் பார்த்து, “உனக்கு என்னவேண்
 டும்” என்று கேட்டார். யோகினி பத்தியுடன் அவரை நோக்கி, “பிர
 மபுவே! பத்தவத்ஸலரே! யானெங்கிருந்த போதிலும் எனக்குத் தன
 ராத பத்தி எப்போது மிருக்கவேண்டும். உமது பக்தர்களுடைய
 சங்கம் சதாகால முண்டாக வேண்டும். உலகத்தாருடன் பற்றற்றி
 ருக்கவும் நானினால் சதாகாலமும் ராமா! ராமாவென்னும் நாமஸ்
 மரண செய்பவும் அதுக்கொழித்தருள வேண்டும். சியாமாமான
 திருமேனி புடையவராய் சீதாலக்ஷ்மண சமேதராய்க் கோதண்
 டத்தைக் காத்திற்றறித்தவராய் பிரகாஸாதாரியாய்க் காந்தியுள்ள
 ஆபரணங்களும் காற்சிலம்புகளுந் கவசகுண்டலங்களுமணிந்த
 வராய் விளங்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். இராமா! வேறெந்த வரமும்
 எனக்கு வேண்டாம்” என்றாள்.

இராமர்கூறுகிறார்.

“ஏ பாக்கிபவதி! அவ்வாறேயாகும்; நீ பதரிகாசிரமம்
 சென்று அங்கே நம்மைச் சிலகாலம் ஸ்மிரித்துக் கொண்டிருந்து
 விளைவில் ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடந்து, பரமாத்மாவானியம்
 பையடைவாய்” என்று அதுக்கொழித்தார். இவ்வாறு அமு

தம் போன்ற வாக்கியங்களைக் கேட்ட போகினி நல்லது அவ்வாதே
செய்கிறேனென்று கூறிப் பர்வதங்களுடா விருஷங்களுடா ரீந்த-
பதரிகாசிரமம் சென்று காஞ்சுதருவாடா கடி லீணையை மனதில்
அமைத்துக் கொண்டு சரீரத்தை யொழித்துப் பாம பதத்தை
படைந்தாள்.

சுருவதுசருக்கம்

முற்றிற்று

7-வது சருக்கம்

பரமசிவன்கூறுகிறார்.

ஐதையைத் தேடிச் சென்ற வானாவரிகளெல்லோருடா அந்
தக காட்டில் மரங்களினடியில் கவலையுடன் உட்காந்து கொண்டி-
ருந்தார்கள். அவர்களுடா சிறந்தவனுன அந்ததன், மற்றவர்களை
நோக்கி, குகையில் திரிந்து கொண்டே யிருந்தா ஒரு மாதத்தைக்
கழித்து விட்டோம் நாம் இன்னும் பிரார்த்தனையைக் கண்டபா-
டில்லை. இராஜாக் கிணையை சிறைவேற்றினோமில்லை. நாடிப்போது
கிஷ்கிந்தாபுரிக்குத் திருப்பிச் செல்வோமாயின் நமஸ்கரிக்கார்
வன் கொண்டு விடுவான். தன் பகைவனுடைய புத்திரனுதல்
என்னை அவசிபம் கொலவான். அவனுக்கு என்னிடம் அன்பேது?
இராமபிரானல்லவா என்னை இரக்சிததவா. அவர் கார்பத்தையா
வது நான் முடித்தேனில்லையே. என்னை உட்கொண்டே கொண்டி ரான்
கிற எண்ணம் துராதமாவான் அவனுக்குண்டு அண்ணன் மனைவி
அன்னைக்குச் சமானமானவளல்லவா? பாரதாராவாகிய அவன்
என் அன்னைபுடன் சுகமனுபவிக்கின்றான். இப்படியும் பாவி
முன் இனி நான் போகமாட்டேன் இங்கே பே என் உயிரை விட்டு
கிடுகின்றேன். மரணம் என்பது எங்கிருப்பினு முண்டு இது சிற்-
சையா என்றுகூறி வருத்த முற்றுக் கண்ணீர் சொரிந்தான்

இவ்வாறு துயரமுற்றுக் கண் கலங்குப யுவராஜாவா அங்க
தனை ஒரு வானாவரின் நோக்கி, இங்கிருந்து வனிப்படிச் சோக
முறவேண்டி உமது உயிரைக் காக்க நாங்களிருக்கின்றோம்.

[illegible]

பிறகு ஸ்ரீமதேவமணிதேவியைப் பார்த்துச் சென்றாள். அவசிரம்
தொடர்ந்துப் பாடாதேடிச் சொன்னாள். இதற்கு ஸமுத்திரத்தினுள்
கேட்டவன் மகேந்திரன் மென்னுன் டொருபுறம் விஷ்ணுதேவரூப
தேவன் தம் ஆழமுன் பிறர் அபாயமுடைய கடல் ஆவாரத்தைக்
கண்டு பார்த்து வந்ததமுதல் என்னிடம் வந்து சொன்னான் போகித்து
மூன்றாம் தோன்றாதவர்களுக்குக் கவலைப்படா அங்கேயே உட-

பின்னர் அவசரம் முகப்பின் அபாயமெனக் காணவருமா
வதொத்தியவன் தன் நெருங்கிய ஆணையினை, 'கடல் காலிகுழை
கன முத்திய விடங்களில் தேடித் திடுது தொண்டிருந்ததில் ஒரு
மாதங்காலிது விடது. இன்னும் தர இரண்டினையாவது சிதை
வாப்பாது கண்டு பிடிக்கவில்லை. மகாராஜனுடைய கொடிய ஆக்
ஷேபத்திற் தர தன்னைப் படைவோ மெனத்தலைபடுகிறேன். உன்
பிராஜனது ஆகவேயினால் இவ்விதமுடைய பிராபைய வேகந்
தெய்திப் பிராணனை விடுவதே விமோகமா மு' என்று திடமானித்
துகிகொண்டு அங்கேயே தயையடைபவராயி உயிரை விடத்
துகியது அவரின் வேலும். காலிகுழை அபாயமெனின்
ஒரு முகவிடத்தையே போன்ற வெகுபுறமென இவர்க
ள் அது பிராபையெனத் தெரிந்த வானவிரேஷ்டர்களை நோக்கி,
"எனக்குப் பிராணனை ஆகியது கனா தது கிஷ்கிந்தா கொன்
ன்று சொல்லித் சொன்னது அது

நா திடுகினால், இவ்விதமென
நா புகித்ததுகிர இவ்விதமென. நாநாபிரமோ நான் வே
றுபட கிஷ்கிந்தா தகவிலுக்குப் பார்த்து, வந்த செந்தோ
மென இவ்விதமெனக் கொள்கப் போகிறேன் ஆசாயம்'
புறநாநாயகிபு ஜாதி, மதாபுதொன் திடமெனப் சித்திதம்
சரிதாதது அது போகிகொண்டது முடியாத முத்தியை
படைத்தது என்று பேசிக் கொண்டன. இதைக் கேட்டது
அப்பருவ அவர்களை நோக்கி, "வானவர்களை" என் செவிகளில்,
அமுதநயந் சொரித்தது போலாபிறு உபய சம்பாஷனை.
என் தாபிராஜ ஜடாபிள் பேசாச் சொல்லிப் பரஸ்பரம் பேசும
தீங்கள் பா? என்னுள் பற்றி தீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்" என்று
சொல்லிற்று ஸ்ரீமாதேவ அங்கதன் உடனே யெழுந்து, அப்பரு

வையைப் பார்த்து. பறவைக் கிறைவனே! தசாத மகாராஜனுடைய புத்திரனும் ஸ்ரீமானுமான இராமபிரான் தம்மி இலட்சுமணருடன் வைதேஹி ஸ்விதம் காட்டில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அக்காலத்தில் இராமலக்ஷ்மணர்கள் வேட்டை யாடச் சென்றனர். அச்சமயம் பார்த்து இராவணனென்னுப துராத்மா சீதாபிராட்டியைப் பலாத்காரமாய் அபகரித்துக் கொண்டு போயினான். அப்போது சீதாபிராட்டி இராமா! இராமா! வென்று கதறிக்கொண்டு சென்றாள். அச்சத்தங் கேட்ட ஜடாயு வென்னுப பக்ஷிராஜன் அவ்வரக்கனுடன் பிரலமாகப் போர்புரிந்து, இராமபிரானுக்காகப் பிராணனை யிழந்தனர். இராமபிரான் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய உத்தரக் கிரியைகளைச் செய்தனர். அக்கணமே அவர் இராம சாஸ்திரத்தை யடைந்தனர்.

அப்பால் அக்ரீவன், இராமபிரானுடன் அகனி சாட்சியாகச் சினேகா, செய்து கொண்டனர் அவருள் பரிதோஷையாக வெவ்வதற்கரிய வாஸியைக் கொண்டு, அக்ரீவ மகாராஜனுடைய அக்ஷிராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார் அக்ரீவ சீதாபிராட்டியாரைத் தேயுக்கண்டு பிடிக்குமபடி நாகா சௌரியமும சாமந்ததியமும வாய்ந்த எங்களுக்குச் சொல்லி, ஒரு மாதத்திற்குள் திருப்பி விடவேண்டும், இல்லாவிடால் உங்கள் தலையை வாங்கிவிடுவோமென்று அண்பாப்பான ஆக்கையும் செய்தனுப்பினார். அந்த ஆக்கையை யேறாறு புறப்பட்டு வந்த நாங்கள், எங்களுக்குக் குறிப்பிடப்படாதிருந்த காலமெல்லாம் குகையிற் ஈஞ்சரித்துக் கழித்து விட்டோம். இது வரையிலும் பிராட்டியாரைப்பாவது இராவணையாவது நாங்கள் பார்க்கவே யில்லை. ஆகையால் வருத்தமுற்று இங்கே இச்சமுத்ரக் கரையில் பிராயோபவேசஞ் செய்து பிராணனை யிழக்கத் துணிந்துகொள்தோம். “பறவைக்கிறைவனே! அந்த வைதேஹியின் வர்த்தமான முனக்குத தெரிந்திருந்தால் சொல்ல வேண்டுகிறோம்” என்றனர்.

இவ்வாறு அங்கதன் கூறக்கேட்ட சம்பாதி சந்தோஷமடைந்து, பறவை வேந்தனுள் ஜடாயு என் அன்பிற் குரியவனுள் தம்மி. அவனைப் பற்றிய சம்பாஷணைகள் கேட்டு அநேக மாயிரம் வருடங்கள் சென்றன “வானாசிரேஷ்டர்களை” நான் உங்களுக்கு வாக்கல்

காபஞ் செய்விதேன். என் ஸகேதானுக்குச் செய்யவேண்டிய கீர்க் கடனைச் செய்ய என்னை ஜலக்கரைக்குக் கொண்டு போவீர்களாயின் உங்கள் காரியசித்திக் கேற்ற எல்லாவற்றையும் சுபகரமாகக் கூறு வேன்” என்றது. உடனே வானர்கள் சம்மதித்து சம்பாதியை ஜலக்கரைக்குக் கொண்டு போயினர். சம்பாதி ஸ்ரானஞ் செய்து, ஜடாயுவுக்கு ஜலதானமளித்தது. பிறகு வானர்கள் அப்பறவைவா ஜனை மீண்டும் அதன் இடத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர்.

சம்பாதி தன்னிடத்திலிருந்து கொண்டு, வானர்களைப் பர்த்து, இலங்கை பென்றொரு பட்டணம் திரிகூட மென்னும் பர்வத சிகாதத்திலிருக்கின்றது. அங்கே அசோகவனம் என்று ஒரு வன மிருக்கின்றது. அதன் மூலில் இராக்கதஸ் திரீகுருடைய காவலுடன் சீதா தேவி சிறையபடுத்தப் பட்டிருக்கின்றாள். இலங்கை சுமுத்திரமத்தியில் னுறு யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றது. நான் கழுகு என்னும் பறவை பாதலால் எனக்குத் தூரத்திருஷ்டியுண்டு. சீதாபிராட்டி என் கண்களுக்குத் தோன்றுகின்றாள். இதில் சந்தேகம் வேண்டாம். இந்த னுறுயோசனை அகலமுள்ள சுமுத்திரத்தைத் தாண்டக் கூடியவன் உங்களில் எவனோ அவனே சீதைையைக் கண்டு கிரும்பி வருவானென்பது நிச்சயம். தூரத்மாவான அந்த ராவணனை நான் ஒருவனாகவே கொல்ல விரும்ப முடையவனாயிருக்கின்றேன். அவன் என்னுடைய தம்பியைக் கொன்றனன்றோ? நானோ இறக்கைகளில்லாமலிருக்கின்றேன். முதலில் இரதக்கடலைக் கடக்க முயற்சி செய்யுங்கள். பின்னர் இராக்கத இராஜனாகிய இராவணனை இராமபிரான் வதை செய்வார். தூறுகாத அகலமுள்ள இந்தக் கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் சென்று ஜானகியுடன் சம்பாஷித்து மீண்டும் இக்கரை வந்து சேர்வதற்கேற்ற சாமர்த்தியம் உங்களுள் பாருக்கிருக்கின்றதென்று விசாரியுங்கள் என்று கூறிற்று.

ஏழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

வேது - சருக்கம்.

ப ர ம சி வ ன் கூ று கி ரு ா .

இதைக் கேட்டதும் வானர்களனைவரும் அதிசயித்துப்படுவாவேந்தனை ரோக்கி, “பகவானே! உமது விருத்தாந்தத்தை ஸவிஸ்பாசமாகக் கேட்க விரும்புகின்றோம்” என்று பிரத்தித் தனர் சமபாதி நான் ஜடாபுவுக்குத் தனையன். முன்னொருஸம்பம் நாங்கனிநாளும் பலத்தினால் செருக்கடைந்து எங்களுந் யார் பலவானென்றறிய வெண்ணி, சூரிப மண்டலம் வரைமுற் பறக்கத் தொடங்கினோம். இருவரும் அநேகாராயிரம் கடும் பறந்து சென்றோம். சூரிப சாணத்தினால் நிபுத்தியா தடுக்கப்பட்டோம். அப்பொழுது ஜடாபுவானவன் நன் சிறு பறவை எரிந்து போய்விடவே வென்றதெரி, விவானில் வந்தவரி கோதெந்நொடு சென்ற இறங்கி விட்டான். நான் அப்படிச் செய்யாமல், பின்னா அதிகமாகப் பறந்து சென்றேன் என் இறக்கைகள் சூரிப வெட்டிவிடும் பறக்கப் படு எரிந்து போயினது. அதனால் நான் விதியபர்வதத்தினுச்செயில் விழுந்தேன் வெகு உயரத்திலிருந்து விழுந்தமையால் நான் முர்ச்சை படைத்து முன்று நான் கழிந்த பிறகு முரசைத் தெளித்து பிராணனைப் பெற்றேன். அப்பால் நான் என் இறக்கைகளெல்லாம் எரிந்திருப்பதைக் கண்டு மனங்கலங்கினேன். எனக்கு நான் விழுந்த இடம் இது வென்றவது அது இப்பர்வத மென்ற வது தெரியவில்லை கண்களை மெதுவாய்த் திறந்து பார்த்தேன் அங்கொரு சுபகரமான ஆசிரமம் காணப்பட்டது. அதன் நடுகே சென்றேன். அதில் சந்திரமாவென்னுமொரு முனிவரிருக்கக் கண்டு வந்தனஞ் செய்தேன். அவனென்னை நோக்கி, “அடே! எம்பாதி! இதைன்னவிகதை? இவ்வாறுன்னை விருதியாகச் செய்தவாயார்? நீ முன் பிரபல பலவானாயிருக்கக் கண்டிருக்கின்றேன் உன்னுடைய இறக்கைகள் ஏணிப்படி பெரிந்து போயின. நீ விரும்பினால் தெரிவிக்க வேண்டுகின்றேன்” என்றார். அப்போது நான் செய்தவற்றைத் தெரிவித்து, வருத்தமுற்று அவரைப் பார்த்து “ஐயா! முனிவர் பெருமாளே! இறக்கைகளில்லாமல் நான்

இவ்வளவுக்கு இல் எப்படிப் பிரிவுக்கு இடமில்லை" என்று கூறி வருத்தினைத் தருகிறார். அவர் தமது கருத்தைக் கண்டறிய வாய்ப்பு இல்லை. "நாளை நான் வந்தால் கேட்பீர்கள் உனக்குத் துன்பம், நிம்மதி, சந்தோசம்" என்று கூறினார்.

[illegible]

இவ்வாறு விடப்பட்ட - விர்தானது ஒருநாளில் சேறாக உறுதி
ப்படும். நீரினுண்டாகும் குழியைப் போல நீரது இராததியில்
தடிப் படை -யும். அந்தத் தடிப்பானது ஏழாத்ததியில் மாம்ஸப்
பையாக ஆகும். அந்தப்பையில் இரத்தஞ் சோவதால், பதினைந்து

தெய்வியோர் வாய்ப்பான் அப்பால் சகீவனுடைய கட்டளைபடி
 யில் வாய்விடிகள் சீதாதேவியைத் தேடிக்கொண்டு முதல்
 தாக்கீதம் வநுவார்களை அவர்களுடைய நட்பு ஒரு தாண்டக
 நால் உனக்கு அறியும் அப்போது சீதாதேவியைப் பார்ப்பா
 லு. வாய்ப்பான் விஷயத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பார். எனக்கு
 அநகரமே இரண்டு இரக்கைகளும் ||சிதாய் முனைத் தம்|| என
 டு திரை முனிவர் கூறினார்.

ஸம் பா தி கூறுகிறது

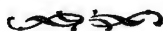
‘வானதகனே தேவா எனக்கு இரக்கைகள் ||சிதாயுண்||
 நெய்யனபா நங்கள் உங்களுக்கு சேஷமமுண்டாகக் கடவது. நான்
 போய் வருகின்றேன் நீங்கள் சீதாதேவியை சிர்சமாப்பபார்ப்பா
 கள் ஆகையால் கடலைத்தாண்டிச் செல்ல பிரயத்தனஞ் செய்பப்
 கடவீர்கள். இராம நாமித்தை சினைத்தபாதகிரத்தில் ஆசா
 லீனாவுடைய ஸாமஸாரகாதத்தைக் கடந்து விஷ்ணுபதத்தைப் படை
 யின்றான் அப்படியிருக்கின்றமையால் ஸாக்ஷாத் இராமசிரானுக்கு
 பகதிகளா நிரந்தரம் நீங்கள் இந்த அற்பமான கடலைக் கடப்ப
 பதற்கு அரகதர களாவீர்களோ” என்று கூறிற்று.

எட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

9-வது சருக்கம்

பரமசிவன்கூறுகிறார்.

இவ்வாறு பரவையாஜன் சொல்லி விட்டு ஆகாயமாகத்
 திரையானது போன்றது உவ்வான சீதேவர்க்கொல்லோருடைய சீதா
 தேவியைப் பார்ப்பாக்கப் போகிறேன் மென்று மதமுடைய படைபதார
 கள். திரிவல்லவன சிறந்திருக்கும் பெரிய ஸமுத்திரத்தையுடைய
 அகில அலைகளுடைய உவ்வானது, தாண்டிவந்த அஸாதகிய
 மாயிந்தர சீதாபுரத்தைக் கடந்து “நாம் இதை எவ்வாறு

அங்கதன் கூறுகிறான்

அங்ஙனமாயின், எல்லோரும் முன் போலவே தாபப்பட்டு
சபனிதற்குக் கொளவோம். இத்தக்காரியம் எவனாலும் முடிவதற்குக்
காரணம் ஆகையால் பிழைப்பதற்குப் வழியில்லை யென்றான். இவ்
வாறு அங்கதன் தெரிவிக்கவே; ஜாம்பவான், “அஃ! ‘குழந்தை’
நமது காரியம் யாரால் சிரமின்றிச் சீரெழுந்திருக்கிறது. அவனைக்
காட்டுகின்றேன்” என்று கூறிச் சற்று தூரத்தில் கொண்டுவந்த
தமாரூபியனிடஞ் சென்று அவனாபராதனை, “ஆளுனே பிள்ளே!
ஒன்று நாற்பாதுவர் போல உட்காந்திருப்பதன் காரணமென்ன?
காரியத்தை உணராதவரோ? புத்திரானே! தாதுவல்லவாய்
எங்களுக்குக் காட்டக் கூடாது. தாங்கல் வாய்ப்பு, தானல்லவோ?
வாயுதேவா மகாபலசாலியாயிற்றோ? அவருக்குப் பாராபராதக்
பாழமுடையவல்லவா நீ? மகானுபாவரோ? தாங்கல் அவதரித்
ததுபது இராமகாரியத்தாராக வல்லவா?”

“முன் தாதுகா பிறந்ததும் சூரியோதயமானது கண்டு அதை
பாராநல்ல பழகுதக கண்டிப்பென்று எண்ணி குழந்தை விளைபுட
டாக அதைப் பிடிக்க அதை நோக்கிப் பாய்ந்து ஈடுநூறுகாததூ
ரம் உயர்ச்சென்று அங்கிருந்து தனாலில் விழுந்திருக்கள் ஆகையால்
உமது வல்லமையின் மகிழ்வைய வணிகக யாரால் முடியுமா? எழுந்
திருந்து இராமகாரியத்தைச் செய்து எங்களைக் காக்கவேண்டும்”
என்று கூறினா அநுமான்ம, ஜாம்பவான் கூறியதைக் கேட்டு
நிகுதியும் மகிழ்ச்சியடைந்து, அண்ட கடவுளிடமிருந்து பிழைப்படிய
அபாரமாகச் சிங்கராதஞ் செய்தார். வேறு திரிவிக்கராவதார
பெற்று சொல்லும் படி பர்வதாகாரமான உருவநிகரூண்டு ஜாம்ப
வானை நோக்கி, “ஜாம்பவானே! இந்தக் கடலைக் கடந்து இலங்
கையை பஸ்மமாகச் செய்து இளவண்ணைக் குலத்தோடு அதமாக்கி,
ஜானகிதேவியைக் கொண்டு வருவேன் இல்லாவிட்டால் இரா
வணன் கழுததில் கயிற்றைக்கட்டி இந்தவலக் கையிலும் இலங்கை
யைப் பர்வதங்களுடனிடக்கரத்திலும் எடுத்துக் கொண்டு வருது
இராமபிரான் சநிதானத்தில் வைப்பேன். அன்றேல் நல்ல இலக்த
ணங்காமைந்த அந்த ஜானகிதேவியையேனும் கண்டு வரு
வேன்” என்றனன். இவ்வாறு அநுமா கூறியதைக் கேட்ட ஜாம்ப

[illegible]

ஒன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற் று

கி ஷ் கி ன் த ர க ண் ட ம்

முற்றிற்று

வி ள ம் ப கீ ட ம்

— — — — —

சூரியாயணம், மொவிநர்ஜியம், ராஜாசு ஜியம், கெவஸூரதீபியம், திவகம் என்னுய	16	0	0
நான்கு வூர்வூர்நங்களுடன் 6 காண்டம்			
உதரகாண்ட வூர்வூர்வூர்வூர்	2	8	0
வூர்வூர்வூர்வூர் நான்கு வூர்வூர்நங்களுடன்	2	8	0
வூர்வூர்வூர்வூர் தமிழ் அர்த்தத்துடன்	1	8	0
சீவலகுவியூவல் வூர்வூர்வூர்வூர்	1	8	0
உதரகாண்ட	0	10	0
வூர்வூர்வூர்வூர் சூரம வூர்வூர்வூர்வூர்	0	8	0
சூரம வூர்வூர்வூர்வூர்	0	6	0
சூரம வூர்வூர்வூர்வூர் தமிழ் அர்த்தத்துடன்	0	4	0
சூரம வூர்வூர்வூர்வூர்	0	2	0
சூரம வூர்வூர்வூர்வூர்	0	1	0
சூரம வூர்வூர்வூர்வூர்	0	0	6
அத்தியாயம் ராமாயணம் முதல் பாகம்	0	12	0
மீனாசுதி சுந்தரன்	0	12	0
அற்புதராமாயணம் வூர்வூர்வூர்வூர்	0	10	0
பாபோதசந்ரோதயம் நாடகம்	0	10	0
விக்ரமோர்வூர்வூர்	0	8	0
மாயாவதி	0	8	0
மாயூரவந்தல மான்மியம்	0	8	0
மீனலோசனி	0	6	0
வேதவல்லி	0	4	0
சாரதானந்தர்	0	4	0
தெய்வமஹிமை	0	1	0

ம ர ன ஜ ர் .

“புரீ வ ணீ பூ ஷ ண ம்” பு ஸ் த க ச ா லை .

திருவல்லிக்கேணி சென்னை .

